

SIMON ROUSSEAU

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

GÜZEL VE ÇİRKİN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN: SEZER ÖZDAĞ

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

SİMON ROUSSEAU

GÜZEL VE ÇİRKİN

@ayisigikitap

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SEZER ÖZDAĞ

KORKU KİTAPLIĞI 4

Yasaklanmış Masallar Serisi

Güzel ve Çirkin

Orijinal Adı: La belle et la bête

Simon Rousseau

Çeviren: Sezer Özdağ

© 2026, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© 2020, Simon Rousseau

© 2020, Ada Éditions

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Cristina Prepelita Chiarasini aracılığıyla düzenlenmiştir. Türkçe Yayın Hakları © Dokuz Yayınları

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu

Yayına Hazırlayan: Vildan Yılmaz

Çeviri Editörü: Selin Altunkaynak Vodina

Editör: Meryem Çelikten

Sayfa Tasarımı: Başak İlçi

Kapak Tasarımı: Mathieu C. Dandurand

Kapak Uygulama: Başak İlçi

1. Baskı: Nisan 2026, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-5726-53-7

BASKI VE CİLT

Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Bağcılar, İstanbul

Tel: 0212 630 64 73

Matbaa Sertifika No: 45464

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.

No:59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

YASAKLANMIŞ
MASALLAR

SİMON ROUSSEAU

GÜZEL VE ÇİRKİN

@ayisigikitap

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SEZER ÖZDAĞ

SIMON ROUSSEAU

Simon Rousseau 1993 yılında Trois-Rivières’de doğdu, hala Québec bölgesinde yaşamaktadır. Edebiyat ve din bilimleri de dâhil olmak üzere çeşitli alanlarda öğrenim gördükten sonra Laval Üniversitesi’nde tarih alanında bir lisans programına başlamıştır.

Büyük Britanya’da çıktığı uzun bir yolculuk sırasında Les pages perdues de Kells (Kells’in Kayıp Sayfaları) adlı gerilim romanını kaleme aldı; bu roman ve devamı niteliğindeki Les sacrifiés inconnus (Bilinmeyen Kurbanlar) 2016 yılında Éditions ADA tarafından yayımlandı.

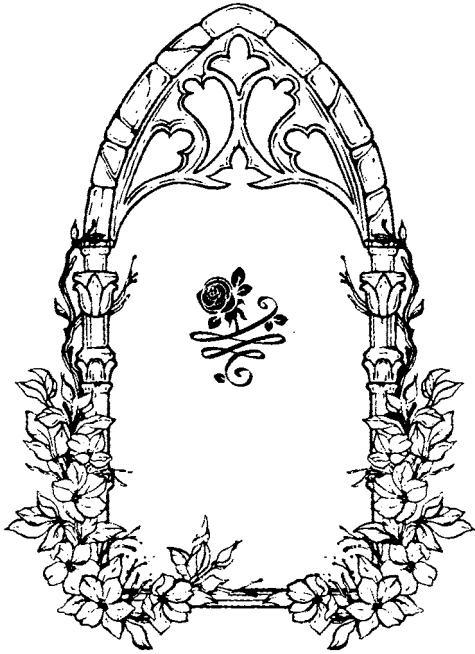
2017’de Yasaklanmış Masallar kolektifini başlattı ve o tarihten beri yönetimini sağlıyor; bu çerçevede Peter Pan (2017), Karlar Kraliçesi (2018 — Aurora Boréal En İyi Roman Ödülü finalisti) ve ardından Güzel ve Çirkin (2020) eserlerini yazdı.

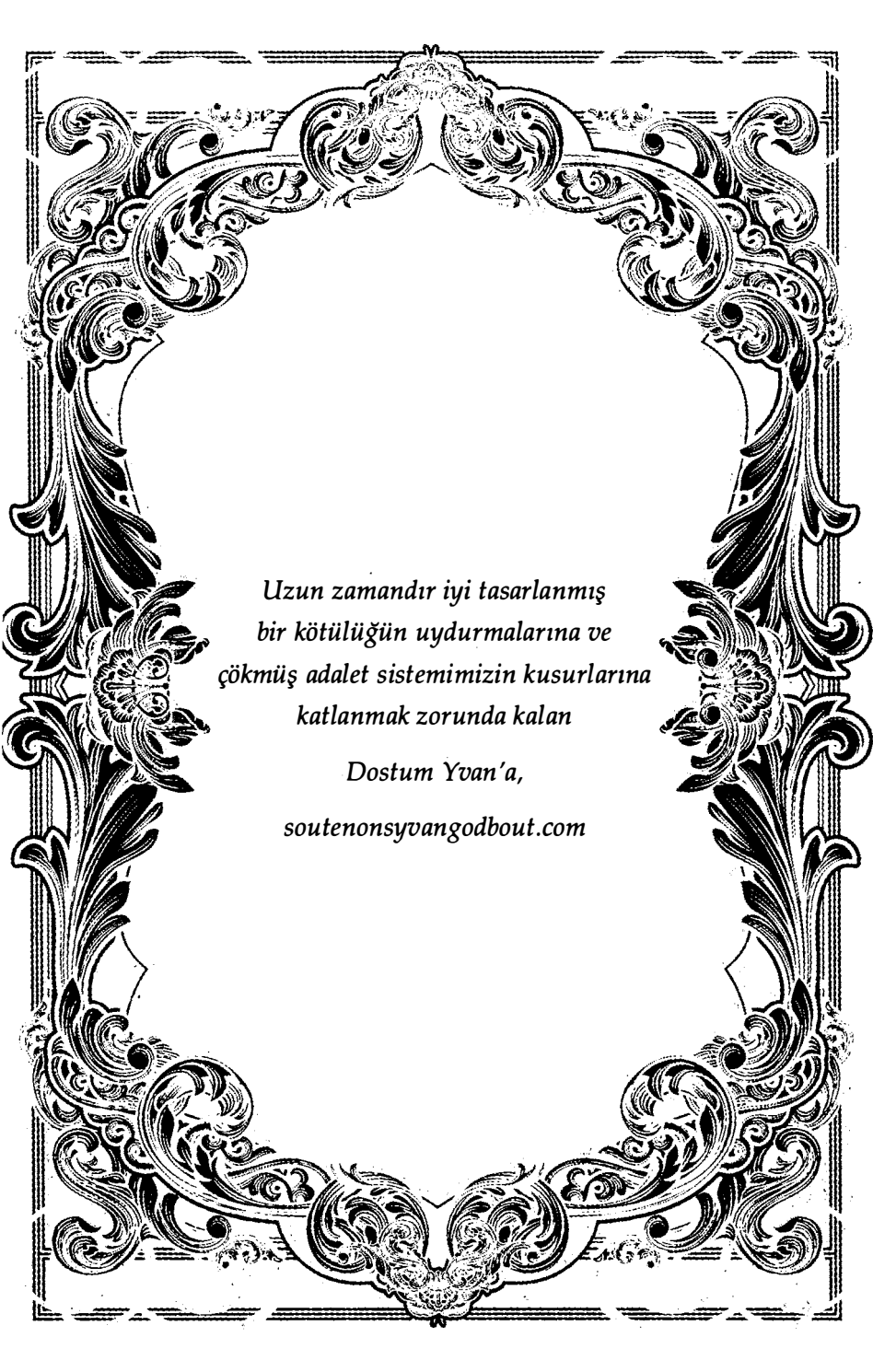
2018’de yayımlanan polisiye romanı La bête originelle (Orijinal Çirkin) anında geniş bir okur başarısı elde etti.

2020’de, resimli kitaplardan oluşan ve bir kart oyunu ile eşleştirilen Héros-Fusion kolektifini ortak yöneticiliğini yaparak çocuk edebiyatına adım attı. Ayrıca Scarab Yayınları’nın DEAD kolektifine, Le plus nul des chevaliers (En Beceriksiz Şövalye) adlı eseriyle katkıda bulundu.

İçerik Uyarısı

Bu eser, Güzel ve Çirkin masalını günümüze konu ederek korku ve gerilim ekseninde yeniden ele almış karanlık bir versiyondur. Yetişkin okurlar için kaleme alınmış bu metinde; cinayet, yamyamlık, akran zorbalığı, ebeveyn zorbalığı, şiddet, işkence, kaçırılma, cinsel istismar gibi unsurlar örnek teşkil etmeyecek ve özendirici betimlemeler olmaksızın yer almaktadır. Tetikleyici olabilecek bölümler mevcuttur.

Uzun zamandır iyi tasarlanmış
bir kötülüğün uydurmalarına ve
çökmüş adalet sistemimizin kusurlarına
katlanmak zorunda kalan

Dostum Yvan'a,
soutenonsyvangodbout.com

Teşekkürler

Yazarlar, okuyucular, ADA Yayınları ekibi, kitabevleri... “Yasaklanmış Masallar”ın bu noktaya gelmesine katkıda bulunan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım. 2014 yılında bu proje üzerine hayaller kurduğumda, konunun buralara varacağını hiç tahmin edemezdim. İtiraf etmek isterim ki 2018 yılının sonundan itibaren bu seri için artık yeni eser üretmeye bir son vermem gerektiğini düşünüyordum, insanların bu vahşet içeren yeniden yorumlamalardan sıkılacağını sanmıştım. Yanılmışım. Neyse ki! Düşüncelerimde haklı çıkmadığım için mutluyum. Sadakatiniz ve muazzam cömertliğiniz sayesinde, sevgili okuyucular, “Yasaklanmış Masallar”ın sonu henüz görünmüyor.

Kişisel bir not olarak, her bölümde güzel sözleriyle bana ilham veren, her bölümde yaratma arzusunu aşıl原因an anne babama ve sevgilim Annabel’e teşekkür ederim.

*Ayrıca, sırtımı okşarken acı çektirmeyi bilen,
keskin zekâsı ve şahin gözleriyle bana bazı
ciddi ama gerekli baş ağrıları yaşatan sıra dışı
editörüm Elisabeth Tremblay'e teşekkürlerimi
sunmak isterim.*

*Marie Laporte, profesyonelliğin, heyecanın ve
edebiyata olan tutkun için teşekkür ederim.
Seninle, metinlerimiz gerçekten emin ellerde.*

*Mathieu C. Dandurand, kapak tasarımının
büyük ustası! Sana sahip olduğumuz için ne
kadar şanslıyız...*

*Louis-Pier Sicard, kardeşçe dostluğun ve
paylaştığımız sayısız değerli anılar için teşekkür
ediyorum. Bu değerli anılar beni yazmaya
itiyor ve birlikte daha uzun yıllar boyunca
imza günlerinde aynı masada oturma isteği ile
doluyorum.*

Bu vesileyle, dostlarım, keyifli okumalar!

Simon

Facebook: @SimonRousseauAuteur

Twitter: @SimonRousseau

Instagram: @SimonRousseauAuteur

Yazarın Notu

*Bu roman, genellikle Gabrielle-Suzanne de
Villeneuve'e ve sonrasında Jeanne-Marie
Leprince de Beaumont'a atfedilen "Güzel ve
Çirkin" masalının bir uyarlamasıdır.*

*"İnsanoğlu her şeyden sıkılır,
en yüce mutluluk bile sürekli olduğunda,
aynı şeyler üzerinde dönüp durduğunda,
korkudan ve umuttan arındığında
solup gider."*

— Güzel ve Çirkin,

Jeanne-Marie Leprince de Beaumont

GİRİŞ

Gözlerini kahve bardağına dikmiş, dokunmadan boşluğu izliyordu. Küçük odada, buharı tüten bu köpük bardak dışında hiçbir şey yok gibiydi. Genç kadının gözleri, içtiği sıvının karanlığında kaybolmuştu sanki.

Önündeki iki sivil polis, empati kurduklarını hissettiren davranışlar, kadını ısıtmak ya da muhtemelen boş olan karnını doyurmak için sundukları somut teklifler aracılığıyla, genç kadının yaklaşık beş dakikadır süren uzun trans hâinden çıkmasını sağlamaya çalışıyorlardı; ama yaptıkları hiçbir şey işe yaramıyordu. Kadın oldukça perişan durumdaydı: Cildi ve saçları kir içindeydi, dudakları çatlamıştı, giysileri yırtılmıştı, teni solgun, gözleri cansız, tırnakları kırılmış ve kollarında morluklar görülüyordu...

Kıyafetlerinin altında daha fazlası olduğu kesindi. Ellerini kaplayan kanlar kurumuş, vücudundan kendisine karşı tüm arzuları öldüren kötü bir koku yayılıyordu.

Dedektif çavuşlar Jean-François Gélinas ve Catherine Lafrenière, genç kadının ifadesini en kısa sürede almak zorundaydılar ama hırpalamak istemiyorlardı. Kızcağız cehennemi yaşamıştı. Son bir hafta, hafızasında sonsuza dek iz bırakacaktı. Ömrünün geri kalanında, muhtemelen ilaçlarla yaşayacak ve her hafta karşısına, bir berjere poposunu sabitlemiş ve bacak bacak üstüne atan yeni bir diplomalı yabancı çıkacaktı.

Sağlıklı bir aklın dayanabileceği şeylerin sınırı vardır. Quebec Eyalet Polisi'nin olay yerinde bulduğu verilere dayanarak, Isabelle Dupuis'nin bu sınırı kesinlikle aştığı söylenebilirdi.

Ne yazık ki zaman daralıyordu. Genç kadın kısa bir süre sonra daha kapsamlı testler için hastaneye sevk edilecekti; fiziksel olarak vücudunda büyük bir yaralanma belirtisi görünmüyordu, ama hazır olduğunda, tecavüze uğrayıp uğramadığının kontrol edilmesi gerekiyordu. Sonrasında, doktorlar muhtemelen, iyileşmesine zaman tanımak için, polislerin genç kızı bir süre daha sorgulamasını yasaklayacaklardı. Bu yüzden, Gélinas ve Lafrenière, geç olmadan, genç kızın yaşadığı bu korkunç işkence hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplamak istiyorlardı. Sonuçta, bu işin sorumlusu hâlâ dışarıdaydı... Korkunç koşullarda ölmüş diğer kurbanların cesetleri üzerinde ya-

pılacak detaylı incelemeler, ancak günler, belki de haftalar sonra polislerin kafasındaki soruların cevabına yönelik bilgi kırıntıları sağlayabilecekti. Dedektif Çavuş, “İzabelle... Şimdi güvendesin”, diyerek kızı rahatlattı. “Bizimle konuşabilirsin. Sana yardım etmek için buradayız...”

“Ve seni bu duruma getiren canavarı bir an önce yakalamak için de,” diye tamamladı onu Gélinas.

Lafrenière, partnerine onaylamayan bir bakış attı. Şu anda suçludan bahsetmemeyi tercih ediyordu; kurbanı işkencecisinden bahsetmeye zorlamak, onu daha derin bir sessizliğe itebilirdi. Lafrenière konuşmayı sürdürdü: “Başına gelenleri bize anlatabilecek güçte misin? Bu gerçekten önemli. Biliyorum zor, ama...”

“Ben... Sigara içebilir miyim?”

İzabelle, o ana dek gözlerini kahvesinden hiç ayırmamıştı, kâbusundan uyandırıldıktan sonraki ilk sözleri bunlar olmuştu. Boğuk sesi, dedektifi hazırlıksız yakalamıştı.

“Eee... Bilmem, sanırım...”

“Tabii ki,” diye araya girdi Gélinas. “Bekle, geliyorum. Sana bir sigara bulacağım.”

Bu kurallara aykırıydı ama dedektifin umrunda değildi. İnsanların hayatı tehlikedeydi.

Meslektaşları odadan ayrılır ayrılmaz, Lafrenière birkaç kez konuşmayı başlatmaya çalıştı, ancak başarısız oldu.

Kurban gözünü bile kırpmıyordu. Bu korkunç evde kim bilir neler görmüş ve yaşamıştı? Olay yerinde bulduklarını hatırlamak bile yardımcı dedektifin midesini ağzına getirmeye yetmişti. Isabelle'in yaşadıklarını düşünmek, boğazında acı bir tat bırakıyordu. Tiksintisini gizlemeye çalışarak yutkundu.

Sonunda, Gélina's geri döndü. Masaya bir paket sigara ve çakmak koydu. Isabelle, titreyen eliyle bir sigara aldı ve yavaşça dudaklarına götürdü. Ancak, birkaç denemeye rağmen çakmağı yakmayı başaramadı. Bunun üzerine, Gélina's kızı yardım etmeye karar verdi ve sigarayı bir keredeye yaktı.

Genç kadın, sigaradan uzun bir nefes çekti. Dumanı içinde birkaç saniye tuttuktan sonra havaya üfledi. Parmaklarını önce ensesine, sonra saçlarına götürdü, bej rengindeki duvarlara baktı ve polisleri utangaç bir şekilde süzdü. Sigara, sanki ona bir solunum cihazı gibi hayat veriyordu.

Korkunç anılar zihninde sırayla beliriyor ve gözlerini dolduruyordu. Durmaksızın titriyordu ama kendini toparlamaya çalıştı.

Lafrenière etkilenmişti. Gélina's ise memnundu.

"Nereden... nereden başlamamı istersiniz?" diye sordu Isabelle, gözlerinden akan yaşları silmeden önce burnunu çekerek.

"En başından," dedi yardımcı dedektif. "Eğer mümkünse, kaçırılmanla başla."

“Ben... Çok net hatırlamıyorum...”

“Yapabileceğin en iyisini yap. Zamanın bol, ihtiyacın kadar kullanabilirsin.”

“Tamam...”

Izabelle sigarasından bir nefes daha çekti, cılız kollarını masanın üzerine dayadı. Sonra, bakışlarını tekrar kahveye odaklayarak anlatmaya başladı.

Derin karanlıklardaki yolculuğunu anlatıyordu.

BÖLÜM I

Ortasında bol porsiyonlu bir Çin fondüsünün bulunduğu masanın etrafında toplanmış olan Dupuis ailesi, Yves'in ellinci beşinci doğum gününü kutluyordu. Yirmi yılı aşkın bir süredir dul olan ve yakın zamanda Alouette alüminyum fabrikasından emekliye ayrılan Yves, üç güzel kızıyla birlikte mutlu bir hayat sürüyordu: Marie-Pierre, Alexandra ve Izabelle. Bu özel akşamda, üçü de varlığını onurlandırmak için vakit ayırmış ve onu görmeye gelmişlerdi. Bir parça sığır etini ağzına atarken, neslinin devamını övmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Mmm... Bu leziz, Marie."

İş hukuku avukatı olan büyük kızı Marie-Pierre, Montreal'de yaşıyordu ve çocukluğunun geçtiği, Sept-Iles'deki bu evde biraz zaman geçirebilmek için bir hafta izin almıştı. Meslektaşlarına, beş gün boyunca telefon ya da e-posta yoluyla kendisiyle iletişime geçmelerini yasaklamıştı. Ancak bu isteği pek dikkate alınmamıştı, sürekli çaldığı için yemek hazırlığı sırasında cep telefonunu kapatmak zorunda kalmıştı. İnce bir silüete sahip, doğal bir zarafeti olan esmer Marie-Pierre otuzlarının başındaydı ve bu yaş ona oldukça yakışıyordu; baroya katılan, daha yumurta-dan yeni çıkmış genç meslektaşlarından eksik kalır yanı yoktu. Marie-Pierre, lise balosundan beri aynı adamla birlikteydi, daha yeni ayrılmış ve 21. yüzyılın bekârlık anlayışını keşfetmişti: yüzlerce seçenek, büyük umutlar ve geçici zevklerle dolu büyük hayal kırıklıkları.

"Biliyorum," diye yanıtladı göz kırparak. "Size evde kendin yapmanın, marketteki hazır çerçöpü almaktan daha güzel olduğunu söylemiştim."

"Tarifi bana atarsın!"

Ortanca kız Alexandra, bu geçici zevklerin koleksiyoncusuydu; bunlar onun alışılmışın dışındaki gündelik yaşamının bir parçasıydı. Serotonin müptelası olarak, *likelar*, yalakalık dolu yorumlar ve sapıkların filtrelenmiş mesajlarıyla ayakta durabiliyordu. Bunlar onun uyuşturucusu, aynı zamanda ekmek parasıydı. Yüzeysel mutlulukların bağımlısı olarak, takipçi havuzuna bağımlı yaşayan yeni tür hasta tiplerden biriydi. Ücretsiz olarak gönderilen bir-

kaç iç çamaşırı veya mayo fotoğrafı, sayısı artıkça anlamdan yoksunlaşan etkileşimler aylık faturalarını ödemek için yeterli oluyordu. Sosyal medya onun iş yeri idi; organizasyon ve moda şirketleri, hissedarları; heteroseksüel erkekler ve kıskanç genç kadınlar ise müşterileriydi. *Hyaluronik* asit enjeksiyonlu dudaklar, haftalık selülit tedavisi gören kalçalar ve popolar, uzatılmış ve ustaca boyanmış saçlar, sahte kirpikler, protez tırnaklar ve erkeklerin bakışlarını üzerine çekmek için yeterince büyütülmüş göğüsler. Alexandra, kendine güven maskesi altında yüzeysel özgünlüğü teşvik ediyordu.

Son bronzlaşması bu eylül ayında gerçekleşmişti, neyse ki doğal yollarla idi. Sponsorları ona yılda iki üç kez güneşe seyahat etme imkânı tanıyordu, böylece yayınlamak üzere fotoğraf arşivini güncelleyebiliyordu. Quebec'te altı yıldan uzun süredir yarı zamanlı işletme eğitimi gören Alexandra, okul yaşamını mümkün olduğunca uzatıyordu. Haftada birkaç saat üniversitede zaman geçirerek, babasını geleceği konusunda rahatlatırken, aynı zamanda kampüs yaşamının tadını çıkarıyordu.

"Neden? Hiçbir zaman bunu yapmakla uğraşmayacağımızı biliyoruz," dedi avukat gülerek."

"Evet, evet, bir zahmete girdiğim yok!" diye yanıtladı *Influencer*, tabağı iPhone'uyla ölümsüzleştirirken. "Gerçekten, bu lezzeti kaçırmam çok kötü, Iza."

Izabelle'in iki büyük kız kardeşiyle fiziksel benzerlikleri dışında hiçbir ortak yanı yoktu. Ergenliğinden beri

dile ve sanata büyük bir ilgi duyan Izabelle, kitapları ve insanları paradan daha çok severdi. Ailenin en küçüğü, Sept-Îles gibi küçük bir kentte, sahne sanatları alanında hayal ettiği ölçüde kendini gerçekleştirememişti. Birçok kişi ona güneybatıya, yani sahne olanaklarının geniş olduğu Montreal tarafına göç etmesini önermiş, ama o babasına olan bağlılığı yüzünden bu önerilere kulak asmamıştı. Kültürel kariyerin güvencesizliğini fark eden Izabelle, birkaç ek ders dışında sanatsal eğitimden uzaklaşıp hemşirelik alanına yönelmişti. Şu anda iki yıldır Côte-Nord Bölgesi Sağlık ve Sosyal Hizmetler Merkezi'nde çalışıyordu. Doğal güzelliği ve esrarengiz cazibesiyle dikkat çeken Izabelle, bölgedeki yirmili yaşlardaki neredeyse tüm erkeklerin –hastaları da dahil– kalbini çalmıştı. Tüm bu çekiciliğine rağmen, genç kadın ilişkiler konusuna pek ilgi göstermiyordu. Hayatında bir kez, birkaç yıl önce birine âşık olmuştu, ancak aradaki mesafe ciddi bir ilişki umudunu yok etmişti. O zamandan beri, sıkı bir bekâr hayatı süren Izabelle, bu durumdan hayli rahatsız olan talipleri ne rağmen, babasının evine birkaç sokak uzaklıkta bulunan güzel dairesinde yaşıyordu. Bu yüzden aile yemeğine katılması, kız kardeşlerinden çok daha kolay olmuştu.

“Sebze çorbam da çok iyi,” dedi Izabelle.

“Gerçekten sadece brokoli ve mantar mı yiyeceksin?” diye sordu Marie-Pierre, bir kaşını kaldırarak.

“Eh, pirinç, patates, ekmek ve peynirimiz de var,” dedi Izabelle.

“Evet, doğru, en azından peynir yiyorsun.”

Küçük kız bir iç çekerek, “Bunları yemem ya da yemem senin hayatında neyi değiştirecek ki?” diye sordu ve soruyu sorar sormaz da pişman oldu.

“Hiçbir şey,” dedi avukat. “Ama veganlık biraz uç bir nokta gibi.”

“Sadece ağızda bir tat bıraksın diye, hayvanları kitle-sel olarak işkenceyle öldürmek, hem de çevreye zarar vermek kadar uç.”

“Abartıyorsun,” diye yanıtladı Alexandra, fondü tenceresine düşürdüğü bir et parçasını almaya çalışırken.

“Bilişsel çelişki, gerçekten güçlü bir şey...”

“Ah, kızlar, bu bahsi kapatabiliriz belki?” diye araya girdi Yves çenesini sıvazlayarak. Hepinizi bir arada gördüğüm anlar çok az.

Kısa bir sessizlik ve rahatsızlık anından sonra, “Haklı-sın baba, kusurumuza bakma,” diye sessizliği bozdu Marie-Pierre. “Bu senin kutlaman, sonuçta.”

“Hâlâ kadeh kaldırmadık!” diye bağırdı Alexandra.

Hepsi dumanı tüten iki tencerenin üstünden kırmızı şarap dolu kadehlerini havaya kaldırdı.

“Emekliliğine, babacığım! Tadını çıkarman gerekiyor,” dedi avukat geniş gülümsemesiyle.

“Teşekkür ederim, tatlım. Yaşlı babanızdan epey uzak-tasınız ama yine de deneyeceğim!”

Kadehlerin çarpışma sesi duyuldu. Herkes içkisinden ufak yudumlar alırken, Isabelle gözlerini kaçırdı.

“Ee, Marie, üç saatten uzun bir süredir çalışmamak nasıl bir duygu?” diye sordu Alexandra alaycı bir şekilde.

“Sen iyi bilirsin, değil mi?” diye yanıtladı onu ablası sarkastik bir gülüşle.

“Ya bir siktirin gidin” diye espriyle araya girdi *Influencer*. “En azından ben boş zamanlarımdan keyif almasını biliyorum. Pazartesi gününe kadar hiçbir mesaja ya da e-postaya cevap vermeden duramayacağına 20 lirasına bahse girerim!”

“Olur girelim ama sen de bir tane bile *selfie* çekmeyeceksin!”

Alexandra kaşlarını kaldırıp, dudaklarını büzerek ablasının gözlerinin içine birkaç saniye baktı.

“Tamam, boş ver. Sen kazandın.”

Bütün aile kahkahayı patlatırken, Isabelle de onlara dahil oldu. Biraz önce belki de aşırı bir tepki verdiğini düşündü. Alexandra ve Marie-Pierre ona sataştığında belki de bu kadar sabırsız olmamalıydı, sonuçta bu sataşmalar ve provokasyonlar onların doğasında vardı.

“Her şeye rağmen, seni çok iyi anlıyorum, Marie,” dedi Yves patateslerini tuzlarken. “İşi bırakalı sadece iki

hafta oldu ama daha şimdiden ne yapacağımı bilemez hâldeyim.”

“Hadi ama babacım...”

“Yok, gerçekten. Haftada iki akşam halen bizimkilerle Cosom Hokey’i oynuyorum ama hepsi bu. Geri kalan zamanım, uyuyana dek RDS” izleyerek, internet üstünden iskambil oynayarak ve cips yiyerek geçiyor. Başlangıç için pek de iç açıcı sayılmaz.

“Yeni projeler için *start* alman gerekiyor,” diye önerdi Alexandra. “Mesela, bir yolculuğa çıkmak istemez misin?”

“Hımm, her şey buradan bakınca çok zor görünüyor... *Road trip* yapmak, uçağa binmek hep annenizin işiydi...”

Sessizlik oldu, hafif bir huzursuzluğa eşlik eden.

Kızlar bakışlarını tabaklarına dikti, göz göze gelmeye cesaret edemiyorlardı. Yves merhum eşinden bahsetmenin Dupuis kız kardeşler arasında çok kırılgan bir konu olduğunu bildiğinden konuyu açmaması gerektiğini biliyordu, yine de kendine engel olamamıştı. Çoktan suçluluk hissetmeye başlamıştı. Oysaki, her türlü tartışmayı önlemek isteyen kendisiydi... Hayatının aşkı hakkında söylediği en ufak kelime bile aile toplantılarının seyrini hızlı bir şekilde değiştirebiliyordu.

“Ayrıca unutmamalıyız, seyahat etmek çok pahalı,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı baba. “Biliyorsunuz

* Uygun salonlarda plastik aparatlarla oynanan bir tür salon hokeyi. –ed.n.

** Açılımı Réseau des Sports, Kanada’nın spor kanalı. –ed.n.

para basmıyorum, tabii aynı zamanda *Black Jack* oynarken bu kadar sık kaybetmeye de bir son vermeliyim!”

Bütün çabası başarısız olmuş görünüyordu. Kızlar hâlâ sessizliklerini koruyordu; başları önlerinde, yanakları al aldı. Yves bu ağır havayı dağıtmak için yeni bir girişimde bulundu. Belki de bu meseleyi temelli kapatmanın zamanı gelmiştir.

“Tamam, beni dinleyin kızlar. Anneniz...”

“Alex, bir sigara içelim mi?” diyerek babasının sözünü anında kesti Marie-Pierre.

Influencer başıyla onayladı, sonrasında iki genç kadın ayaklanarak verandaya doğru ilerledi. Isabelle’in nikotini birkaç ay önce bıraktığını biliyorlardı.

“Ah! Lütfen kızlar...”

“Merak etme hemen döneriz, baba,” diye yanıtladı avukat. “Her şey yolunda.”

Isabelle ve babası yemek odasında kendilerini yalnız buldular. Akşamları biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Dirseklerini masaya dayamış olan Yves, başını ellerinin arasına aldı. Alexandra ve Marie-Pierre’yi yakalayıp onları azarlamalıydı...

“Neden onu anlatmak zorundaydın?”

“Onu anlatmadım, sadece...”

“İlk defa, her şey yolunda gidiyordu...”

“Üzgünüm, tatlım... Birden ağzımdan çıktı, ben...”

“Ne zaman anlayacaksın, hayatları boyunca beni suçlayacaklar.”

Yves, elini Isabelle’in çatala kenetlenmiş elinin üstüne şefkatle koydu.

“Hayır, doğru değil. Eminim artık davranışlarının mantıksız olduğunu anlamaya başlamışlardır...”

“Yirmi bir yıldır beni suçluyorlar, baba!” dedi küçük kız hem üzüntü hem de acıyla titreyen bir sesle. “Neden bir gecede değişsin ki?”

Yves, sandalyesini kızının yanına çekti, bir kolunu kızının omzuna attı ve onu alnından öptü.

“Söyle bana, bunun senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Isabelle duygusallaştı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama başaramadı. Annesinin doğum sırasında hayatını kaybetmesinin kendisinin suçu olmadığını elbette biliyordu. Ama o dünyaya gelmemiş olsaydı...

“Seni seviyorum, güzel kızım. Kız kardeşlerin de öyle.”

“Bir anne kadar değil ama...”

“Ah, Iza, lütfen...”

Küçük kız, başını babasının omzuna yasladı. Babası ise nazıkçe sırtını okşayarak onu teselli etmeye çalıştı. Küçük yaşlardan itibaren, Marie-Pierre ve Alexandra’nın onun

yerine Diane'in yaşamasını isteyip istemediklerini merak etmişti. Bu soruyu sormaya asla cesaret edememişti, cevabının çok acı vereceğini biliyordu.

Dışarıdan gelen sesler kulaklarını tırmaladı.

Araç kapılarının kapanma sesi.

Tanımadıkları, agresif erkek sesleri.

Baba ve kızı kulak kesildiler.

Önce Alexandra'nın, ardından Marie-Pierre'in sesleri yükseldi.

Bir tartışmanın çığlıkları duyuluyordu. Panik sesleri.

Izabelle ve Yves her şeyi duyabiliyordu. Baba aniden ayağa kalktı, küçük kızına yerinde kalmasını işaret etti ve ardından verandaya doğru koştu.

Meraklı Izabelle, babasının talimatına uymayıp daha yavaş adımlarla veranda yönüne ilerledi. Babası dışarıya çıkarken, gizlice izlemek için avluya bakan bir pencerenin yanına geçti.

Maskeli kişilerin Marie-Pierre ve Alexandra'yı tuttuklarını gördü. Ellerini kızların ağızlarına dayamışlardı. Genç kadınlar direnemiyor, tamamen donmuş gibi görünüyorlardı. Izabelle, net bir şekilde göremedi –güneş birkaç saat önce batmıştı ve lambalar avluyu yeterince aydınlatmıyordu– ama adamların silahlı olduğunu hissetti.

İlk tepkisi mutfakta şarjda olan telefonuna koşup polisi aramak olmalıydı. Ancak, o da donmuş bir şekilde yerinde kaldı.

Bir adamın babasını silahla hedef alarak bağırdığını ve diğer üç kişinin kız kardeşlerini siyah bir minibüse binmeye zorladığını gördü.

Küçük kıza göre adamlardan biri onu fark etmişti. Onu parmağıyla göstermiş, arkadaşlarına onu aramaya gittiğine dair işaret etmişti. Yves onun eve girişini engellemek istediye de kafasına şiddetli bir darbe alarak başarısız oldu.

Giriş kapısı açıldığında, Izabelle sonunda kendine gelmişti. Mutfığa doğru koştu, hızlıca etrafına göz attı ve bir an tereddütte kaldı. Polisleri mi aramalıydı, yoksa bir bıçak mı almalıydı?

Polis hiçbir zaman zamanında yetişemezdi. Hem sonra belki komşular görür, polise onlar ulaşırdı.

Izabelle adamın ayak seslerini daha yakından duymaya başladı. Ani bir dönüşle, bıçağı eline alarak havada savurdu. Tesadüf eseri maskeli adamın göğsüne isabet etti. Adamın siyah kalın yeleği yırtıldı. Küçük kız o an, kendini savunmak istiyorsa, bıçağı havada savurmak yerine adamın karnına saplaması gerektiğini anladı. İkinci atağına hazırlandı, bu kez öldürücü bir darbe vurma niyetindeydi. Saldırgan bu darbeden sıyrılarak Izabelle'in karnına bir tekme savurdu. İki büklüm hâlde kalan Izabelle'i güçlü kollarıyla arkadan sardı.

“Mücadeleyi kes, amına koyayım, görmüyor musun, hiçbir işe yaramıyor,” diye bağırdı yabancı.

Soluk soluğa kalan Izabelle, kendini kurtarmaya çalıştı ama karşısındaki kişi çok güçlüydü. Adrenalinin etkisiyle, düşmanının ayağını ezerken, ona arkadan, doğrudan çenesine kafa atmayı başardı. Adamın sıkı tutuşu gevşedi. Izabelle, düşmanını tezgâha doğru itti ve ardından hızla evin arka tarafına doğru koşmaya başladı. Arka veranda kapısını açtı, avlunun derinliklerine doğru kaçıp komşularına sığınmayı düşünürken, başka bir maskeli kişinin onu avluda beklediğini fark etti.

Bu sefer, garip bir şekilde, Izabelle kendisine yönelen tabancayı çok net görebiliyordu.

Saniyesinde, eldivenli bir el, ağzını kapattı.

BÖLÜM II

Izabelle hiçbir şey göremiyordu. Başına bez bir torba geçirilmiş ve elleri telle bağlanmıştı. Haydutların babasına ve kız kardeşlerine de aynı muameleyi yaptığını tahmin ediyordu. Ancak minivanın içindeki kargaşayı duyabiliyordu.

“Siz kimsiniz, kahretsin?” diye bağırdı Alexandra.
“Ne... Neden bunu yapıyorsunuz?!”

“Kızlarımı serbest bırakın, lütfen! Onlara zarar vermeyin!” diye yalvardı Yves. Kendine yeni gelmiş gibiydi.

“Bütün mahalle çıkardığınız bu gürültüyü duymuştur, bunun bilincindesiniz, değil mi?” diye ekledi Marie-Pierre. “Yüzlerinizi bile görmedik, bizi hemen bıraksanız iyi olur! Hâlâ vakit varken!”

Hiçbir yanıt gelmedi. Yine de Isabelle, yanlarında en az üç adamın olduğunu hissedebiliyordu. Diğer iki kişi muhtemelen aracın ön tarafındaydılar.

“Neden susuyorsunuz?” diye öfkelenildi Alexandra. “Cevap versenize, ulan!”

“Sakin ol, Alex...” diye müdahale etti avukat.

“Nasıl sakın olayım!?”

“Her şey yoluna girecek, tatlım... Halledeceğim,” dedi baba güven vermeye çalışarak.

“Halledecek misin?! Yani bu senin suçun mu? Bu man-yakları tanıyor musun?”

“Alex, dur artık,” dedi Marie-Pierre ısrarcı bir şekilde.

“Sen dur! Nedir yani bu? Nasıl bir durumda olduğumuzu görmüyorsun herhâlde...”

Isabelle’in kulaklarına rahatsız edici bir “şak” sesi geldi. Haydutlardan birisi, muhtemelen Alexandra’yı susturmak için ona tokat atmıştı.

“Hey! Alçaklar, kızıma dokunmayın!” diye bağırdı Yves yüksek bir ses tonuyla. “Yoksa...”

Ancak, daha sözünü bitirmeden karnına aldığı darbeye sesi kesildi, tiz bir çığlık duyuldu ve çıkardığı hırıltılar nefes almakta zorlandığını gösteriyordu.

Minibüste uzun dakikalar boyunca sessizlik hüküm sürdü. Bu sessizlik, bazen Yves’in zor nefes alışları sırasında

çıkardığı hırıltılarla, bazen de Alexandra'nın kaybetmiş olduğu mücadelenin getirdiği sessiz hıçkırıklarla bozuluyordu.

Haydutlar sessizdi. Sanki, kurbanlarıyla sadece son çare olarak konuşmaları talimatını almış gibiydiler. Isabelle de zorla araca bindirildiğinden beri tek kelime etmemişti. Adrenalin yerini tarif edilemez bir korkuya bırakmıştı. Hemşire başını yere eğmiş, farkında olmadan dudaklarını ısırıyor ve her şeye rağmen yaşadıklarını düşünmeye çalışıyordu.

Alexandra'nın tepkileri, çok agresif ve boşuna olsa da meşruydu. Bu insanlar ne istiyor olabilirdi? Belki hedefleri gerçekten Yves'ti ve üç kız kardeş sadece tesadüfi kurbanlardı. İstenmeyen tanıklar? Eğer öyleyse, babaları böyle bir muameleyi hak edecek ne yapmış olabilirdi? Bu adamlar silahlı ve tehlikeliydi. İyi organize olmuşlardı. Görünüşe göre deneyimlilerdi. Şüphe yok ki önlemlerini almışlardı. Komşulardan biri kaçırılma olayını gördüyse bile, minibüsün izini sürmesi zordu. Sıradan haydutlara benzemiyorlardı. Neden Dupuisler gibi sıradan bir aileye musallat olsunlardı ki? Maddi olarak, orta sınıfın ancak biraz üstündelerdi... Bir fidye talebi mantıksız görünüyordu. En azından...

Isabelle'in kafasında bir teori vardı ama buna pek inanmıyordu. Gerçek olmaktan o kadar uzak bir ihtimaldi ki fazla mantıksızdı. Teorisini ortaya atması durumu daha

da kötüleştirebilir, özellikle de kız kardeşlerinin zaten zor durumda olan hâlini daha da berbat edebilirdi.

Birden, Marie-Pierre sessizliği bozmaya karar verdi.

“Dinleyin. Ben... eğer... eğer bizi neden kaçırdığınızı söylerseniz...”

Bu sefer, haydutlar fiziksel güç kullanmak yerine daha etkili bir stratejiye yöneldiler.

Izabelle, tabancanın “klik!” sesini net bir şekilde duydu. Ablasının kafasına bir tabancanın namlusunun dayandığına yemin edebilirdi.

Yolculuğun geri kalanında, –Izabelle’in tahminlerine göre yaklaşık bir saat sürmüştü– Dupuis ailesinden başka bir müdahale gelmedi. Aile bu süreyi kaygılanarak ve sessiz bir şekilde ağlayarak geçirdi. Haydutlar bile tek kelime etmediler.

Adamlar, bu fırsattan yararlanarak kurbanlarının ceplerini karıştırdı. Cep telefonları ve anahtarlara, tahmin edileceği gibi hemen el koyuldu. Izabelle, duyduğu tıkrılardan, telefonların kapatıldığını ve bataryalarının çıkarıldığını anladı.

Gözleri bağlı olan Izabelle, araç durduğunda neredeliklerini göremedi. Ancak, minibüsün sürgülü kapısı açıldığında aldığı kokudan artık şehirde olmadıklarını fark etti. Zeminin engebeli ve taşlı olması –Izabelle, akşam yemeğinde *Converse* ayakkabılarını giymeye devam

ettiği için kendine minnettar kaldı– kaçıranlardan biri onu yürümesi için ittirdikçe ayak bileklerine değen ince dallar ona ıssız, doğanın derinliklerinde, onları kimsenin göremeyeceği bir yere geldiklerini düşündürdü. Hava serindi –Kuzey bölgesinde sonbaharın başında olması gerektiği gibi– ama rüzgâr pek esmiyordu; bu da Sept-Îles ve nehir kıyısından uzaklaştıklarını gösteriyordu. Hemşire, artık medeniyetten uzakta, ormanın ortasında olduklarını tahmin etti.

Bu tür yerler, bir kişiyi kolayca ortadan kaldırıp, cesedini gizlemek için ideal yerlerdi.

“Lanet olsun, bizi nereye götürüyorsunuz?” diye cesaretini toplayarak sordu Marie-Pierre, Isabelle’in birkaç adım önünde yürürken.

Sonunda sessizliği bozan bir cevap geldi: “Yakında göreceksiniz,” dedi haydutlardan biri, grubun ön tarafından.

“Çişimi yapmam gerekiyor...” diye şikâyet etti Alexandra, arkadan.

“Kes sesini de yürü!” diye çıkıştı başka bir haydut.

Isabelle’in kafasındaki bez torbayı bir hamlede çıkarma isteği içini kemiriyordu. Bilekleri önünden bağlıydı, arkadan değil. Bir anlığına olsa bile çevreye göz gezdirebilirdi. Ancak böyle bir hareket büyük bir risk taşıyordu. Haydutların onu hayatta tutma konusundaki niyetini henüz tam olarak bilmiyordu... Bu yüzden, şimdilik bu isteğini bastırmaya karar verdi.

Bir kapı açıldı. Ardından bir diğeri. Ve sonra, korkunç bir gıcırtyla üçüncü bir kapı daha açıldı. Ardından, basamakları düzensiz ve gürültü çıkaran bir merdivenden zorlu bir iniş başladı. Izabelle, neredeyse öne doğru düşecekti ki haydutlardan biri onu son anda yakaladı.

Merdivenin sonunda, biri anahtarları salladı, ardından bir şeyin kilidini açtı. Yeni bir kapı. Öncekilerden daha ağır, daha kalın gibi görünüyordu.

Kafasındaki bez torbanın içinden bile Izabelle'in burununu keskin bir koku doldurdu. Hastanede veya hasta bakım evlerinde bile bu kadar iğrenç bir şey koklamamıştı. Yeni girdikleri oda, dışkı, idrar, çürüme kokusuyla doluydu; sanki sağlıksız bir domuz ahır, bir cinayet mahalli ve bir çöp yığını bir araya getirilmişti.

Sonunda, grup durdu.

Metal gıcırtiları, ardından bir itiş kakış ve tiz bir inleme duyuldu.

Izabelle, Alexandra'nın karşı çıkışlarını duydu: "Hayır... Hayır! Bunu yapmaya hakkınız yok! Hey! Beni buradan çıkarın!"

Marie-Pierre de hemen ardından ona katıldı: "Lütfen, beni burada bırakmayın! Hadi ama!"

Izabelle, bu feryatların nedenini anlamak için fazla beklemek zorunda kalmadı. Onu merdivenden düşmekten alıkoyan adam, ani bir hareketle ellerini bağlayan bandı kesti ve başındaki torbayı çıkardı.

Önce zifiri bir karanlık oldu, Izabelle çevresini neredeyse hiç seçemedi. Ardından, biri onu sertçe öne doğru itti. Hiçbir şey görmez bir hâlde tökezlerken, refleks olarak kollarını kafasını korumak için kaldırdı. Düşerken avuç içleri tahta zemine çarpıp, sıyrıldı. Sonrasında, kız kardeşlerinin tepkilerinden hemen önce duyduğu aynı metalik kapı kapanması sesini duydu. Hayatta kalma içgüdüsüyle hızla geri döndü, ellerinin ve dizlerinin yaralanmasını umursamadan doğruca ileri atıldı. Fakat anında demir parmaklıklara çarptı.

Onu bir hücreye kapatmışlardı.

Marie-Pierre ve Alexandra'nın bitmek bilmeyen şikâyetleri arasında, Yves'in sesi bir mucize gibi duyuldu: "Ne olur, beyler, acıyın... Beni burada kilitleyin isterseniz ama kızlarımı değil! Onları serbest bırakın, Tanrı aşkına!"

Izabelle'in gözleri yavaş yavaş ama iyi bir şekilde karanlığa alışmaya başladı. Tavana yakın dar bir pencereden gelen ay ışığının ince bir demeti, odaya sızmayı başarmıştı. Bu, odanın aydınlanması için yeterli değildi ama hemşirenin çevresini anlamasına çok yardımcı oldu.

Izabelle, ailesinin diğer üyelerinin de tıpkı kendisinin gibi birer hücreye hapsedildiğini fark etti. Alexandra, solunda, sadece iki metre uzaklıkta; Marie-Pierre ve Yves ise tam karşısında bir hücredeydi. İlk bakışta oda, bir hapisane koridoru gibi görünüyordu: Duvarlara yapışık iki sıra hücre, aralarında birkaç yetişkinin aynı anda yürüyebileceği genişlikte bir koridorla ayrılmıştı.

Görme duyusu yavaş yavaş normale dönse de Izabelle'in koku alma duyusu bir türlü normale dönemiyordu. Ortam hâlâ, hatta belki de biraz fazla, iğrenç kokuyordu. Pis koku, burun kanalına saldırıyor, sanki sonsuza dek orayı hapsedecekmiş gibi hissediyordu. Ağzından nefes almaya çalıştı ama bu daha da kötüydü; berbat kokuları âdeta tadıyormuş gibi hissetti.

"Hey siz! Nereye gidiyorsunuz?!" diye bağırdı Alexandra, parmaklarını hücrenin demirlerine kenetleyerek. "Durun!"

Izabelle, haydutların çıkışa yöneldiğini fark etti.

"Lanet olsun, kızlarımı serbest bırakın!" diye haykırdı Yves, hücresinin kapısını nafile bir çabayla zorlayarak. Kapı büyük bir asma kilitle kilitlenmişti. "Böyle kaçıp gidemezsiniz, adi herifler!"

Dört adam ağır kapıdan geçti. Beşinci ve sonuncusu ise çıkmadan önce Dupuis ailesine dönerek: "Bol şans, millet. Buna fena hâlde ihtiyacınız olacak," dedi.

Alexandra, son bir kez daha adamların kalması ve kendisini serbest bırakması için yalvardı, kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdi. Ancak haydut onu görmezden gelerek kapıdan geçti ve ardından kapatarak kilitledi. Ardından bir kilit sesi daha duydu Izabelle, bunun duyduğu kaçıncı kilit sesi olduğunu hesap edemiyordu.

İşte o an, Izabelle başına gelenlerin ciddiyetini gerçekten kavradı. Bilinçaltı ona, bu kaçırılmanın basit bir kâbu-

sun parçası olduğunu, birazdan yatağında aniden uyana-
cağını düşündürmüştü... ama kendini şimdiye kadar hiç
bu kadar uyanık hissetmemişti.

Bir adım geri çekildi –zaten hücresinin darlığı daha
fazla adım atmasına izin vermezdi– ve hücrenin soğuk
duvarına yaslanarak, yavaşça yere doğru kayd, sonunda
kalçaları zemine değdi.

Ve o anda, hiç duraksamadan, gözyaşlarına boğuldu.

Yalnız kalmalarının üzerinden henüz otuz saniye bile geç-
memişti ki Alexandra çoktan babasını suçlamaya başla-
mıştı:

“Ne oluyor burada, baba?” diye hıçkırarak sordu
Alexandra. “Sen ne yaptın?”

“Ben... Ben bilmiyorum, canım,” dedi Yves, yumuşa-
cık bir sesle. “Yemin ederim, anlamıyorum...”

“Emin misin?” diye üsteledi Marie-Pierre. “Gerçekten
emin misin? Çünkü haydutlar senin evini hedef aldılar.
Az önce de demiştin ki...”

“Evet, lanet olsun, eminim!” diye patladı Yves. “Ne
halt etmiş olabilirim ki böyle bir şeyi hak edelim? Beni ta-
nıyorsunuz, Tanrı aşkına!”

“Sana dış bileyen biri olamaz mı?”

“Öyle biri ki beni kızlarımla birlikte kaçırıp hücreye at-
sın. Hayır, Marie, sanmıyorum! Peki ya siz?”

“Alex, senin de birkaç manyak hayranın vardır, değil mi?” diye sordu Marie-Pierre.

“Sept-Îles’te olduğumu gösteren birkaç fotoğraf paylaştım ama babamın adresini kimseye vermedim!” diye itiraz etti Alexandra, kırgın bir şekilde. “Bu kadar akılsız değilim!”

“Bir adresi bulmak zor değil ki...”

“Tamam, yeter... Bakın! Burada niye ve nasıl olduğumuzu sorgulamanın âlemi yok,” diye araya girdi Yves, konuşmanın daha fazla alevlenmesini engellemeye çalışarak. “Buradan toz olmanın bir yolunu bulmamız daha iyi olur!”

Bu arada, Izabelle’in gözyaşları durmadan yanaklarından süzülüyordu. Artık kardeşlerini ve babasını, parmaklıkların ardından daha net görebiliyordu. Sağ tarafında bulunan birkaç boş hücreyi ve haydutların çıktığı kapıyı seçebiliyordu. Kapının hemen yanında, yüksekte, küçük ve parmaklıklı tek bir pencere vardı. Bu da ailenin bir bodrum katında hapsedildiği fikrini daha da pekiştiriyordu. Odanın sol köşesi ise zifiri karanlığın içine gömülmüştü.

Bir anda Izabelle, elini kullanarak tesadüfen hücrenin zemininde bir delik buldu. Yaklaşık otuz santimetre çapındaki bu delik, bir kolun geçebileceği kadar genişti.

“Daha önce kapıyı zorladım,” diye devam etti Yves bir iç çekişle. “Ama olmuyor. Kilit çok sağlam.”

“Ve parmaklıklar da o kadar sıkı ki içinden geçmek mümkün değil,” diye ekledi Alexandra.

“Sanırım kimse telefonunu saklamayı başaramadı, öyle mi?” diye şansını denedi Marie-Pierre. “*Her neyse, zaten burada çekmezdi...*” diye ekledi.

“Millet, bir şey buldum!”

Herkes sessizleşip, Isabelle’i dinlemeye başladı.

“Burada bir delik var! Biraz bekleyin...”

Gözyaşlarını silip, kolunu uzatarak yavaşça gizemli delikten geçirdi. Parmakları ilk başta herhangi bir engelle karşılaşmadan içeri girdi; bu da zeminin muhtemelen daha derin bir tabaka üzerinde olduğuna işaret ediyordu.

“Ee, Iza...?” dedi Marie-Pierre, endişeli bir sesle.

En küçük kardeş, ablasının uyarısını dikkate almadan kolunu delikten daha da derine doğru uzattı.

“Hepimizin hücresinde bir delik var galiba...”

Ancak artık çok geçti. Isabelle’in parmakları, yapışkan, tortulu bir maddeye batarken, üzerine birkaç sinek kondu. Ne olduğunu hemen anladı; elleri, kokuşmuş bir şeye dokunmuştu.

Hücrelerin her birinde bir tuvalet vardı.

Bu da etraftaki korkunç kokuyu bir nebze olsa açıklıyordu.

Izabelle, dışkı ile kaplı elini aceleyle çekip, hücresinin parmaklıklarına yaklaşarak yüzünü dışarıya çevirdi ve kusmasına engel olamadı.

“Ah! Tanrım, Iza...” diye mırıldandı Marie-Pierre, kendi kusma dürtüsüne engel olmaya çalışarak.

“İyi misin, güzelim?” diye sordu Yves, daha önce hiç olmadığı kadar çaresiz bir şekilde.

Izabelle, kusarak ve öksürerek ellerindeki kalıntıları silmek için zemini kullanırken, parmaklarına batabilecek kıymıkları umursamıyordu. Boğazı tahriş olmuş, kendini toparlamaya çalışıyordu. Marie-Pierre tekrar söz aldı:

“Eğer altımızda dışkı varsa, bu demektir ki buraya ilk gelen biz değiliz... Ve öncekiler çok da uzaklaşmamış olmalı!”

“Marie,” diye fısıldadı Alexandra, sesinde belirgin bir panik vardı. “Marie, Allah aşkına... Baba... Bakın... Orada biri var...”

Bu sözler, Izabelle’e parmaklarının arasındaki dışkıyı tamamen unutturacak kadar etkili oldu. Nefesini topladıktan sonra, soluna, Alexandra’nın hücresinin arkasına bakıp gözlerini kısarak odanın karanlığında bir şeyler görmeye çalıştı.

Ablası haklıydı. Gerçekten de orada biri vardı.

Daha önce bunu fark edememişlerdi ama gözleri karanlığa alıştıkça Dupuis ailesi onu görebildi.

Alexandra'nın hücrelerinin birkaç hücre uzaklığında, yere oturmuş bir insan silueti vardı. O da bir hücrede hapsedilmişti ve başı, Alexandra'ya dönüktü.

Bu esrarengiz komşunun bazı uzuvları kesikti. Sağ kolu ve bacakları yoktu, iki bacağı da dizlerinin hemen üstünden kesilmişti.

Izabelle, korku ses tellerini tamamen devre dışı bırakmasa, akciğerlerini patlatacak kadar çığlık atardı. Bu kişi, yan hücredeki komşu, onlar için doğrudan bir tehdit unsuru değildi, ağzı açık, korkutucu bir sessizlik içinde kız kardeşine gözlerini dikmişti. Izabelle, kardeşleri ve babası gibi, bu kişiden değil, onun temsil ettiği şeyden korkuyordu.

Onların geleceği olabilecek bu manzaradan.

BÖLÜM III

Dupuis ailesi, hücrelerinde yalnız olmadıklarını fark ettikten sonra, defalarca komşularıyla iletişim kurmaya çalıştı. Ancak, kısa süre içinde bu kişinin ne konuşacak gücü olduğunu ne de... dilinin olduğunu anladılar. En azından, adamın ağzını ısrarla gösterip, ardından sol işaret parmağını sağa sola sallayarak “hayır” anlamında işaret etmesinden ve anlaşılmaz sesler çıkarmasından anladıkları sonuç buydu. Adam bu süreç boyunca, gözlerini bir an olsun Alexandra’dan ayırmamıştı.

Izabelle’in tahminlerine göre, ki bu tahminler ıssız yetersizliği sebebiyle oldukça belirsizdi, bu engelli genç adam henüz yirmilerinde olmalıydı. Koyu, sert, uzun ve kirli saçlarıyla genel olarak berbat durumu, beden yapısı

ile bir kontrast oluşturunuyordu. İlk izlenimler, bu gencin uzun zamandır esir olduğunu gösterse de karnı ve kalan uzuvlarını kaplamış yağlı derisi tam tersini söylüyordu. Bu adam gayet iyi beslenmişti.

Bu durum, hijyen şartlarının berbat olduğu bu yerde Izabelle ve ailesinin makul bir beslenme düzeni bulabilecekleri anlamına mı geliyordu? Yoksa bu, zavallı adamın sadece birkaç gün önce buraya getirildiği ve kısa bir süre içinde korkunç işkencelere maruz kaldığı mı demekti?

Izabelle, bu gencin kolunun, bacaklarının ve dilinin kaybının oldukça yeni olduğunu, bunun basit bir kaza veya doğuştan gelen bir engel olup olmadığını tahmin etti. Kalan uzuvlarına bandajlar sarılmıştı. Ancak, bu bandajların kana bulanıp bulanmadığını ayırt etmek mümkün değildi.

Bu çıkarımlar, Dupuis ailesinin zaten bunaltıcı bir seviyede olan kaygısını daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Onların burada neden bulunduklarına veya onları ne beklediğine dair bilgi verebilecek tek kişi, onları kurtarma kapasitesine sahip değildi.

Yaklaşık bir saat geçti. Soğuk dayanılmaz hâle geldi ama Dupuis ailesinin en büyük derdi bu değildi.

Izabelle, sonunda elindeki organik kalıntılardan kurtulduğunu düşündü –yine de yüzüne dokunmaya cesaret edemedi– ve dikkatlice avuçlarına saplanmış kıymıkları çıkarmaya çalıştı. Yves, durgun bir şekilde oturuyor, Marie-Pierre ise durumu her açıdan analiz ediyordu, acına-

cak durumlarına bir mantık ve hücrelerinde zayıf bir nokta bulmayı umuyordu. Alexandra'ya gelince, mesanesini fazla uzun süre tutmak zorunda kalmış ve artık dayanamayacak duruma ulaşmıştı.

“Tamam, daha fazla dayanamayacağım. Lütfen... arkanızı dönebilir misiniz?”

Bir süre tereddüt ettikten sonra, Izabelle, Marie-Pierre ve Yves başlarını sallayarak onayladılar. Ancak sakat genç adam bu isteği reddetti.

“Lütfen... Başını çevir, bakma, olur mu?” dedi *Influencer*.

Ama sakat adam, gözünü bile kırpmadan Alexandra'nın güzel hatlarını süzdü. Işık yetersizliğine rağmen onun vücut hatlarını gözünde canlandırabiliyordu. Alexandra, onun tüm ergenliğini ve kısa sürmüş yetişkinliğini kapsayan bir fantezi nesnesi olmuştu. Ne olursa olsun bu görüntüyü kaçırmak istemiyordu.

“Yeter artık, dalga mı geçiyorsun?” dedi Alexandra, kemerini çözerken ve parmaklarını pantolonunun kenarlarına sokarken.

Çolak, mevcut olan tek eliyle kasıklarına dokundu.

“Hey, rezil herif, başka tarafa bak!” diye bağırdı Yves, elleri hücrenin demirlerine yaslanmış olarak.

“Belli ki uzun zamandır burada,” dedi Marie-Pierre, yüzünde tiksime ifadesiyle. “Belki de başından beri böyle sapıktı.”

Tutsak, komşularının tiksintisine aldırmadan, tombul parmaklarıyla kasıklarına dokunuyordu. Neyse ki, dokunduğu uzuv Dupuis ailesi için hâlâ görülebilir bir seviyede değildi.

“İnanamıyorum!” diye bağırdı *Influencer*, pantolonunu bir çırpıda dizlerinin ortasına kadar indirdikten sonra. “Seni pislik herif!”

“Gözünü başka yere çevir dedim, alçak!” diye öfkeyle çıkıştı baba.

Alexandra, dışarıdan çok görünmeyen bir noktada işini halletmeye devam etti, Yves ise adama, boş tehditler savurmaya devam etti. Çolak, hâlâ en küçük bir utanma emaresi göstermiyordu. Alexandra sinirlenerek, henüz işi bitmemesine rağmen pantolonunu çekti. Genellikle vücudunun büyük kısmını alacağı *likelar* için göstermekten hiç çekinmeyen Alexandra, bu sefer çolağın erkeksi tepkisini canlı olarak görmekten derin bir iğrenme duydu. Neyse ki, çolak, bir süre sonra bakışlarına ara verdi. Kan beynine sıçradı. Herkesin şaşkın bakışları arasında, önce hafifçe, sonra giderek daha yüksek sesle inlemeye başladı.

Alexandra, gözleri yaşla dolmuş bir şekilde genç adama seslendi:

“Sen... Sen ağlıyor musun?”

Genç adamın hıçkırıkları hızla kontrolden çıktı. Gözyaşları arasında bağılıyor, tek eliyle zemine çılınca eklemlerini yaralayana dek vurmaya devam ediyordu.

Birdenbire, Dupuis ailesi, biraz önce iğrendikleri adam için derin bir acıma duygusu hissetmeye başladılar. Hatta Yves, kızının yaşadığı aşağılanma karşısında duyduğu öfkeye rağmen, empati duygusu hissetmeye başlamıştı. Bu garip durum, Dupuis ailesinin adamın yaşadığı çöküşü anlamasına, onun utancını görmesine yol açtı...

Bu zavallı adam burada ne yapıyordu?

Hangi suçu işlemişti ki böyle bir kaderi hak etmişti?

Sonuçta, bu adamı yargılamak ne kadar adildi? Ne kadar zamandır yalnızlığa mahkûm edilmiş ve insani duygularından mahrum bırakılmıştı? Ne zamandır özgürlüğü, günlük hayatı, yaşam hakkı ve gündelik zevkleri elinden alınmıştı?

Eğer her şey yolunda gitmezse; Dupuis ailesinin her bir üyesi, bir gün bu genç adamla aynı kaderi yaşayabilirdi...

Gece tutsaklar arasında kayda değer bir etkileşim yaşanmadan sakin geçti. Buzların erimesinden sonra, tuvalet sırası Marie-Pierre ve Isabelle'e geldiğinde yalnızca hafif bir rahatsızlık hissettiler. Tek kollu adam, Alexandra'ya yaptığı garip hareketleri tekrarlamaktan kaçındı.

Çolak ve Alexandra kısa bir süre uyuyabilmişti ama diğer üç kişinin gözüne uyku girmemişti. Ağızları da kurumuştur.

Güneş sonunda doğmak üzereydi, kırmızımsı ışık küçük pencereden içeri sızıyordu. Isabelle, birilerinin yakın-

da kendilerine içecek bir şeyler getirip getirmeyeceğini merak etti.

Işık yavaşça büyük odayı aydınlatırken, odayı daha detaylı inceleme imkânının hemşireye ek bir rahatlık getirmediyi açıktı. Dört duvar, ağır şekilde kilitlenmiş hücreler, beş mahkûm, belki bir NBA oyuncusunun ulaşabileceği yükseklikte bir pencere, dışarıdan kilitlenmiş metal bir kapı... Her şey olduğu gibiydi.

Ancak yeni gelen ışık, gizemli tek kollu adam hakkında iki teoriyi doğrulamayı sağladı: Bandajlarda veya yerde kurumuş kan görünmüyordu –eğer gerçekten de ampute işlemlerini bu adamlar yapmışsa, başka bir yerde gerçekleştirmişlerdi– ve dilinin kesildiği açıkça belliydi. Bir süre önce, genç adam sessizliğinin nedenini göstermek için ağzını genişçe açtığında, sararmış, çürümüş dişleri ve ağız bölgesindeki kanlı et parçası Dupuis ailesinin kanını dondurmuştu.

Birden kapının öte tarafından sesler yükselmeye başladı. Birinin kapıyı açmak üzere olduğu belli oluyordu. Dupuis ailesi donakaldı, ne olacağını merakla bekledi. Kim onları görmeye geliyordu? Onları evlerinden koparan aynı adamlar mı? Hayır... diye düşündü Isabelle. Adamlar dün akşam veda etmişti, geri döneceklerini düşünmüyordu. Sol tarafını kolaçan etti, Çolak'ın hücresine göz attı. Diğerlerinin aksine adamın hiç rahatsız olmadığını ve şaşırmadığını fark etti. Her gün mü böyle oluyordu? Gü-

neş doğduğunda birileri gelip onu ziyaret mi ediyordu? Yoksa yeni mahkûmlar mı geliyordu?

Aile fertleri soluğunu tutarken, ağır kapı korkunç bir gıcırtyla açıldı.

Gelen kişi, onların beklediği gibi biri değildi.

Odaya, âdeta direksiyon başına oturacak yaşta bile olmayan, sivilce dolu uzun bir ergen girdi. Dağınık saçları ve yağlı cildi, son duşunu tek kollu adamın son duşuyla benzer zamanlarda aldığını gösteriyordu. Elinde, çeşitli tabaklar ve kaplarla dolu büyük bir tepsi taşıyordu. Görünüşü sıradan bir ergen gibi görünse de bakışları hiç öyle görünmüyordu, boş ve cansızdı, sanki bir tahta kuklanın gözleri gibi. Izabelle kesin olarak emin oldu: Bu çocuk, yaşından fazlasını görmüş, belki de daha fazlasını yaşamıştı.

Diğerlerini umursamadan, hemşireye doğru yönelen genç, tepsiyi yere koydu. Alexandra hemen söze girdi: “Bak, seni tanımıyoruz ama kötü biri olmadığını düşünüyorum... Buradan... Buradan çıkmamıza yardım et...”

“Bu imkânsız.”

Bu ani yanıt, düşmanlarının ve komşularının sessizliğine alışmış Dupuis ailesini şaşırttı.

“Nasıl? Ne demek imkânsız?”

“Efendi kızar,” diye yanıtladı genç.

Genç, tabaklardan bir tane seçip, Izabelle’in hücresinin kenarına koydu. İçinde meyve ve sebzeler vardı: Bir sa-

latalık, birkaç domates, hormonlu birkaç çilek... Izabelle, boynunu uzatarak her kabın benzer içerikte olduğunu fark etti.

“Peki... acaba su alabilecek miyiz?” diye sordu endişeyle.

“Hayır,” dedi çocuk. “Şu anda değil. Susuzluğunuzu gidermek istiyorsanız, bunları yemeniz gerekiyor.”

“Ciddi misin? diye isyan etti Alexandra. “Hadi ama, eğer bizi bırakmayacaksan, en azından bir bardak su getir... ve biraz tuvalet kâğıdı da alsaydın!”

Çocuk, *Influencer*’ın hücrelerine tabaklardan birini bırakırken, küçümseyici bir kahkaha attı.

“Sen kimsin ki? Ve zaten, kararları ben de vermiyorum.”

“Yani Efendi karar veriyor, öyle mi?” diye tahminde bulundu Marie-Pierre. “Yani kim?”

Genç başını sallayarak turuna devam etti.

“Onunla konuşabilir miyiz? Yakında bizi görmeye gelecek mi?” diye ekledi avukat.

“Yakında mı, bilmiyorum. Ama onunla tanışacaksınız, evet. Sadece burada değil.”

“Burada değil mi? Nerede peki?” diye sordu Marie-Pierre.

“Göreceksiniz. Efendi konuşmamı pek sevmiyor.”

“Tamam ama konuştuğunu nasıl bilebilir ki?” dedi Yves ruhsuz bir sesle. “Burada değil ki.”

Çocuğun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Yani... yani burada değil, değil mi?” diye ısrar etti baba.

Çocuk sustu. Genç, Isabelle’e, Alexandra’ya, Marie-Pierre’e ve Çolak’a yemeklerini verdikten sonra, Yves’in hücresinin önüne yaklaşmakta tereddüt etti. Adamın gri saçlarına rağmen, fiziki olarak oldukça formda ve zayıf birine karşı bir kapışmayı kazanabilecek durumda olduğu belliydi.

Genç, Yves’in önünde durdu, herhangi bir saldırının gerçekleşemeyeceği bir mesafede.

“Geride dur,” diye emretti çocuk. “Hücrenin arkasına git.”

“Hayır,” diye yanıtladı Yves sert bir şekilde. “Kimse sana büyüklerine nasıl davranman gerektiğini öğretmedi mi?”

“Emin misin?”

“Geride durmayacağım. Evet, doğru. Gel bakalım, sana zarar vermeyeceğim, söz. Ya da çok korkuyorsan, en azından yemeği fırlat!”

Bu sözlerin ardından genç, hızla arkasını döndü ve çıkışa yöneldi.

“Hey! Bekle!” diye haykırdı baba. “Tamam, geri çekeleceğim! Bak!”

Çocuk hiçbir şey duymak istemedi. Birkaç saniye içinde, Yves ve Alexandra'nın yalvarmalarına rağmen kapıyı kapatmıştı.

Bu arada Çolak, salatalığını yemeye başlamıştı.

Günün ilerleyen saatlerinde, güneş zirveye yaklaşırken genç geri döndü. Bu sefer tepsisinde su ile dolu plastik bardaklar ve mısır konserveleri vardı. Önce Isabelle'in önüne gelerek bir bardak suyu yere koydu, ardından bir kutu mısırı tam suyun yanına boşalttı. Mısır yere dökülürken bir şap diye ses çıkardı.

"Ciddi misin?" diye sormaktan kendini alamadı hemşire, şaşkın bir şekilde. "Bize bir kutu verip doğrudan içinden yememizi sağlayamaz mısınız?"

"Konservenin kenarları çok keskin," diye açıkladı genç.

"Ve bundan mı korkuyorsun? Konserve kenarlarıyla size saldıracağımızı mı düşünüyorsun? Gerçekten mi..."

"Hayır. Efendi, kendinize zarar vermenizi istemiyor. Mısırı yere dökmek dışında bir seçeneğim yok. Üzgünüm. En azından yiyecek bir şeyiniz var!"

Dupuis ailesi bu duruma inanmakta güçlük çekti. Onları burada tutan adam, gerçekten de onları bu hücrelerde yaşatmak için büyük özen gösteriyor gibi görünüyordu... Konserve kutuları ile damarlarını kesmek için ne kadar çaresiz olmaları gerekirdi ki?

Genç, her mahkûma aynı işlemi uyguladıktan sonra, ardında boş plastik bardakları bırakarak geldiği yere geri döndü. Çolak, önündeki mısır yığınınu parmaklarını daldırarak bir avuç alıp ağzına attı. Dupuis ailesi, hâlâ bir miktar onurları olduğundan ve çok aç olmadıklarından, o şekilde davranmaya cesaret edemediler. Gerçekten acıktıklarında buna mecbur kalacaklardı.

Saatler geçti. Esaret ve rahatsızlık yanında can sıkıntısı, ailenin moralini ve umutlarını tüketmek üzereydi. Yves sonunda büyük bir gürültüyle ikinci olarak tuvalet ihtiyacını giderdi. Kızlar, tiksintiyle dolu yüz ifadelerine rağmen, yakında onların da buna yapmaları gerekeceğini biliyordu...

Güneş batmak üzereyken genç yeniden geldi. Tutsaklara aynı menüyü sundu: mısır ve bir bardak su. Bu kez Yves dayanamayarak yemeğe başladı. Sabah sadece birkaç çilek yemişti –Izabelle ona kendi çileklerini atmıştı– ve karnı artık bu açlığa dayanamıyordu. Üç kız, hâlâ yemek konusunda seçiciydi. Alexandra, genci bir kez daha Efendi'sinin boyunduruğundan kurtulup kendilerini serbest bırakması için ikna etmeye çalıştı ama genç onu görmezden geldi ve boş bardakları topladıktan sonra salondan ayrıldı. Çolak suyunu hızlıca içmek zorunda kaldı.

Düzenli olarak beslenmek, Dupuis ailesini farkında olmadan biraz rahatlatmış, onlara bir önceki gecedен daha uzun ve kaliteli bir uyku sağlamıştı.

Yumuşak yüzeylerden yoksun olmaktan kaynaklanan ek vücut ağırları dışında, ertesi gün büyük ölçüde önceki gün gibi geçti. Güneş doğarken meyve ve sebze kahvaltısı, öğle vakti mısır ve su...

Ancak, o akşam yemekten sonra güneş batmadan önce, genç geri döndü. Elinde tamamen farklı işlevleri olan iki nesne vardı: bir anahtarlık ve bir tabanca.

“Hey! Sen!” dedi, Yves’in hücresinin önünde durarak.

“Ne oldu?”

“Zamanı geldi. Efendi seni görmek istiyor.”

@ayisigikitaap

BÖLÜM IV

Marie-Pierre endişeliydi.
“Ne demek görmek istiyor? Buraya gelmesi gerekmiyor mu?”
“Burada işler öyle dönmüyor,” diye yanıtladı silahlı genç adam.

Bir adım öne çıktı, silahını sergiledi, sonra diğer eliyle arka cebinden siyah bez bir torba çıkardı.

“Umarım beni bunu kullanmak zorunda bırakmazsın,” dedi silahını göstererek. “Al!” Siyah torbayı hücrenin içine fırlattı. “Bunu tak başına, seni götüreceğim.”

“Dur, bekle!” diye araya girdi Alexandra. “Ona ne yapacaksınız?”

Genç adam omuzlarını kaldırdı.

“Hiçbir fikrim yok. Sağı solu belli olmaz, her zaman bir sürpriz.”

Bu sözler Dupuis ailesini pek rahatlatmadı.

“Peki, ya gelmek istemezsem?” diye sordu Yves, bez torbayı almaktan çekinerek.

“Çok karmaşık değil. Sen kararını verene kadar içecek ve yiyecek servisinden mahrum kalacaksın.”

“Lanet olası manyaklar...” dedi baba boyun eğerek.

“Hayır, baba!” diye haykırdı Isabelle, parmaklıklara kenetlenmiş ellerini sıkarak. “Ben gideceğim! Onun yerine beni götür!”

“Söz konusu bile olamaz!” diye yanıtladı Yves. “İza, kahretsin, bırak beni...”

“Hayır! Bana güven! Dinle!” Çocuğa doğru döndü. “Şey... Adını sorabilir miyim?”

“Joe diyebilirsin,” dedi çocuk bir an tereddüt ettikten sonra.

“Joe, lütfen... Efendi’nin babam için planlarını bilmiyorum ama onun yerine beni al. Gördüğün gibi şu an gurur yapıyor, senin yaşındaki bir çocuğa teslim olmak istemeyebilir... Silahın var ama yine de kötü bitebilir, değil mi? O senden daha uzun ve iri...”

“Isabelle, yeter...,” diye yalvardı Yves.

“Hayır, sana yeter! Bırak beni, Allah kahretsin!”

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Alexandra ve Marie-Pierre müdahale etme cesaretini bulamadı. Seçme şansları olsa, ne kadar acımasız olsa da büyük ihtimalle küçük kardeşleri yerine babalarını koruyacaklardı... Yves bu fikre tamamen karşıydı ama kızını düşündüğünde onun bu tür bir riski plansız bir şekilde göze alacağını düşünmüyordu. En azından buna kendini inandırmaya çalışıyordu, belki de sadece yaşlı babasını korumak istiyordu...

Başta kararsız kalan, bu beklenmedik teklifle sarsılan Joe, sonunda başını salladı.

“Tamam. Torbayı bana geri ver,” diye emretti Yves’e.

Aile babası, artılarını ve eksilerini tartarak isteksizce boyun eğdi ve nihayet torbayı kızına teslim etti.

“Ama seni uyarıyorum, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum...” dedi Joe.

“Önemli değil, sonuçlarına katlanırım, sanırım...” dedi Isabelle, başına torbayı geçirirken. “Tamam, artık hiçbir şey görmüyorum.”

Çocuk uygun anahtarı buldu ve kilidi açtı. Isabelle dikkatlice hücrelerinden dışarı adım attı, kısa süre içinde sırtının ortasında, omuz kemiklerinin arasında namlunun ucunu hissetti.

“Sağa dön ve yürü,” dedi Joe sert bir sesle. “Sana söylediğimde dur, yoksa merdivenlerden yuvarlanırsın.”

“İza, canım...” diye pişmanlık dolu bir sesle mırıldandı Yves, başı öne eğik. “Lanet olsun... Eğer ona bir şey yaparsanız...”

“Kes sesini!” diye hiddetlendi genç. “Kendini tekrarlıyorsun. Onu sen bıraktın, koca bir korkak gibi davrandın, artık söyleyecek bir şeyin yok.”

Baba, güçsüzlüğünün ve hatasının farkına varmış hâlde, karşılık veremedi. Ağzı kapalı, Marie-Pierre ve Alexandra ile en küçük kızının bilinmeze doğru sürüklenişini izlemekten başka bir şey yapamadı...

Namlunun ucu, yol boyunca bir an olsun Izabelle’in sırtından ayrılmamıştı. Joe, âdeta ona yapışarak ilerledi, o kadar ki genç kız bu süreçte deodorantının keskin kokusunu bile fark etti. Hücresinin kokusuyla kıyaslandığında, bu koku oldukça hoştu. Gözlerini kullanamamasına rağmen, kafasında geçtikleri yerlerin bir haritasını çizmişti. Hücrelerin bulunduğu yerden çıktıklarında yukarı doğru bir merdiven, bir kapı, birkaç adım, karşıda bir başka kapı, uzun bir koridor, sağda bir kapı daha... Bu yeni odada, genç ona rahatsız bir kanepeye oturana kadar eşlik etti... Sonrası ise, sadece sessizlik. Tedirgin edici bu sessizlik onu konuşmaya itti.

“Şey...Ben... bir şey mi yapmam gerekiyor?” diye temkinli bir şekilde sordu.

“Hayır. Kımıldama. Çok uzun sürmeyecek.”

Adımlar. Yaklaşan sert adımların sesleri duyuldu. Üçüncü bir kişi odaya girmişti.

“Kim... siz... Siz kimsiniz?” diye kekelemeye başladı Izabelle. “Ben... Ben artık torbayı başımdan çıkarabilir miyim?”

“Henüz değil,” dedi Joe sert bir şekilde.

Izabelle, yeni gelenin soluk alıp verişini duydu, boğuk ama düzenli ve kontrollü. Acaba bu gelen, o bahsettikleri *Efendi* miydi?

Ansızın, hızlı bir hareketle, biri sağ elini yakalayıp kol tuğun kol dayanağına bastırdı. Izabelle refleksle irkildi ve kalkmaya çalıştı, ancak kolunu tutan el çok güçlüydü ve hemen ardından silah namlusu olduğunu tahmin ettiği bir şeyin karnına dayandığını hissetti.

“Sakın kımıldama, anlaşıldı mı?” diye uyardı Joe.

Izabelle başını salladı. Kaçıranlarının onu hayatta tutmaya niyetli olduğunu bildiğinden tehdidin gerçekliğine inanmasa da ilkel güdülerini ona direnmemesini söylüyordu. Metal bir halka bileğine sıkıca oturdu, ardından “klik!” sesi duyuldu. Bir kelepçe. Aynı işlem diğer bileğine ve ayak bileklerine de uygulandı. Kısa bir süre içinde,

hareket edecek neredeyse hiç alanı kalmamıştı. Artık tamamen Joe ve o bilinmeyen kişinin insafına kalmıştı.

Bir anda bez torba sert bir hareketle kafasından çekilip çıkarıldı, birkaç isyankâr saç telini de beraberinde götürdü. Izabelle, çevresine bakmaya fırsat bulamadan, tepesinde patlayan güçlü bir ışıkla gözleri kamaştı. Gözlerini kısmaya çalıştı, yüzünü elleriyle kapatmak istedi; elbette ki buna muktedir değildi. Yanındaki bir el arabasında duran aletleri fark ettiğinde panik yavaşça tüm vücuduna yayılmaya başladı. Bir çekiç, makaslar, birkaç bıçak, şırıngalar, bir demir testeresi... Güçlü bir sıcaklık tüm vücuduna yayıldı. Alnına düşen ter damlaları, hızlanan nefesiyle birleşerek onu iyice bunaltıyordu.

“Bir dakika, bunlar...”

Gözlerini zorlayarak odanın köşesinde, beyaz önlüklere bürünmüş Joe ve diğer adamın siluetlerini seçebildi ama yüzlerini net göremiyordu. Işığın doğrudan gözlerine vurması görüşünü engelliyordu. Haydutların alçak sesle konuşmalarını duyuyordu.

“Bu... bizden ne istiyorsunuz, kahretsin?! Babam size bir şey mi yaptı?”

Yanıt yoktu.

“Lütfen... beni çözün...” diye yalvardı Izabelle. “Bana ne yapacaksınız, gerçekten söyleyin...”

Yine sessizlik.

“Siz... bana da diğer hücredeki adama yaptığınız şeyi mi yapacaksınız? Ne olur... bana açıklayın, Tanrı aşkına... Eğer gerçekten işkence edecekseniz, en azından babamı ve kız kardeşlerimi rahat bırakacağınıza söz verin... Lütfen... Ben...”

Izabelle’in gözyaşları o kadar baskındı ki cümlesini tamamlamasına engel oldu. Nihayet yaptığı hareketin ciddiyetini kavramaya başladı, babasını koruma arzusunun nasıl korkunç sonuçlar doğurabileceğini düşündü. Cesareti –ya da aptallığı mı demeliydi?– ona pahalıya patlayabilirdi... Ondan ne alacaklardı? Bir kolunu? Bir bacağını? Yoksa, ailesiyle bir daha iletişim kurmaması için dilini mi keseceklerdi?

“Konuş... konuşun benimle, Allah kahretsin... Bir şey söyleyin!”

Joe, hemşirenin oturduğu koltuğa doğru yaklaşırken, diğeri odanın köşesinde kalmaya devam etti. Izabelle, gencin bakışlarını yakalamak için gözlerine odaklandı, tek bir bakışla tüm çaresizliğini aktarmak, biraz empati ve merhamet bulmak istiyordu.

“Lütfen...”

Görüş alanını tekrar karartan siyah bir örtü gözlerinin üzerine örtüldü. Gözleri biraz rahatlardı ama kalbi aynı hissi paylaşmıyordu. Kafasına tekrar bir torba geçirilmişti.

“Bekleyin!...” diye panikle bağırmaya çalıştı Izabelle.
“Be...”

“Sus,” diyerek sözünü kesti, genç. “Çok şanslısın, lanet olası...”

“Ne? Nasıl...”

O an, Izabelle giydiği hırkasının kolunun yukarı doğru sıyrıldığını, ardından koluna acı verici şekilde bir iğnenin battığını hissetti. Bilinmeyen bir madde ona enjekte ediliyordu. Izabelle, dehşete kapılarak koltukta çırpınmaya başladı. Ne olup bittiğini anlamak, karşı çıkmak için çığlık atmaya çalıştı ama gencin eli ağzını kapadı. Sadece anlamsız inlemeler çıkıyordu ağzından.

Yaklaşık otuz saniye sonra, Izabelle ona zehir değil, uyuşturucu bir madde verildiğini anladı. Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı, gücü tükenmeye başladı, kolu ise sızlıyordu...

Bilincini kaybetmeden önce Izabelle, aynı soruyu zihninde tekrar tekrar soruyordu:

Uyandığında, hâlâ tüm uzuvları yerinde olacak mıydı?

Gözlerini açtığında kendini bambaşka bir dekor içinde buldu.

Burada ne kesici aletler vardı ne de göz kamaştıran bir ı ışık, kelepçelerden de eser yoktu...

Izabelle, vücudunda bir acı hissetmiyordu, yalnızca üst kolunun iç kısmında, iğnenin battığı yere yakın bir yanma hissi vardı. İpeksi, tertemiz ve mis gibi leylak kokan çar-

şafkların üzerinde yatıyordu. Gözlerine inanamayarak başını hızla kaldırdı ama hemen ardından gelen baş dönmesi onu yerinde kalmaya zorladı. Yine de biraz rahatlamıştı: Bacakları hâlâ vücuduyla bütündü. Elleriyle gövdesini, bacaklarını, yüzünü yokladı... Eksik olan bir şey yoktu. İğnenin izinden başka bir şey yoktu.

Derin bir nefes alarak rahatladı, yatakta doğruldu ve baş dönmesi geçene kadar başını elleriyle kavradı.

Onu başka bir odaya, büyük ve gösterişli bir odaya, taşımışlardı. Lüks bir dağ evinde rastlanacak türden bir oda... Üç kişinin sığabileceği kadar geniş, mor cibinliklikli bir yatak; canlı renklerle bezenmiş, renk körlerinin bile kolayca ayırt edebileceği kadar parlak renkli yastıklarla dolu bir okuma koltuğu, üzerinde lambalar ve dekoratif eşyalar bulunan iki komodin; iki metre yüksekliğinde, oymalı ahşaptan yapılmış, stilize demir parçalarıyla süslenmiş devasa bir dolap; alçak, zarif bir şifonyer ve üzerinde altın yaldızlı bir saatin yer aldığı edebi eserlerle dolu bir kitaplık... Eğer saat doğruysa, şu an 17:20'ydi. Isabelle, Joe'nun onu öğleden sonra almaya geldiğini düşündüğünde birkaç saat uyumuş olduğunu fark etti. Bu süre zarfında ne olmuştu? Joe ve o gizemli kişi ona uykusunda bir şey yapmış olabilir miydi? Marie-Pierre, Alexandra ve Yves hâlâ aynı yerde, esir ama sağlıklı ve güvende miydiler?

Isabelle yataktan kalkıp odadaki iki kapıdan birine yöneldi. İlk kapı kilitliydi ama ikinci kapı açıktı. Gözlerine inanamadı: Odaya bağlı bir banyo vardı! Pırıl pırıl bir

ayna, asılı duran tertemiz bir lavabo, kadifemsi yumuşaklıkta oturaklı bir klozet ve İtalyan tarzı bir duşakabin... Daha birkaç saat önce bir hücrede çürürken, şimdi neden bu kadar lüks bir yerdeydi? Hâlâ aynı binada mıydı acaba?

Ancak bu gösterişli ortama tek bir şey gölge düşürüyordu: Hem odadaki hem de banyodaki pencerelerin kepenkleri kapalıydı ve ancak dışarıdan açılabilirdi. Neyse ki Isabelle klostrofobik değildi.

Musluktan akan soğuk sudan kana kana içti, ellerini ve yüzünü yıkadı. Göz ucuyla rafın üzerinde düzgünce katlanmış havluları fark etti. Koltuk altına fazla yaklaştırdığı burnu, düşün ona ne kadar iyi geleceğini teyit etti. Üzerindekileri çıkardı, kirli iç çamaşırını kolunun ucuyla savurduktan sonra odayı bir kez daha gözden geçirdi; içinde sapıkça amaçlarla yerleştirilmiş hiçbir kamera izi yoktu... Titreyen elleriyle cam kabinin içindeki musluğu çevirdi. Dairesel başlıktan güçlü bir su akışı başladı. Birkaç saniye içinde suyun sıcaklığı buhar yaratmaya başlamış, Isabelle'i daha da fazla duşa girmeye teşvik etmişti.

Su, narin omuzlarına masaj yaparak cildindeki kiri söküp attı, saçlarını ensesine yapıştırdı. Duvar oyununda duran markasız bir duş jeli ve şampuan, ona doğru düzgün yıkanma imkânı sundu. Başta bu sıcak duşun tadını çıkarsa da yüzüne çarpan su damlaları kısa sürede göz yaşlarına karıştı. Akan su, bedenini kirden arındırsa da zihnindeki kederleri temizleyemedi. Kollarını fayansa da-

yayan Izabelle, derin bir suçluluk duygusuna kapıldı. O, sıcak bir duşun keyfini sürerken, yakınları kirli hücrelerde çürüyordu... Neden böyle bir ayrıcalığa sahipti? Kelepçeli bir şekilde işkence görmesi için oturtulduğu koltuktan neden hiçbir yara almadan kurtulmuştu? Onun için ne planlıyorlardı? Ve ailesine ne olacaktı? Bu durum sonsuza kadar böyle süremezdi...

Cevapsız sorular birikmeye başlamıştı.

Duştan çıkar çıkmaz, vücudunu kurulamadan, nihayet gerçek bir tuvalette işini gördü ve tuvalet kâğıdı kullanma lüksüne kavuştu; günlük hayatta basit ama o an için ne kadar değerli bir ayrıntıydı.

Birkaç dakika sonra, vücuduna sardığı havluyla banyodan çıktı ve odadaki dolapta temiz kıyafetler buldu. Dolapta çeşitli bedenlerde çok sayıda kadın kıyafeti vardı. Izabelle, bu giysilerin nereden geldiğini düşünmek yerine işine yarayan bir şeyler bulmaya odaklandı; böyle şeyleri sorgulamanın şimdilik faydası olmayacağını biliyordu. İç çamaşırlarını, mor bir tişört, biraz büyükçe bir kot pantolon ve yün çorapları giydikten sonra kısaca kitaplıktaki kitaplara göz attı. Çoğunlukla popüler kurgu yazarlarının eserlerinden oluşan bu koleksiyon –Agatha Christie, James Patterson, Dan Brown, Margaret Atwood, Stephen King ve daha niceleri– onu aylarca meşgul edebilirdi.

Izabelle ensesini kaşıdı. Uyandığından beri yaklaşık yarım saat geçmişti. Birisi onu almaya gelecek miydi? Joe, ona, hücrede olduğu gibi burada da yemek getirecek mi-

di? Odadan kaçmak için bir yol bulma veya silah olarak kullanılabilecek sert ya da keskin bir nesne arama fikrini çoktan aklından çıkarmıştı. Kaçmaya çalışsa bile ailesi hâlâ esir tutulacaktı. Eğer bir şey denemeye kalkarsa, babası ve kız kardeşlerinin bunun bedelini ödeyeceğine şüphe yoktu. Yakınlarının ölümünden duyacağı vicdan azabıyla yaşamaktansa burada ölmeyi tercih ederdi.

Kilitli kapının önüne yaklaşıp kulağını kapıya dayadığı anda, kapının diğer tarafına üç kez vuruldu. Isabelle'in kalbi bir an durdu.

"Uyanık mısın? Duş ve tuvalet sesini duydum. Beni duyuyor musun?" Joe'nun titrek sesiydi.

Izabelle, temkinli bir şekilde hemen cevap vermedi.

"Gerçekten kapıyı zorla açmam mı gerekiyor?"

"Ha... hayır, gerek yok..." dedi Izabelle kelimelerin kapının ötesine ulaştığına emin olacak kadar sesini yükselterek. "Beni neden buraya getirdiniz?"

"Bunu Efendi'ye sorarsın."

"Hm! Tamam, ama..."

"Bu akşam seninle görüşmek istiyor. Akşam yemeği için. Kendine biraz çeki düzen ver. Kırk beş dakika sonra seni almaya geliyorum. Hazır ol."

"He? Ne? Bekle, ben... Joe?"

Izabelle'in itirazlarına kulak asmayan Joe'nun umursamaz adımlarla uzaklaştığı duyuldu.

BÖLÜM V

Izabelle, banyodaki aynanın önünde dikilirken Joe'nun sözlerini kafasında tartmaya çalışıyordu. "Kendine biraz çeki düzen ver. Hazır ol..." Bu ne anlama geliyordu ki? "Acaba süslenmem mi gerekiyor?" Bu durum gerçekten akıl almazdı.

Bu akşam yemeğine hiç özen göstermeden çıkma arzusu ağır basıyordu; böylece haydutlara bir mesaj verebilirdi. Ancak Izabelle, bunun tehlikeli bir hata olacağını da sezmişti. Efendi'nin isteklerine uymak, ne olursa olsun, en güvenli karar olmalıydı. Dolapların çekmecelerini karıştırırken kolayca cilt tonunu eşitleyebileceği, dudaklarını renklendirebileceği, kirpiklerini belirginleştirebileceği ve göz altı morluklarını kapatabileceği malzemeleri buldu. Bu makyaj malzemeleri kime aitti? Hemen hemen her

ürün farklı bir kozmetik firmasına aitti... Izabelle, yeni kıyafetlerini giyerken düşünmekten kaçındığı bir senaryoyu gözünde canlandırdı: Bu kadın eşyaları, eski mahkûmların, belki de artık burada olmayan kadınların olmalıydı. Bu düşünce, vücudunda rahatsız edici bir ürpertiye neden oldu.

Ne bir saç kurutma makinesi ne de maşa bulabildiğinden, sadece kahverengi saçlarını tarayıp düğümlerden arındırmakla yetindi. Ardından, yeni kıyafetinin uygun olmadığını fark ederek odadaki dolabı tekrar karıştırmaya başladı. Yere saçılan kıyafetlerin arasında kendi bedenine uygun bir kıyafet bulduğunu düşündü: önden dekoltesi olmayan ama sırtı oldukça cömert bir açıklık sergileyen, omuz ve kürek kemikleri ile omurgasının çekici çizgisini öne çıkaran camgöbeği mavisi bir elbise ve siyah opak çoraplar. Başka ayakkabı bulamayınca, uyumsuz da olsa *Converselerini* giymeye karar verdi. Komodinin üzerindeki mücevher standında birkaç çift küpe, kolye, yüzük ve bilezik vardı. Ancak Izabelle, bunları takmak istemedi. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama bu takılar ona giysilerden daha kişisel geliyordu. Hastanede, hastaları hastane önlüğü giymekten pek rahatsız olmazdı ama takılarından vazgeçmekte çoğu kez zorlanırlardı. Her gün taktığı ince gümüş zinciri ve kulak memelerindeki *piercingler* yeterli olmalıydı.

Yatakta oturmuş, görünüşte en azından hazır bir hâlde, yaklaşık on dakikadır Joe'nun odaya dönmesini bekliyordu. Joe, kapıyı çalmadan direkt kilidini açıp içeri girdi.

Elinde yine silahı vardı ve Izabelle'e peşinden gelmesi için işaret etti. Izabelle derhâl onu takip etti. Nabızı hızlanmıştı, bu sefer gözlerini bağlamayacaklar mıydı? Sonunda bu sırlarla dolu binanın yapısını daha iyi kavrayabilecek miydi?

Genç, onu bir koridor boyunca ilerlettikten sonra muazzam bir yemek odasına getirdi. Başka koşullar altında Izabelle bu manzaradan fazlasıyla etkilenir, hatta büyülenirdi. Yukarıdan sarkan yaklaşık beş metre uzunluğundaki görkemli bir avizenin hâkim olduğu oda, baştan sona lüks ve zarafetle doluydu. Odanın ortasında bulunan on iki kişilik bir masa, gümüş takımlar, tabaklar ve şamdanlarla doluydu. Izabelle, birkaç kapaklı tabağın altında saklanmış muhtemelen çorba ya da püre olan yemeklerin kokusunu alabiliyordu. Duvarlar, çeşitli kültürlerle ait sanat eserleriyle kaplıydı: Afrika maskeleri, yerli halklara ait heykeller, Japon illüstrasyonları, klasik Avrupa tabloları –büyük olasılıkla kopyalar– antik çağlara ait çeşitli mitleri ve büyük olayları tasvir eden eserler... Bu loş atmosfer, plakçalardan gelen yumuşak bir melodiyle daha da güzelleşiyordu. Üç farklı çıkış görünüyordu. Odaya açılan koridor, arka tarafta kapalı bir kapı ve yemek odasının üzerinde duran bir asma kata çıkan merdivenler. Izabelle, binanın bir bodrum katı ve en az iki katı olduğunu varsaydı. Tabii ki dışarıda ormanın ortasında olup olmadıklarını doğrulayabilecek büyük pencereler, siyah kadife perdelerle örtülüydü. Perdelere atılıp Joe onu durduramadan dışarıyı görmek için hızlıca açmayı çok istese de yine bu

isteğini bastırdı. Ev sahibinin niyetlerini anlamadan herhangi bir risk almamak en iyisi gibi görünüyordu...

“Masaya otur,” dedi Joe başıyla işaret ederek. “Ve hiçbir şeye dokunma. Efendi yakında gelecek.”

Genç, Isabelle’in yanına birkaç adım yaklaşarak, sanki bir sır paylaşılmış gibi eğildi.

“Senin yerinde olsam, aptalca bir şey yapmam. Gerçekten. Sinirlenmesini istemezsin, bana inan.”

Izabelle yutkunarak başını salladı ve çocuk koridorda gözden kaybolana kadar ona bakarak oturdu. Verilen talimata uyarak, masanın bir ucunda sakın bir şekilde yerini aldı. Kapakları kapalı olan yemeklerin, taze ekmeğin ve çeşitli peynirlerin kokusu iştahını kabartıyordu ama masanın her iki tarafındaki düzenli çatal ve bıçaklar daha çok dikkatini çekti. Kıyafetleri arasına bir çatal veya bıçak saklamalı mıydı? Hayır, kıyafetleri buna uygun değildi, üstelik özenli ve düzenli yerleştirilmiş bu eşyaların eksikliği Efendi’yi endişelendirebilir gibi görünüyordu. Yine de acil bir durumda savunma yapabileceği bir şeylere sahip olması ona avantaj sağlıyordu. Her ne kadar Joe’nun uyarısı, bu avantaja çok fazla sevinmemesi gerektiğini hatırlatsa da.

İki parça müzikten sonra, Isabelle’in rahatsız edici bekleyişi sona erdi. Üzerindeki bakışları hissederek başını kaldırdı.

Asmakatın köşesinde bir adam belirdi.

Ev sahibi nihayet gelmişti.

Izabelle, daha önce koltuğa kelepçelenmişken gördüğü etkileyici silüetin bu adama ait olduğunu düşündü...

“İyi akşamlar, Izabelle.”

İsmimi biliyor, diye düşünen Izabelle adamın sesinin derinliği ve kaba tonuyla irkilmmişti.

“İyi akşamlar,” diye cevapladı, sahte bir sakinlikle.

Otuzlarının sonu, kırklarının başındaki adam, Izabelle’in aklındaki gibi manyak ya da dengesiz biri profiline uymuyordu ama bu mesafeden bile oldukça baskıcı ve bunaltıcı bir hava yayıyordu. Kusursuz, iki parçalı siyah ve bordo takım elbise giymiş, elleri ceplerinde, merdivenlere doğru sakince ilerliyordu. Izabelle, bu andan yararlanıp onu dikkatle inceledi. Geniş omuzlar, ceketinin altından bile belirgin olan kaslar, etkileyici bir fizik. Yüzü sanki bıçakla yontulmuş gibi keskin bir çene çizgisine sahipti, tıraşlı yüzü, muhtemelen sinekkaydı tıraştan kalma küçük sivilcelerle doluydu; dudakları o kadar inceydi ki neredeyse görünmüyordu; koyu renkli saçları kısa kesilmiş, arkaya taranmış, şakaklarında başlayan hafif kelliği ortaya çıkarmıştı. Adam ne çok yakışıklı ne de tamamen çirkin biriydi...

“Sen... çok güzelsin,” dedi adam, masanın diğer ucuna oturduktan sonra.

“Te... teşekkür ederim...” diye yanıtladı Izabelle, konuşmacının gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek. “Acaba... acaba adınızı öğrenebilir miyim?”

“Adım Richard. Bana ‘sen’ diye hitap edebilirsin. Nasıl? Güzel kokuyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Izabelle, bir tutam saçını kulağının arkasına iterek. “Gerçekten.”

“Her zaman beş duyu organının birbirini tamamlamasına hayran kalmışımdır, özellikle de koku ve tat arasındaki ilişkiye. Görünüşte bunlar ayrı iki duyu ama bir maddeden yayılan koku genellikle tat algımızla örtüşür. Hayvanlarda ve bazen de insanlarda, koku yiyeceğin yenilebilir olduğunu belirtebilir. Büyüleyici, değil mi? Elbette bazı istisnalar var; örneğin, güçlü peynirlerin ve deniz ürünlerinin kokusu birçok insanı rahatsız eder... Ama, genel olarak bu kural işler. Sonra beynimiz bu koku ve tat kombinasyonunu kaydeder, öyle ki bir koku bile bizi acıktırabilir...”

Izabelle sessizliğini korudu.

“Affedersin,” dedi Richard gülümseyerek. “Aç olmalısın. Önündeki tabağın kapağını açabilirsin.”

Izabelle, porselen tabağın kapağını kaldırarak içindeki zeytin yeşili ve dumanı tüten sıvıyı ortaya çıkardı. Bir brokoli çorbasıydı.

“Hadi, kendini şımart,” dedi adam, tutsağının yaptığı gibi çorbasının kapağını kaldırırken. “Bu sabah yaptım. Biraz ekmek ve peynir almaktan çekinme.”

Çorba harikaydı. Kremalı, pürüzsüz ve kararında baharatlı... Isabelle gözlerini kapatarak çorbanın tadına vardı. Bu suçlu gerçekten iyi yemek yapıyordu...

“Beğendiğine sevindim,” diye tahminde bulundu Richard.

Birkaç kaşık aldıktan sonra, Isabelle ailesini düşünmekten kendini alıkoyamadı. Ancak ağzını yemek yemek dışında açmadı.

“Chopin sever misin?”

Isabelle’in yüzünde bir soru işareti belirdi; Richard parmağını kaldırıp, plakçaları işaret etti.

“Müzik. Fazla yüksek değil, değil mi?”

“Oh! Hayır, gayet iyi...”

“Peki?” Suçlu cevap bekliyordu.

“Affedersiniz, anlamadım?”

“Chopin. Sever misin?”

“Hee. Evet... sanırım,” diye mırıldandı Isabelle. “Çok bilgim yok, aslında...”

“Beğenmek için, bir şeyi ya da birini derinlemesine tanıman gerekmez, ne kadar tuhaf görünürse görünsün.

İster inan ister inanma, bilgi ile sevgi arasında genellikle zayıf bir bağ vardır.”

“Bizi neden kaçırdınız?”

Sessizlik. Masanın etrafına bir soğukluk yayıldı. Isabelle, ilk defa Richard’ın bakışlarıyla karşılaştı. Richard’ın bakışları, Gorgon’un taşlaştırmacı gözleri kadar korkutucu ve kara görünüyordu. Şimdiden yaptığına pişman olmuştu.

Sessizlik, asla bitmeyecekmiş gibi görünen uzun bir an boyunca devam etti. Adam yavaşça çatalını bıraktı, dirseklerini masaya koydu ve ellerini birleştirdi.

“Sizi ben kaçırmadım,” dedi sakın bir şekilde.

Izabelle kaşlarını çatıp anlamaya çalıştı.

“Eee... pek anlamadım. Sanki bana...”

“Sizi kaçıranlar,” diye kesti sözünü Richard, “benim emirlerim altında hareket etmediler.”

“Ama... burası, bu yer... sizin değil mi? Joe size ‘efendim’ diyor!”

“Evet. Ama sizi buraya getirmeyi hiç istemedim. Yani özellikle sizi. Eğer seçilmişseniz, bunun bir nedeni var. Biriniz kesinlikle yanlış birini kırmış olmalı...”

“Ama... ne istiyorsunuz bizden? Bunu bilmenin bir yolu yok mu? Neden bizi hücrelere kapatıyorsunuz?”

Richard, yumruğunu masaya sertçe vurdu; tabaklar sallandı ve mumların alevleri titredi. Isabelle korkudan donmuş bir şekilde sandalyesine yapıştı. Birkaç saniye sonra, adam derin bir nefes aldı.

“Şarap ister misin?”

Isabelle cevap vermeye cesaret edemedi; ama Richard, masanın ortasında bulunan kırmızı İtalyan şarabı şişesini alarak yanına yaklaştı ve kadehini doldurdu.

“Sanırım bununla işin bitti,” dedi yarısı yenmiş olan çorbayı işaret ederek.

Korkudan titreyen Isabelle, kasesini toplamasına izin verdi.

“Ana yemeği getireceğim. Bu arada ekmek ya da peynir alabilirsin. Birazdan döneceğim.”

Richard uzaklaşıp, odanın sonundaki kapıdan çıkınca, Isabelle çenesi sıkılı bir şekilde burnundan derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bir parça ekmek aldı, yarısını dişleriyle kopardı ve yavaşça çiğnedi. Çiğneme hareketi, titremelerini hafifletmeye yardımcı oldu. Gözlerini kapatarak, kendini toparlamaya ve korkusunu atmaya çalıştı. Richard henüz ona el bile kaldırmamıştı. Ancak, böyle yapmaya devam ederse bu durum değişebilirdi. Şansını boşa harcamamalıydı. Açıkça kaçırılmış, hücreye kapatılmış ve defalarca tehdit edilmişti, Richard’ın duruma aynı şekilde yaklaşmadığının farkında olması gerekiyordu. Onu babası ve kız kardeşleri gibi bir hücrede çü-

rümeve bırakmak ya da canlı canlı doğramak yerine – ki elleri bağılyken kesici aletlerin yanında beklerken adamın niyetinin bu olduğunu düşünmüştü– ona bir yatak, duş, temiz kıyafetler ve masasında lezzetli bir yemek sunmuştu. Izabelle bunlara minnettar hissetmese bile, Richard’a karşı öyle görünmesi, ona yakın davranması ve özellikle acele etmemesi gerektiğini düşündü; onu zorlamamalı, suçlayıcı ya da hassas sorulardan kaçınmalıydı...

Kısa süre sonra, Richard elinde iki dolu tabakla geri döndü. Birini Izabelle’in önüne koyduktan sonra kendi yerine döndü.

“Kapari ve parmesanlı geyik eti tartarı ile, fırınlanmış patates ve ev yapımı soslu şef salatası,” diyerek yaptığı işi gururla sundu. “Afiyet olsun, Izabelle.”

“Teşekkür ederim,”

Izabelle, salatayı oldukça lezzetli buldu, ardından şarabı yudumladı; o da enfesti.

Richard bir lokma tartar aldıktan sonra konuşmaya başladı.

“Söyle bana... Neden babanın yerini almak istedin?”

Izabelle dikkatlice yanıtladı.

“Sanırım ne demek istediğinizi anlamadım?”

“Joe babanı almaya gittiğinde, sen ısrarla seni seçmesini istedin. Neden?”

Izabelle, konuşmadan önce üç kez söyleyeceklerini tarttı.

“Ben... Ben... Onun zarar göreceğini düşündüm,” dedi yutkunarak.

“Mantıklı bir düşünce. Ama bu, soruma cevap vermiyor.”

“Babamı seviyorum. Onun acı çekmesini istemiyorum.”

“Yani... Kendini feda ettin, diyebilir miyim?”

“Hmm! Belki. Bilmiyorum. Ne olacağını hiç bilmiyordum.”

“Sadece saf empatiyle, öyle mi?”

Basit bir onaylama yanıtından önce, dudaklarını büzerek biraz düşündü. Elbette Yves’in hücredeki tek kollu adam gibi bir akıbete uğramasını önlemek istiyordu, ancak bununla sınırlı değildi, başka şeyler de vardı.

“Kısmen evet... Ama babamın da daha... patlamaya meyilli bir yapısı olduğunu biliyorum. Öyle ya da böyle, durumumuzu daha da kötüleştirebilirdi.”

“Bu durumda kendini daha mantıklı, daha az gururlu görüyorsun,” diye sorguladı Richard. “Ama kendini bu şekilde feda etmek sana çok pahalıya mal olabilirdi. Bunu tahmin ediyorsundur, değil mi?”

Izabelle, patates dolu ağzıyla başını sallamakla yetindi.

“Babanın borcu var mı?”

“Ben... Bilmiyorum,” dedi ağzındakileri yuttuktan sonra. “Neden?”

“Oyun oynar mı? Kumarbaz mıdır?”

“Evet, biraz... Zaman zaman internetten kumar oynar ama büyük meblağlar yatırdığını düşünmüyorum.”

“Hmm!” diye homurdandı Richard kadehini dudaklarına götürürken.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi kaşlarını çatarak. “Sadece, ben de sizlerin neden buraya getirildiğinizi anlamaya çalışıyorum...”

Izabelle, hayrete düşmüş bir şekilde Richard’ın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Richard gerçekten ailesinin neden kaçırıldığını mı bilmiyor, yoksa onunla dalga mı geçmek istiyordu? Bu teori ne kadar akla yatkın olabilirdi ki? Yves’in kumardan dolayı başı belaya girmiş olabilir miydi? Babasının kumar makinalarını, *blackjack* oynamayı ve spor bahislerini sevdiğini biliyordu ama bu alışkanlıklar gizli borçlar yaratacak kadar büyük müydü? Büyük miktarda para borçlanmış ve güvenilmez insanlarla mı ilişkisi olmuştu? İnanması zor görünüyordu. Babası mantıklı ve dürüst bir insandı. Yine de...

“Özür dilerim, seni rahatsız ettim,” dedi Richard, birden konuyu değiştirdi. “Başka bir şey hakkında konuşalım.”

“Tamam,” dedi Izabelle gönülsüzce.

“Tartarı henüz denemedin.”

“Üzgünüm, bunu beğenmediğimden değil ama et yemiyorum. Ben vejetaryenim...”

Izabelle birden durakladı. Yapmış olduğu gafın büyüklüğünü fark etti ama ne kadar büyük olduğunu kestiremiyordu. Alt dudağını ısırды ve kendi kendine, ahmakça davranmış olduğunu düşündü. Tartarı yiyip susabilirdi, neden bu kadar takıntılıydı? “Ne boktan biriyim,” diye düşündü.

Richard’ın tepkisi gecikmedi. Gözleri irileşmiş, dişleri sıkılı, aniden ayağa kalktı ve ona doğru fırladı. Ani bir dürtüyle Izabelle, et bıçağına yöneldi ama adam hızlıca bileğini yakaladı ve kemiğine baskı yaparak onu etkisiz hale getirdi. Serbest kalan eliyle saçlarını sertçe tuttu, neredeyse kökünden sökecek gibi. Izabelle, acı içinde yüksek bir çığlık attı ve ağrı veren bu güçlü kavramadan kurtulmaya çalıştı. Richard nihayet kolunu bıraktı ama bıçağı aldığı gibi Izabelle’in gergin boynuna dayadı. Izabelle hemen hareketsizleşti.

“Beğenmedin mi, prenses?” diye bağırdı Richard, bıçağı yüzüne iki santim uzaklıkta tutarak. “Ne istiyorsun daha? Lanet olası nankör... Daha hâlâ anlamadın mı ne kadar boktan bir durumda olduğunu? Şükretmek yerine bu şekilde bana soru sorup mutfağımı küçümsüyorsun. Senin farklı olduğunu sanmıştım...”

Bıçağın dişleri tehlikeli bir şekilde derisine batarken, birkaç damla kan metal üzerinde parladı.

“Sana şans vermemeliydim... Hadi! Kalk, lanet olası!”

Izabelle dikkatlice doğruldu. Richard, boğazındaki baskıyı sürdürerek onu koridora doğru itti. Tek bir hareketle şahdamarını kesebilirdi.

“Acı çekmek için bu kadar sabırsızlandığını düşünmemiştim...” diye fısıldadı kulağına. “Yarın bunun bedelini fazlasıyla ödeyeceksin...”

“Hayır, hayır...” diye ağladı Izabelle. “Lütfen, Richard, özür dilerim... Ben...”

Richard nihayet bıçağını indirip odanın kapısını açtı.

“Şu büyük yatağının tadını çıkar, Izabelle... Ama bil ki uyanamama ihtimalin yüksek!”

Onu odanın içine yere doğru itti ve kapıyı çarpıp kilitledi.

“Hayır! Bekle!” diye yalvardı Izabelle. “Bırak beni...”

Kapıyı kapattı ve ardından kilitledi. Izabelle bir eli boyunda, kanamasını durdurmaya çalışarak kapıya doğru atıldı ve defalarca vurdu.

“Richard! Bekle! RICHARD!” diye bağırdı.

Yanıt yoktu. Adam çoktan gitmişti.

Nefes nefese, arkasını döndü, kayarak yere oturdu, sırtını duvara dayadı. Yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlamaya devam etti. Yine başlıyordu.

Gardiyanının ciddi derecede psikolojik dengesizlikleri olabileceğini tahmin etmeliydi. Ama aynı zamanda, böyle bir tepkiyi nasıl öngörebilirdi? Gerçekten bir aptal gibi mi davranmıştı, yoksa Richard'ın bu aşırı hassasiyeti akşam boyunca bir şekilde ortaya mı çıkacaktı, ne yaparsa yapsın?

Önemli değil, diye düşündü. Bu tür sorgulamaların hiçbir faydası yoktu. *Çok geç...*

Bir düşünce onu rahatsız ediyordu ve tüm gece boyunca rahatsız etmeye devam edecekti.

Yarın, belki de ölecekti.

Şu büyük yatağının tadını çıkar, Isabelle...

BÖLÜM VI

zabelle, sabahın erken saatlerine kadar uyuyamadı. Uykusuzluğu, yorgunluğuna ve büyük yatağın, saten örtülerin rahatlığına daha fazla dayanamadı.

Gözlerini açtığı anda, ortam değişmemişti. Hâlâ hücrede değil, hâlâ kelepçelenmiş değildi. Richard'ın tehdidi sadece onu korkutmak için miydi? Belki de değildi. Gün henüz başlıyordu. Her an biri gelip onu alabilirdi...

Sağ yanındaki komodinde bir şey dikkatini çekti. Bir çiçek. Bir gül.

Dün akşam orada olmadığına kesinlikle emindi.

Birisi, onun uyuduğu sırada, gizlice odaya girip bu çiçeği bırakmıştı. O savunmasız ve korunaksız bir durumda dayken.

Izabelle'in tüyleri diken diken oldu. Odaya en az bir kişinin gizlice girdiğini, ona yaklaşarak hiç çekinmeden bakmış olduğunu düşünmek ürkütücüydü...

Gülün altındaki küçük bir kâğıt parçası, endişelerinde haklı çıkardı. Üzerine el yazısıyla bir not yazılmıştı. Merakla, dikenlerinden kaçınarak çiçeği aldı, hoş kokusunu kokladı ve mektubu okumaya başladı:

"Affet beni, Izabelle.

Sinirime hâkim olamadım ve çok üzgünüm. Uzun zamandır başka biriyle gerçek bir sohbet veya 'normal' bir etkileşim olanağına sahip değildim... Farklı fikirlerde olmamız konusuna alışmam gerekiyor. Görüyorsun, ben de bir bakıma burada esirim. Uzun zamandır. Belki sana nedenini anlatırım.

Seni ikinci bir akşam yemeğine davet etmek isterim; şüphesiz ki önceki akşamdan çok daha keyifli geçecektir. Jonathan saat 17:00 civarı seni almaya gelecek. Rahat ol. Sana hiçbir zarar gelmeyecek, söz veriyorum. Hazırlanmak için fazla çaba harcaman gerekmiyor...

Seni her durumda harika bulacağım.

Akşam görüşmek üzere, Richard"

Izabelle bu mesaja inanmakta zorlanmıştı. Bu mesaj gerçekten samimi miydi? Yoksa onu kandırmak, cehenneme sürüklemek için kurulmuş bir tuzak mıydı? Sonuçta ondan ne bekleniyordu? Richard, tüm bunlardan sonra, kendisine ve yakınlarına yaptıklarından sonra, onu ger-

çekten etkileyebileceğini mi sanmıştı? Bu düşünce ona komik gelmişti. Ancak, Isabelle bunu kabul etmek zorundaydı, çünkü bir an olsun rahatlamıştı. Ona ikinci bir şans verilmişti... Bunu boşa harcamamalıydı. Hem kendi hayatı hem de babası ve kız kardeşlerinin hayatı tehlikedeydi. Ayrıca, Joe'nun Jonathan'ın kısaltması olduğunu bilmenin de belki ilerde işe yarayabileceğini düşünmüştü.

Sonuçta, Richard ismini yanlış yazmamıştı. Genelde Izabelles ile yazılırdı, z ile değil... Ancak, sosyal medyada hastalarının kendisine rahatsız edici arkadaşlık talepleri göndermemesi için gerçek ismini kullanmıyordu; dolayısıyla Richard'ın sosyal medyaya güvenmiş olması imkânsızdı. Onun hakkında bildiği şeyler mi vardı, yoksa kişisel belgelerine mi erişimi vardı?

Isabelle duşta Yves, Marie-Pierre ve Alexandra'yı düşünüyordu. Hücredeki yaşamlarına artık dayanamayacaklarını düşünüyordu. İki gecedir Isabelle'den haber alamamışlardı ve bu durum onları endişelendirmişti muhtemelen. Eğer akşam yemekleri sorunsuz geçerse, Richard'a ailesinin durumunu sorup soramayacağını merak ediyordu. *Onları bu durumdan bir an önce kurtarmam lazım ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum... Richard'ın nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum. Bekleyip göreceğim. Yapacak başka bir şey yok; doğaçlama yapmam gerekiyor.*

Banyodan çıktığında, yatak odasında, duş sırasında yatağının üzerine bırakılmış bir yiyecek tepsi buldu. Üzerinde çırpılmış yumurta, sotelenmiş patates, pastır-

ma, portakal dilimleri ve buharı üstünde bir kahve vardı. Hatta metal çatal bıçak da verilmişti. Kahvaltıya saldırdı, oldukça lezzetliydi. Ancak her lokma, bir suçluluk duygusuyla gölgeleniyordu; sıcak suyla yıkanırken ve Richard'ın başarılı yemekleriyle haşır neşir olurken, ailesi alt kattaki hücrelerinde acı çekiyordu.

Izabelle günü Harlan Coben'in romanının bölümleri arasında gidip gelerek geçirip, akşam için sakin bir şekilde hazırlanmaya başladı. Rujunu cömertçe sürdü, dolapta bulduğu *Versace* parfümü boynundaki kesiğin yanına uyguladı... Dünkülere benzer stilde giysileri giymeye karar verdi çünkü dolapta kendi bedenine uygun başka güzel kıyafet yoktu. Külotlu çoraplarını, dizlerinin biraz üstüne kadar çıkan uzun siyah çoraplarla değiştirdi ve bembeyaz bacaklarının bir kısmını açıkta bıraktı. Aynada kendisini daha çekici buldu ama yine de aşırı derecede şehvetli görünmekten kaçındı. Artık kurtulmak için her türlü fedakârlığı göze almak zorundaydı, ne kadar aşağılayıcı ve zorlayıcı olursa olsun. Bu büyük oyundan çıkmak için elindeki kozları kullanmalıydı.

Richard bu akşam ne isterse istesin onu elde edecekti.

Dupuislerin iyiliği için.

Saat 17:00'yi vurduğunda, Joe -ya da Jonathan- odanın kapısını çaldı. Hazırlanmış olan Izabelle itaatkâr bir şekilde her zaman silahlı olan genci takip ederek, donatılmış yemek masasının olduğu yemek odasına geldi. Şaşırtıcı

bir şekilde, orada durmadılar. Jonathan, Izabelle’i bir merdivenden çıkararak asma kata götürdü ve burada onları yeni odalar karşıladı. Bir hobi odası, büyük ekran televizyon ve elektrikli şömine ile küçük bir oturma odası ve Izabelle’in sadece ufak bir kısmını görebildiği başka bir oda... Jonathan, kapalı bir kapının önünde durdu.

“Efendi sizi içeride bekliyor. İyi akşamlar.”

Izabelle başıyla teşekkür etti ve Jonathan’ın merdivenlerden inmesini bekleyip kapıyı açtı. Kapı kolunu çevirdiğinde kalbi göğsünden fırlayacak gibi hissediyordu.

Odanın ortasındaki deri bir koltukta bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturan Richard, elinde bir kadeh kırmızı şarap tutarak onu bekliyordu. Dün geceki kadar şık giyinmiş olan Richard, Izabelle’i geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Izabelle, dişlerinin bu kadar mükemmel olduğunu daha önce fark etmemişti.

“İyi akşamlar, Izabelle,” dedi Richard, misafiri yaklaşırken ayağa kalktı. “Seni tekrar gördüğüm için mutluyum.”

Hızlı ama nazik bir hareketle, Izabelle’in gergin olan elini tuttu ve onu nazikçe öptü. Izabelle’in içinde hem şaşkınlık hem de iğrenme duyguları uyandı.

“Çiçeğimi aldın mı?”

“Evet. Ve mektubu da.”

“Güzel.”

Richard, şefkatli bir hareketle kolunu kaldırdı, Izabelle'in boğazındaki küçük kesik üzerinde soğuk parmaklarını gezdirdi. Izabelle bakışlarını kaçırdı.

"Çok güzel... kokuyorsun, Izabelle."

Ellerini geri çekti, bir yudum şarap içti, sonra döndü ve koltuğunun yanındaki sehpanın yanına yöneldi. Sehpada bir şişe *Cabernet Sauvignon* ve boş bir kadeh vardı. Kadehi yarısına kadar doldurdu ve misafirine sundu. Izabelle nazikçe kabul etti. "Buna ihtiyacım olacak," dedi içinden.

"Atölyemi nasıl buldun?"

Richard'a odaklanmış olan Izabelle, çevresini henüz gözlemlememişti. Nihayet gözlerini ev sahibinden ayırdı ve yavaş adımlarla mekânı keşfetmeye başladı. Geniş odanın bir köşesinde, üzeri karalanmış kağıtlarla kaplı bir çalışma masası, boş bir tuvali destekleyen şövale ve çeşitli malzemelerle dolu tekerlekli bir sepet bulunuyordu; geri kalan kısmı ise gerçek bir atölyeden çok bir sergi alanına benzemekteydi. Duvarlar, yemek odasındaki resimlerden daha fazlasını barındıran tablolarla kaplıydı. Resimlerle kaplı olmayan alanlar ise farklı saatleri gösteren duvar saatleri veya kitaplıklarla doluydu. Yelkovanların hepsi aynı yöne işaret etmekteydi. Izabelle, bunların farklı saat dilimlerinin saatlerini gösterdiğini tahmin etti. Kitaplıklar, bu sefer saf kurgu kitapları yerine pratik kılavuzlar, denemeler, şiir derlemeleri, felsefe, psikoloji, sosyoloji ve sanat tarihi üzerine eserlerle doluydu.

"Çok kitap okur musun?" diye sordu Richard.

“Vaktim olduğunda,” diye yanıtladı Izabelle iki yudum arasında. “Ama genellikle romanlar ya da tıp makaleleri, işimle ilgili...”

“Hemşire misin?” Richard

Izabelle afalladı.

“Böyle bakma,” diye devam etti Richard. “Bu mantıklı. İşin tıp alanıyla ilgili, ortalama bir insandan daha empatik olduğun belli, doktor olamayacak kadar genç görünüyorsun... Hemşire olma ihtimalin oldukça yüksek.”

Şüpheyle, Izabelle odadaki turuna devam etti ve odanın en büyük tablosunun önünde durdu. Eğer odaya ilk girdiğinde Richard orada olmasaydı, muhtemelen dikkatini ilk olarak bu tuvale vermiş olacaktı. Yaklaştı. Eser kasvetli, neredeyse korkunç ama etkileyiciydi. Karanlık dekorda, bir adam, belki de bir dev –çünkü boyutu çok büyüktü– kendinden daha küçük bir insanın parçalanmış bedenini dişlerine geçiriyordu. Çirkin devin kaşları çatık, gözleri çılgın gibi bakıyordu, neredeyse patlayacak kadar irileşmişti. Göz bebekleri karanlık, pırıltıdan tamamen yoksundu. Ağzı kocaman açık, içi o kadar karanlıktı ki dişleri görünmüyordu; bir boşluk, kanlı eti emen bir kara delik gibiydi. Eller, başsız kurbanın karnını kavramış, parmakları kurbanın kaburgalarına gömülmüştü, sanki dev, yiyeceğini kaybetme korkusu taşıyordu. Son bir detay, sahneye dramatik bir hava katıyordu. Küçük, koyu bir çizgi, belki bir gözyaşı, sağ gözden burnu boyunca süzülüyor... kara bir gözyaşı, yok edici ağza doğru akıyordu...

"Saturnus'un bir oğlunu yemesi," diye yorumladı Richard.

"Bu... bu çok özel."

"Bu tabloyu ben yapmadım. Francisco de Goya'nın başyapıtının bir kopyası... Böylesine güçlü bir tabloyu yeniden yaratmaya cesaret edemem. Aslında, Goya, bu tabloyu kendi evi için yaptı. Halkın görmesini istememişti."

"Biraz... korkunç görünüyor, değil mi? Ya da rahatsız edici?"

"Ben biraz dramatik buluyorum," diye yanıtladı Richard kollarını kavuşturarak. "Bu mitin tarihini biliyor musun?"

Izabelle başını hayır anlamında salladı. Garip bir şekilde ilgisini çekmişti.

"Saturnus ya da Cronos, antik Yunanda bir Titan'dı. Aslında Titanların kralıydı. Olimpos'un tanrılarında önce dünyayı yönetiyordu. Gaia, Cronos'un karısının anesi, ona çocuklarından birinin tahtını devralacağını söylemişti. Bu kehaneti bozmak için ne yaptı dersin? Her bir çocuğunu yedi... altıncısı hariç, onu eşi Rhéa sakladı. Tahmin edebilir misin hangisi?"

"Sanırım... emin değilim..." Yutkundu. "Zeus diye tahmin ediyorum?"

"Zeus," diye onayladı Richard hafif bir gülümsemeyle. "Yıllar sonra, Zeus babasına karşı bir savaş başlattı, onu

yendi, hadım etti ve ardından kardeşlerini midelerinden geri çıkardı... Mitolojiye göre, Cronos çocuklarını sadece yutmuştu, gerçek anlamda yememişti. Bu tabloya bakınca yutmak, ısırarak ve parçalamak kadar etkileyici değil. Yüzyıllar boyunca birçok sanatçı bu hikâyeyi canlandırmak için daha fazla sadizm ve kan ekleyerek sansasyon yarattı... ve belki de kiliseye yaranmak için. Genellikle, özellikle Helenistik Yunan mitolojisindeki öykülerde, şiddet ve şehvet bolca bulunur... Cronos'un eyleminin canavarlığını vurgulamak, eserin inandırıcılığına zarar vermedi, aksine güçlendirdi. Ama Goya, bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu. Ve seleflerinden bile daha ileri gitti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Izabelle, içten bir merakla.

Richard yaklaşırken, sırtında hissettiği sert parmakları onu biraz ürpertti. Elle yapılan bu temas onu biraz sarstı.

"Şuraya bak," dedi Richard, bardağını tablonun alt kısmına doğru uzatırken. "Titan'ın kasık kısmında bir gariplik görebiliyor musun? Bu boşlukta, bacak arasında?"

"Eh..." Izabelle şarabından büyük bir yudum aldı. "Evet, haklısınız," dedi sırtındaki rahatsız edici teması hissetmemek için hareketsiz durarak.

"Söylentiye göre, tablo halkla paylaşılmadan önce Goya, Saturnus'un bacaklarının arasında ereksiyon hâlinde bir penis resmetmiş. Sonra bunu çizgilerle kapatmışlar, kimseyi şok etmemesi için... Gerçekten yazık."

Izabelle kafası karışmış bir şekilde ne yapacağını bilemedi ama Richard düşüncesini hemen açıkladı.

“Goya’nın, bu mitolojik temayı ele alan diğer sanatçılardan ayrılmak istediği fikri beni etkiliyor. Saturnus’un yüz ifadesine dikkat et. O gözyaşı –ki ben ona gözyaşı demeyi seviyorum– delirmiş bakışları, belirgin çaresizliği! Görüyorsun, o çocuklarını yemek zorunda kalmak istemiyor ama ellerinin bu bedeni kavrayıp bırakmaya niyeti yok. Kurbanı başsız, çoktan ölmüş, artık tehdit oluşturmuyor. Ama Saturnus devam ediyor, yemeye, yutmaya, tüketmeye. Çünkü bu eylem ona tiksindirici gelse de...”

Richard, ağzını yavaşça Izabelle’in kulağına yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı.

“Bu işten zevk alıyor. O kadar keyif alıyor ki artık duramayacak durumda. İşte bu, Izabelle... Beni etkileyen nokta burası. Diğer sanatçılar bu sahneyi sadece iyi-kötü ikilemi ve barbarlık olarak betimlemişken... Goya oraya ince bir karmaşıklık eklemiş.”

Izabelle gözlerini tablodan ayırmadı, Richard’ın kendi kendine ondan uzaklaşmasını umdu. Ama bu küçük hikâyenin onu etkilediği açıktı. Misafirini, hâlâ nefret edilse de etkilemeyi başarmıştı. Sanat, hemen her türüyle, her zaman ilgisini çekmişti Izabelle’in. Lise ve kolej yıllarında sahneye koyduğu birkaç Yunan trajedisini hızla anımsadı... En çok aklında kalan rolü, şüphesiz, Troya Kadınları’ndaki Cassandra rolüyüdü. Geleceği görebilen bir kadın ama asla inanılmayan. Eğer bu cehennemden kaçmayı

başarırsa, Isabelle de Cassandra gibi mi lanetlenecekti? Öyküsünü anlatınca ona inanacaklar mıydı? *Bunları düşünme, önce hayatta kalmalıyım...*

“Her gün biraz resim yapıyorum. Ama hâlâ bir profesyonel değilim, idare ediyorum,” diye mütevazı bir şekilde itiraf etti Richard. Sonunda elini Isabelle’in üstünden çekip diğer, daha az etkileyici ama yine de başarılı tablolara işaret etti. “Senin de böyle tutkuların var mı, Isabelle?”

“Tiyatro, plastik sanatlar ve edebiyat seviyorum... Ama sadece hobi olarak.”

Richard hafifçe gülümsedi.

“Günümüzde bir hobi, bir kişinin işinden bile daha fazla şey anlatmıyor mu sence de?”

Isabelle omuzlarını silkti. Şarap gerçekten harikaydı.

“Gerçekten de çok az sayıda insan işini tutkuyla yaparak hayatını kazanabiliyor. Çok nadir. İnsanlar hayatlarını çalışarak, çocuklarına bakarak, bütçelerini yöneterek, yemek, temizlik yaparak ve tüketerek geçiriyor... Ortalama bir vatandaşın zamanı kalmıyor. Ancak, birkaç kıymetli gerçek özgürlük saatinde, bazıları belirli bir aktiviteye veya tutkularına yönelir. Bu, onların tüm bir haftayı geçirmelerine yardımcı olur, motive eder ve genellikle depresyona karşı koruyucu olabilir. Zaman geçirmek sadece zaman geçirmenin eş anlamlısı olmadığı zamanlarda yaratıcı bir güce dönüşür ve kendini aşmanın simgesi olabilir. Heykeltıraşlık, çizim, balık tutma, dikiş, yazı yazma,

spor yapma veya pul koleksiyonu gibi gerçek bir hobi... onu kendimiz seçeriz. İşimiz, geçim kaynağımız olmasına gerek yok. Bu nedenle hobileri bir kişi hakkında çok şey anlatabilir...”

“Katılıyorum,” dedi Izabelle. “Teorini test etmemize izin verir misin?”

“Tabii ki,” dedi Richard hem memnun hem de meraklı bir şekilde.

“Ben hemşireyim. Sen de benim ortalamadan daha fazla empati kapasitem olduğunu düşündün.”

“Evet. Ve kesinlikle insanları diğer maddi şeylere tercih ettiğini. Bir mühendisin aksine örneğin, tabii ki biraz genelleme yapıyorum.”

“Peki, sana kitapları ve tiyatroyu sevdiğimi söylesem? Bu benim hakkımda ne düşünmene sebep olur?”

“Bu oldukça genel bir bilgi... Çok sayıda farklı oyun ve kitap var, daha fazla bilgi vermek gerekir. Favori yazarların, en sevdiğin türler...”

“Ama böyle çok kolay olmaz mı?” diye sordu Izabelle, alaycı bir şekilde, kadehi dudaklarına götürerek.

“Tiyatro izlemeyi mi yoksa yapmayı mı tercih edersin?”

“Yapmayı. Kesinlikle. Ama işim çok fazla enerji ve zaman aldığından bırakmak zorunda kaldım.”

“Anladım. Bu akşamı bana bırak. Ne düşündüğümü akşam sonunda sana söyleyeceğim. *Anlaştık?*” dedi Richard, kadehini kaldırarak.

“Anlaştık,” diye tekrar etti Izabelle, kadehini Richard’ın kadehiyle tokuşturarak. “Bunu duymayı dört gözle bekliyorum, psikolog bey... Psikolog değilsin, değil mi?”

“Hayır,” diye güldü Richard. “O kadar çok eğitim için sabrım yok ve insanlara gerçekten ilgi duymuyorum.”

“Öyle bir izlenim vermiyorsun.”

“Davranışlara ilgi duyuyorum. Bireylere o kadar değil. Arada büyük bir fark var. Çok büyük.”

Izabelle, bunun sohbetten mi yoksa alkolden mi kaynaklandığını bilemedi ama kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Richard’dan hâlâ korkuyordu –yeni bir öfke ve şiddet patlamasına karşı hiçbir koruması yoktu– ama garip bir şekilde bu akşamı gerçekten başarılı kılmak istediği izlenimine kapıldı. İstenmeyen birkaç yakınlaşma dışında, Richard ona karşı gerçek bir centilmen gibi davranmıştı. Şu anda, bodrumda neler döndüğünü düşünmemesi gerekiyordu. Şu ana odaklanmalı, Richard’ı daha iyi manipüle edebilmek için onu memnun edecek yollar düşünmeliydi... Neden onunla iyi bir zaman geçirmesin ki? Hafif sarhoşluk da hiçbir şeye zarar vermezdi... Açıkça görülebilen bir psikopatlık eğilimi olsa da ki Izabelle henüz bunun hakkında çok şey bilmiyordu, bu sağlam yapılı, ne güzel ne de çirkin adam, akıllı, karizmatik ve kültürlüydü.

Ve tehlikeli.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Yalnızca hızla onu kandırmanın bir yolunu bulup babamla kızları alıp kaçmak için, tabii ki, diye kendini içten içe ikna etmeye çalıştı.

Yaklaşık bir yarım saat, bir kadeh şarap, kitaplar ve odadaki tablolar üzerine çeşitli samimi sohbetlerden sonra, Richard yemeğin hazır olduğunu söyledi ve masaya geçmeyi önerdi. İkili odadan çıkarak, yemek odasına giden merdivenlerden indi.

“Oturabilirsin, ben tabaklarımızı getireceğim... ve belki de yeni bir şişe şarap,” dedi göz kırparak.

Richard odanın sonundaki kapıdan çıktı. Izabelle başını çevirdi, Jonathan’dan bir iz göremedi. Belki de hızla kaçmayı deneyebilir, odasının diğer tarafındaki koridoru keşfedebilir, bodruma nasıl inileceğini bulabilir ve ailesine ulaşabilirdi... Bu düşüncelerin sonunda yalnızca oturmaya karar verdi. Ama bir önceki akşam oturduğu gibi masanın ucunda değil. Ev sahibinin hemen sağındaki sandalyeye oturdu. Daha yakın olmak için. Çekiciliğini kullanmak istiyorsa, işi sağlama almalıydı...

Richard, yaklaşık on dakika sonra, üzerinde iki cömertçe doldurulmuş tabak ve yeni bir şişe şarap bulunan bir tepsiyle geri döndü. Izabelle’in sandalye tercihini şaşkınlıkla ve memnuniyetle karşıladı, yanına oturdu, dumanı tüten yemekleri servis etti ve şarabı açtı.

“Çok kızmazsın umarım...” dedi, ilk şişeden kalan şarabı kadehine dökerken. “Yemek konusunda inatçıyım...”

Izabelle hızla bu açıklamanın nedenini kavradı. Tabagının yarısı tepeleme etle doluydu.

Sarımsaklı krema sosu ile kaplanmış kızarmış geyik filetosu, shiitake mantarı ve tereyağı kuşkonmazlarla servis edilmişti.

Yemeğin cazip kokusundan kaçmak imkânsızdı; Izabelle boğazını temizledi. Neredeyse iki yıldır et yememişti, sadece yumurta ve nadiren deniz ürünleri tüketmişti. Ancak, ağzı sulanıyordu. Filetolar, nefis, sulu ve lezzetli görünüyordu.

“Eh, *siktir et*. Başka bir seçeneğim yok.”

“Afiyet olsun, Richard,” dedi bıçağını ve çatalını ete batırırken.

Misafirin nasırlı yüzünde bir gülümseme belirdi.

İlk lokma, Izabelle’in dilinde ve damağında âdeta lezzet patlaması yaşattı. Gözlerini kapattı; böylesine bir lezzetin et parçası olmadığını düşündü. Uzun süredir et sindirmediğinden akşamın sonunda karnına girecek krampları düşünse de bunu göze alacaktı.

“Bu... Vay. Gerçekten etkileyici,” diye itiraf etti iki lokma arasında.

“Teşekkürler. Beğenmen beni mutlu etti,” dedi Richard.

Bu akşamki yemeğin, bir önceki akşamla hiçbir ilgisi yoktu. Tüm akşam boyunca sanat, psikoloji, felsefe ve favori yazarlar hakkında sürekli sohbet etmişlerdi. Izabelle, hayatındaki önemli detaylarını paylaşmıştı – kişisel bilgileri saklı tutarak– ve Richard, kendi hayatını ustaca gizlemeyi başarmıştı. Isabelle, babasından ve kız kardeşlerinden bahsetti... Amacı, onları ev sahibinin gözünde insansılaştırmaktı; bu taktiğin işe yarayıp yaramadığını kesin olarak söylemek zordu. Richard, dinlediği her şeyden ayırım yapmadan etkilenmiş gibi görünüyordu.

Bir saat geçti. Ardından, neredeyse iki saat. Tabaklar boş ve kirliydi. Sohbet konuları arka arkaya sıralandı, hiç sessizlik olmamıştı. Isabelle, içtiği kadehlerin sayısını unuttu. Cesaretini toplayarak, akşam boyunca aklında kalan bir soruyu sordu:

“Hey... Neden mektubunda, burada senin de bir tür mahkûm olduğundan bahsettin?”

Richard, genç kadının gözlerine uzun uzun baktı. Ardından sakın bir şekilde yanıtladı: “Lanetlendim, Isabelle.”

Hemşirenin sessizliği, anlamadığını belli ediyordu.

“Üç yıldan fazla bir süredir lanetlendiğimi söyleyebilirim. Nedenini açıklayamam ama buradan çıkmak bana pahalıya patlayabilir. Şu anda söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Sen...Yine de iyi yaşıyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Richard başını sallayarak. “Masamda yemek hiç eksik olmaz.”

“Peki, Jonathan? Aynı şey onun için geçerli mi?”

“Evet. O da benimle burada.”

“O kim? Yani, seninle ilişkisi ne? Sürekli seni Efendi olarak çağırıyor.”

“Jonathan...” Yutkunarak devam etti. “Jonathan bana çok şey borçlu. Ve bunu iyi bir şekilde geri ödüyor. Sadakati beni etkiliyor. Buradan ayrılma şansı olsa bile, bunu yapmaz.”

Izabelle, dudaklarını kıvrarak inançsız bir şekilde baktı. Babasının, kız kardeşlerinin ve gizemli Çolak hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu... Ama bu doğru zaman mıydı?

“Dans etmek ister misin?” diye sordu Richard, ayağa kalkarak.

“ Eee...Ben... Bilmem, pek...” diye mırıldandı Izabelle, dans pistinde pek parlak bir yeteneği olmadığını düşünerek.

“Hadi, sadece küçük bir vals,” diye cesaretlendirdi onu Richard, pikap üzerindeki 45’liklerden birini seçmeye çalışırken. “Biliyorum, biraz demode ama ne yapalım...”

Izabelle’in kulaklarında Tchaikovsky’nin oldukça tanıdık gelen bir melodisi çalmaya başladı.”

“... bazen eski kafalı oluyorum.”

Izabelle onayladı.

Richard, onun elini nazikçe tuttu, göğsüne yaklaştırdı ve vals yapmaya başladı. Yakınlık başta biraz rahatsız edici olsa da Izabelle zamanla buna alıştı ve adımları takip etmekten zevk almaya başladı. Kendi beceriksizliğini ve teknik eksikliğini fark etti, sık sık partnerinin ayaklarına basma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama Richard bunu umursamıyormuş gibi göründü.

“Pek fena değil, değil mi?” diye cesaretlendirdi Richard, gülümseyerek.

“Hmm,” diye onayladı Izabelle, yanakları pembeleşmişti.

Dans birkaç dakika sürdü. Melodi uyumlu bir şekilde çalmaya devam etti ve çiftin durmasına engel oldu. Izabelle, bu deneyimden hoşlandığını fark etti... Başının hafifçe döndüğünü hissetti. *Ne oluyor? Gerçekten keyif mi alıyorum? Onunla birlikteyken?!*

“Senin... Senin burada olmanı seviyorum, Izabelle,” dedi Richard, parça sona ererken kulağına fısıldayarak.

“*Ne cevap vermemi bekliyor?*” diye düşündü Izabelle. “*Ben de senin mi?*” Yani, beni hücreye kapattın, ailemi de... Ve nasıl olduklarını bile bilmiyorum! Evet, tamam, güzel bir akşam geçirdim ama yine de...

“Ben...”

“Bir şey söylemene gerek yok,” dedi Richard, sözünü keserek. “Dans için teşekkürler.”

Richard, masaya dönmek üzereyken, Isabelle onu kendine çekti.

“Neden?”

Richard, ne diyeceğini bilemeden sustu.

“Neden sandalyeye kelepçeliyken bana zarar verme fikrinden vazgeçtin? Aptal değilim, babama zarar vermek istediğini biliyorum! Neden bana değil? Sadece hoşuna gittiğim için mi? *Bu kadar mı?* Ya da belki kadınlara işken-
ce etme yöntemlerin farklı.”

Richard burnundan derin bir nefes aldı, gözlerini kısıp Isabelle’in gözlerine baktı.

“Akşamın başında, bana teorimi test etme teklifi sundun. Hobilerine göre kişiliğinin bazı yönlerini çözmemi istemiştin...”

Isabelle başını salladı, devamını bekledi.

“Sen her zaman bir tiyatrocuya ya da oyuncu olmak istedin. Hemşire oldun. Edebiyat konusunda bilgin var, Camus ve Dostoyevski’den etkileniyorsun ama genelde popüler kurgular ya da bilimsel makaleler okuyorsun. Müzik konusunda gerçekten zevk sahibisin ama hiç dans etmeyi öğrenmedin. Yakınlarını derin bir şekilde sevdiğini söylüyorsun. Yine de sadece babandan bahsediyorsun, nadiren kardeşlerinden, hiç annen ya da arkadaşlarından

bahsetmedin. Genç, güzel, zeki ama bekâr ve yalnızsın. Dün ve bugün, kalbime bir bıçak saplama ya da ailenin serbest kalması için kaçma isteğin aklından hiç çıkmadı ama şimdiye kadar kendini tuttun. Cesaret eksikliğinden değil, muhtemelen güvenimi kazanma çabasından... Bunlar seni ilk gördüğümde fark ettiğim şeyi doğruladı.

“Ne... Nedir yani?”

“Sen harikası, Izabelle. Ama... Kendini iyi hissetmiyorsun. Başka biri olmayı diliyorsun. Suçluluk duygun, kaynağı ne olursa olsun, sana kendini unutturuyor.”

Izabelle boğazını temizledi, nefesini tuttu.

“Seni sandalyeye mahkûm, çaresiz gördüğümde, fazla bir katman eklenmiş güzel bir tablo gördüm, üzerinde başyapıtı gizleyen dokunuşlar olan. Kendi değerinin farkında olmayan bir mücevher, bir taş uğruna kendini feda etmeyi kabul eden bir mücevher. Bir... kırılmış, kaybolmuş bir güzellik. Sana yapmayı planladığım şeyi uygulamak... tam bir israf olurdu. Gerçek bir heba.”

Izabelle söylediklerini sindirsin diye konuşmasına kısa bir ara verdi.

“Sorduğun soruya cevap oldu mu?”

Izabelle parmak uçlarının üzerinde yükseldi. Richard'ın omuzlarına ellerini koydu, boynunu uzattı.

Sonra dudaklarını onun dudaklarına götürdü.

Bu hareketin hayatını kurtarmak için içgüdüsel bir refleks, kısa bir delilik anı, alkolün sebep olduğu bir hata ya da kaçış planını gerçekleştirmek için çaresiz bir hamle olup olmadığını bilmeden Izabelle hareketsiz kaldı, hafif bir geri çekilme hareketi yaptı... Ancak Richard onun uzaklaşmasına izin vermedi, tekrar kendine çekti ve öptü. Tutkuyla. Arzuyla.

Ve Izabelle karşı çıkmadı.

Bu durumdan keyif alıp almadığını kesin olarak bilemese de nefret de etmedi. Elleri Richard'ın boynuna dolanmış bir şekilde, bunu babası ve kardeşleri için yaptığını kendine hatırlatmaya çalıştı. Sadece onların iyiliği için... Hayatta kalmak için...

Çok uzun bir süredir kimseyi öpmemişti. Bir adamın –sıradan, güçsüz ve tutkusuz bir genç değil– şimdi Richard'ın yaptığı gibi belini sarmasının üstünden uzun zaman geçmişti. Kasıklarında hoş bir sıcaklık hissetmişti...

Üst kata çıktılar. Efendi'nin yatak odası olduğunu tahmin ettiği odaya girdiler. Işıkları açmaya gerek yoktu; karanlıkta, Richard onu kaldırdı ve yatağa attı.

Richard giysilerini çıkarırken, Izabelle, nefes nefese kalmış, aklı başına gelmeye başlamıştı. Ne yapmak üzereydi? Dengesiz bir haydutun, narsist bir adamın kollarına mı teslim olacaktı? Gerçekten bu kadar mı dibe vurmuştu? Yoksa şarap onu fazla mı etkilemişti? Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Aniden kendini kirli, onursuz, korkak hissetmeye başlamıştı... Ancak Richard, çıplak bir şekilde yata-

ğa girdiğinde, boynunu öptüğünde, elbiselerini kaldırıp bacak arasına dokunduğunda, Isabelle'in tiksintisi yerini cazibeye, kontrol edilemez dürtülere bırakmıştı. Karanlıkta, yüzü pek arzu uyandırıcı olmayan, kaçırılmasına ve yakınlarının acımasız esaretine neden olan adamı göremiyordu. Kendisini şiddetli bir şekilde boğazını kesmekle tehdit eden suçluyu da görmüyordu; dokunduğu kişi baskın, çekici, olgun, kendine güvenen, gizemli, geniş omuzlu, sağlam bir adamdı. Üstelik yaşamı ve ölümü üzerinde hak sahibi olan bir adam.

Richard, Isabelle'i yüz üstü döndürdü, kalçasını kaldırarak, nazıkçe vurdu. Sonra, biraz daha sert bir şekilde. Isabelle heyecandan inledi. Richard'ın orta ve işaret parmağı, ıslanan dudaklarını hafifçe okşadı. Birkaç saniye sonra parmaklarını çekti, tüm vücuduyla vücudu üzerinde hâkimiyet kurdu, sertleşmiş organını Isabelle'in külotuna sürtmeye başladı. Isabelle'in yüzü yastığa gömülmüş durumdaydı. Richard, boynunu tekrar öptü, kalçalarını kavrayarak hareketlerine devam etti. Isabelle başını yana çevirerek fısıldadı:

“Devam et... Lütfen, devam et...”

Richard bu isteği net bir şekilde duydu.

Bir hamlede, külotunu yırttı. Isabelle şaşkınlık içinde bir çığlık attı. Richard, elini ağzına bastırdı, diğer eliyle organını yönlendirdi. Isabelle, penisinin başının yavaşça içine girdiğini hissetti. Richard aniden, dişlerini boynuna geçirdi. Çığlık atmak istedi ama coşkusu, ağzını kapatan

avuç içinde kayboldu. Isırığın baskısı, Richard derinlere indikçe daha da arttı. Izabelle'in tırnakları nevretime gömüldü; dişlerin verdiği acı, ironik bir şekilde, kasıklarındaki yanmayı daha iyi tolere etmesini sağladı.

Yavaş yavaş, boğuk inilti, inlemelere; acı ve korkular, keyifli bir baş dönmesine dönüştü. Nazik hareketler sert, vahşi ve gürültülü hâle geldi.

Yavaş yavaş, güzel olan silikleşti, yerini çirkine bıraktı.

BÖLÜM VII

Gece yarısı, Izabelle, Richard'ın odasına bitişik banyoya gitmek üzere kalktı.

Oturağın üzerinde, dizlerini karnına çekmiş ve kafasını ellerinin arasına gömmüş bir şekilde ağlamaktan kendini alıkoyamadı.

Sarhoşluğu çoktan geçmişti.

Utanç, onu bunaltıyordu. Nasıl olur da sadece kısa bir süre önce tanıdığı, kendisini ve ailesini nedenini hâlâ bilmediği bir sebepten rehin tutan bu adama kendini teslim edebilmişti? Neden geceyi onunla geçirmeyi kabul etmişti? Gerçekten onun beğenisini kazanmak, onu etkilemek, babası ve kardeşleriyle birlikte serbest bırakılması için ikna etmek mi istemişti? Ama en çok hem yemekte hem

de yatakta neden bu kadar zevk aldığını anlamaya çalışıyordu...

Kendine geldi, gözyaşlarını sildi. Aynı deneyimi tekrar yaşamak istemiyordu. Artık mağdur ve etkilenmiş görünme oyununu oynamayacaktı. Stockholm sendromunu bir kenara bırakmalıyım, diye düşündü. Eğer yeterince hareket özgürlüğü verilirse, bugün evin geri kalanını keşfedecek, kurtuluş ve kaçış planının sonraki adımlarını tasarlayacaktı. Bir yerde mutlaka bir telefon ya da internet erişimi bulunmalıydı! Richard'a sunduğu şeylerden sonra, onun en azından gardını biraz düşüreceği ihtimali yüksekti. Ancak Jonathan'a dikkat etmeliydi... O nerede kalıyordu ki? Evin herhangi bir yerinde kendi odası var mıydı?

Boğazı kurumuş bir şekilde, Izabelle sifonu çekti, musluktan biraz su içti ve yatağa geri döndü. Gözleri yarı açık, hâlâ çıplak bir şekilde örtülerin altında yatan Richard, alçak sesle ona seslendi.

"İyi misin?"

"Evet, evet... Tekrar uyu."

Richard, Izabelle'in isteğini hemen yerine getirdi. Izabelle, ona sırtına dönerek, fetal pozisyonda büzüşmüş bir halde yatarken gözünü bile kırpamıyordu. Gözlerinin önünde net olmayan görüntüler, beyninde arzu ve nefretle dolu hayalet hisler geziniyordu. Onları elinden geldiği kadar uzaklaştırmaya çalıştı, düşüncelerini bodrum katta-

ki Yves, Alexandra ve Marie-Pierre'e odakladı. Hayatları ona bağılıydı. Başarısız olmak bir seçenek değildi.

Saatler geçti. Izabelle'in gözüne uyku girmedi. Çok geçmeden, zayıf güneş ışınları, yatağın sağındaki uzun perdelerin arasından içeri süzölmeye başladı. Izabelle'in zihninde bir çelişki dolanıyordu. Acaba perdeleri açıp, hapishanesinin nasıl bir yerde bulunduğunu nihayet öğrenmeli mi –ama böyle yaparsa Richard uyanabilirdi– yoksa hiç ses çıkarmadan odadan çıkmalı mıydı? Ev sahibi, ağzı açık bir hâlde, derin bir uykuya içindeydi...Değerlisinin kaçma ihtimali onu pek de rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Bu kadar rahat uyuyabilmek için, Richard evinin çevresinde ne gizliyor olabilirdi? Biri evden çıktığı anda onu anında uyaracak bir güvenlik sistemi mi? Ya da Jonathan onun adına çevreyi mi gözetliyordu? Yoksa Richard gerçekten yeni fethine o kadar güveniyor muydu?

Izabelle sessizce yataktan süzölerek kalktı, elbisesini üstüne geçirdi, çoraplarını ve ayakkabılarını da alarak, parmak uçlarında kapıya doğru yöneldi. Güvenli bulunduğu seçenek artık bir seçenek olmaktan çıkmıştı, risk almak zorundaydı. Gerçekten dışarıyı görmek istiyorsa, bunu yemek odasının perdelerini aralayarak yapabiliirdi. Tiz kapı gıcirtısına rağmen, Izabelle odadan çıktığında Richard hâlâ derin uykuda gibi görünüyordu.

Asmakattan etrafa bir göz attı, Jonathan ortalarda görünmüyordu. Belki de, hala uyuyordu... Yine de yakında uyanma ihtimali yüksekti, çünkü hücredeyken sabahları

güneşin doğuşuna yakın bir zamanda kahvaltılarını getiriyordu. Merdivenlerden indi; karşısında iki yol seçeneği vardı: ya eski dinlenme odasının bulunduğu koridor ya da mutfığa ve muhtemelen başka odalara açılan kapı. İkinci yolu seçti, ama önde yemek odasının geniş perdelerine doğru yöneldi, hafif bir aralamayla dışarıya göz atabildi.

Izabelle'in tahminleri doğruduydu. Ev, ormanın tam ortasına inşa edilmişti. Baktığı pencere, evin muhtemelen yan cephesine bakan bir manzara sunuyordu; toprak bir yolun kenarında park etmiş siyah bir sedan arabayı fark etti, onun önünde yol sağa ve sola kıvrılıyordu. *Yürüyerek kaçmak biraz zor, arabanın anahtarlarını bulmam gerekiyor.* Perdeyi eski hâline getirip, arkasını dönüp hâlâ kapalı duran gizemli kapıya doğru yürümeye başladı. Richard'ın kalkmadığından emin olduktan sonra kapı kolunu çevirdi, kısa bir koridordan geçerek geniş ve lüks bir mutfığa doğru ilerledi. Granit tezgâhın üzerinde tabak-çanak ve mutfak aletleri, etrafta çok sayıda dolap, son model bir fırın ve muhtemelen büyük bir derin dondurucuya sahip bir buzdolabı vardı. Tuhaf bir şekilde, bu oda diğerlerine göre daha sıcaktı ve içeride kolay tarif edilemeyen bir koku hakimdi. Biraz kimyasal, garip bir koku; sıradan bir mutfaktan yayılan kokularla ilgisi olmayan bir koku.

Izabelle, gözlerini duvara çevirince yerinden sıçradı. Çılgılık atmamak için kendini zor tuttu, kusma isteğiyle tezgahdaki lavabonun önüne koştu. Mide bulantısı yüzünden gözlerini kapatıp tükürdü, defalarca öksürdü. Başını

kaldırarak bir halüsinasyon kurbanı olup olmadığından emin olmaya çalıştı.

Duvarda dev bir saat asılıydı, hayatında hiç görmediği türden bir saat. İnsan biçiminde bir kadranı vardı.

Ortasında, bir adamın, ya da en azından bir adamın cesedinin sabitlendiği bir saat.

Tamamen kurumuş çıplak bir vücut, ya da adamdan geriye ne kaldıysa bir mummyaya benziyordu. Gri ve kahverengi karışımı derisiyle zombileri andırıyordu. Gözleri yok olmuş, geriye sadece toz birikimine elverişli iki karanlık ve ürkütücü boşluk kalmıştı; seyrekleşmiş olsa da uzun, koyu renkli saçları ve açık ağzının kenarındaki birkaç sakal tüyü hâlâ yerindeydi. Yanakları ise tamamen soyulmuştu. Boyun ve köprücük kemikleri bir ip ile bağlanmış, bacaklar ve pelvis ise ortadan kaybolmuştu. Kemikleri dışarı fırlamış göğüs kafesi ile o korkunç baş, bu ölümcül yapının ortasında birbirine bağlanmıştı. Omuzlar yerinden çıkmış; böylece bedenin arkasında işleyen karmaşık bir otomatik mekanizma, kolları akla hayale sığmaz açılarda hareket ettirebilmekteydi. İyice incelmış bu iki uzuv ise metal desteklerle mükemmel bir şekilde dik tutularak, çevresindeki ahşap Roma rakamlarına işaret ediyordu. Cesedin ve dişlilerin arasına yerleştirilmiş bir sarkaç, saniyelerle uyumlu olarak sağa sola sallanıyordu.

Bir ayrıntı daha Isabelle'in dikkatini çekti. Saatin saat ve dakika ibrelerini ayırt edebilmek için, kurumuş bedenin bir eli kesilmişti.

Yerine bir protez takılmıştı.

Kanca şeklinde bir protez.

Izabelle, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Saate dönüp bakmaya cesaret edemedi... Bu zavallı adam kimdi? Richard'ın kurbanlarından biri miydi? Bodrumdaki isimsiz çolak gibi bir akıbeti mi yaşamıştı? Ölünce cesedi... bir süs eşyasına mı dönüştürülecekti? Ürkütücü bir mobilya belki. Dupuis ailesinin de geleceği böyle mi olacaktı? İlk odadaki çeşitli giysileri tekrar düşündü... Richard'a daha önce başka kadınlar da mı teslim oldu ve sonra kayboldu? Onu sadece cinsel haz için manipüle etti, sonra öldürdü ve bedenini etten yapılmış bir ganimete mi dönüştürdü?

Lavabonun yanında, bir kesme tahtası ve bir et dövme tokmağı ile birlikte duran cam bir servis tabağı vardı. Üzerinde etiket olan kavanozu okumak gibi bir hata yapan Izabelle orada bir isimle karşılaştı:

Marie-Pierre.

Kafası karışmış bir hâlde bir süre donup kaldı. Neden kız kardeşinin ismi bu tabağın üstünde yazılıydı?

Sırtında soğuk bir ürperti hissetti. İçgüdüğü, elektrikli mutfak aletlerini kontrol etmesini söyledi. Elleri titreyerek dondurucunun kulpunu çekti.

İçi tamamen kırmızı etle doluydu. Parça parça kesilmiş, vakumlanmış, etiketlenmiş ve sınıflandırılmıştı: "Marie-Pierre", "Alexandra", "Jean-Philippe", "Antoine", "Danielle", "Marianne", "Jacques", "Wendy", "Robert"...

isimler bir bir sıralanıyordu. Hiçbir yerde “sığır”, “domuz” ya da “geyik” yazmıyordu...

Dondurucuyu sertçe hızlı bir şekilde kapattı. Bulduğu şeyi anlamlandırmaya zaman bulamadan buzdolabını açtı.

Bir korku çığlığı attı. Başını hızlıca çevirdi ve tezgâhın yanına koştu, lavaboya kusarak safrasını boşalttı.

Buzdolabının bir rafında, iki baş soğutulmuş şekilde saklanıyordu, yakın zamanda kesildiği belli olan başlar kanlı bezlerin üzerinde duruyordu.

Birinci kafanın kahverengi bir yelesi vardı; ikincisinin ise boyalı sarı saçları ve uzun takma kirpikleri.

İlk baş Marie-Pierre’e aitti.

İkincisi Alexandra’nındı.

Kız kardeşleri ölmüş, kafaları kesilmişti.

Dün akşam geyik eti yememişti. Ablasının bir parçasının tadına bakmıştı ve tatlarına hayran olmuştu.

Oğlunu yiyen Satürn tablosundaki delirmiş bakışlar geldi aniden aklına...

Richard bir yamyamdı.

Richard, mahkûmlarını nefret yüzünden işkenceye tabi tutmuyordu. Bodrumda kilitli genç adamın kolunu, bacaklarını ve dilini basitçe bir zevk için kesmiş değildi. Onu küçük porsiyonlar hâlinde yiyordu.

“Ah! Jonathan’ın tezgâhı temizlemiş ve kapıyı kilitlemiş olacağını düşünmüştüm...”

Midesi düğümlenen Izabelle, sıçrayarak keskin bir çığlık attı.

“Gerçekten de ona her şeyi tek tek söylemem gerekiyor...”

Richard, üstünde sabahlığı ve terlikleriyle mutfığa girmişti.

“Izabelle, keşke bunu hemen bulmasaydın. Henüz değil.”

Korkudan kilitlenmiş olan Izabelle’in çenesi kasılmış, ağzı sıkıca kapalıydı.

Richard sakın bir şekilde kadranı insan olan saati işaret ederek, “Bu başyapıtımı nasıl buldun?” diye sordu. “Bir zamanlar saat ustasıydım... Buraya geldikten sonra, insan bedenini muhafaza etme yöntemlerine, modern mumyalama tekniklerine ilgi duymaya başladım... Çünkü en büyük düşmanımın toprağın altında çürüyüp, böceklerin ziyafeti olmasını istemiyordum. Hayır, onu tatmak benim hakkım olmalıydı... Yani böyle, onu bir bakıma... ölümsüzleştirdim. Güzel bir anma töreni, değil mi?”

“Kız kardeşlerim... Marie, Alex...” diye kekeledi Izabelle. “Sen... sen onları...”

“Onlara bu kadar düşkünmüş gibi yapma, boşuna.”

“Ve sen bana...” Bir gece önceki yemeği hatırlayarak, “Ben onları... lanet olası manyak,” diye bağırdı ve tezgâha yumruğunu vurdu.

“Hey! Dur! Sakin ol, Izabelle. Genelde avlarımı uzun süre canlı tutarım ama onlar Jonathan onları hücrelerinden çıkarmaya çalışırken, onu yaraladılar! Başka seçeneği yoktu...”

“Peki ya babam! Ne yaptın ona, pis psikopat?!”

“Hiçbir şey yapmadım. Ona dokunmadım.”

Bir sessizlik oldu. Izabelle, bağırarak, küfürler yağdırmak, Richard’ı parçalara ayırmak istedi. Ancak kendini tuttu. Şimdilik. Richard konuşmaya devam etti:

“Babana gerçekten değer verdiğini tahmin etmiştim. Başına neler geleceğini bile bile onun yerini almaya çalışmıştın. Kız kardeşlerine gelince, onları gizlice küçümsediğin açık, inkâr etme... Babana dokunmadım, yemin ederim. Ama bu böyle devam edemez, Izabelle. Burada olmanızın sebebi o... Borçları yüzünden...”

Izabelle daha fazla dinleyemez hâle gelmişti. Richard ona yaklaşıp iğrenç anlatısına devam ederken, Izabelle, bir eliyle et tokmağını kavradı. Yamyam yeterince yakınlığında, ani bir hamleyle, tokmağı Richard’ın elmacık kemiklerine fırlattı. Richard inlemeyle arkasındaki dolaba doğru savruldu. Darbe, bir şeyin yere bir şey düşmesine sebep oldu.

Bir diş protezi.

Yamyam kafasını kaldırdığında Isabelle kanını dondu-
ran bir manzara ile karşılaştı.

Richard'ın yüzünü, canavarca bir gülüş kaplamıştı. Oyulmuş gibi keskin, sivri ve kesinlikle kesici dişleri açığa çıkaran bir gülümseme.

Bir yüzü kanla kaplanan Richard, Isabelle'i kontrol altına almak üzere hamle yaptı ama Isabelle tekrar tokmağıyla yüzüne bir darbe savurdu. Richard, ilk darbeyi, ardından ikincisini zar zor savuşturdu ve sonunda Isabelle'in üzerine atıldı. Isabelle dengesini kaybetti, sırtı sertçe tezgâha çarptı ve vücudu acıyla doldu. Ancak kör bir öfkeyle, Richard'ın dizine topuğuyla sert bir darbe indirmeyi başardı. Richard, çılgılık atmaya bile fırsat bulamadan, kafasına bir kez daha tokmakla darbe aldı, bu sefer şakağına isabet etmişti. Richard yere yığıldı, sabahlığının açılmasıyla tüm vücut hatları ortaya çıktı. Artık hareket etmiyordu. Isabelle, ölü mü yoksa sadece bayılmış mı olduğunu bilmiyordu ama onu tamamen etkisiz hâle getirmek, kafatasını ve taşaklarını parçalamak istiyordu... Ancak kaçmak zorunda olduğunun da farkındaydı. Richard şu an için bir tehlike oluşturmuyordu ama Jonathan'ın sesleri duymuş olması ve kısa sürede, silahını alıp gelmesi olasıydı...

Isabelle, zaman kaybetmeden, koşarak yemek odasına geri döndü ve eski odasına giden koridordan geçti. Karşısında üç kapı belirdi; ikisi koridorun yanlarında, biri ise ucunda. İçgüdüyle en sondaki kapıyı seçti ve bir giriş ho-

lülle karşılaştı. İşte çıkış! Cam kapıyı açmaya hazırlanırken bir an duraksadı. Yves'i böyle bırakamazdı. Richard doğru söylediyse ve babası hâlâ yaşıyorsa, onu kurtarmalıydı.

Solunda kaçınıcı olduğunu bilmediği bir kapı, hafifçe aralık duruyordu. Aşağıya inen bir merdivene açıldığını farketti. Isabelle, ilk kez buraya getirildiklerinde geçtiği yolu hayal meyal hatırladı... Sorgulamadan merdivenleri indi, tokmak elinde havaya kalkmış saldırıya hazır bir halde bekliyordu. Aşağıda hatırladığından çok daha fazla soğuk bir hava vardı. Duvarları kirli ve loş ampullerle aydınlatılan bir koridora çıktı. Karşısında tek bir kapı vardı; soğuk hava deposu kapağını andıran metal bir kapıydı. Kapı kilitliydi. Isabelle yaklaştı, kilide birkaç kez vurarak altıncı denemede kırmayı başardı. Kapıyı açtığı anda, doğru yerde olduğunu anladı. Koku hiç değişmemişti.

Çolak ve Yves'in hücreleri dışındaki tüm hücreler boşalmıştı.

"İz... İza? Sen misin?!" diye çığlık attı babası, parmaklıkların arasından tanınmaz bir hâlde.

"Çabuk, kaçmamız lazım, baba," dedi Isabelle hücrenin önünde durarak. "Jonathan kısa süre içinde..."

"Marie ve... Alex...", diye ağladı babası, dişlerini sıkarak. "O... Onlar... O çocuk, silahla, o... o pislik..."

"Ben... biliyorum, baba..." diye sözünü kesti Isabelle, midesi bulanarak.

Et tokmağını kullanarak hücrenin bir öncekinde daha kolay bir şekilde kırılan kilidini açtı. Babası, oldukça perişan durumdaydı ve berbat kokuyordu.

“Ve... ve diğeri, onu da kurtarmamız gerek,” dedi Yves hücreden çıkarken, çolak komşusunu işaret ederek.

Genç adam olup biteni sakince gözlemliyordu. Hiç ses çıkarmadan, kirpiğini bile kıpırdatmadan, tüm bu kargaşayı normal bir şey gibi izliyordu.

“Bunu yapamayız, biliyorsun. Bir fırsat bulur bulmaz 911’i ararız, polis de gelip onunla ilgilenir... Hadi, beni takip et!”

Merhamet dolu son bir bakış ve bir el hareketiyle Çolak’la vedalaşan Isabelle ve babası, mide kaldıran odadan ayrıldılar. Merdivenleri iki iki çıkarak hızla ilerlediler. Isabelle, dışarıda park halindeki arabanın anahtarlarını bulmak için zaman bulamamış olmasına lanet ediyordu. Evi araştırabilecek lüksleri yoktu; babasının söylediğine göre, Jonathan’ın tetik parmağı oldukça hızlıydı... Şans eseri, giriş salonunda askıya asılmış rüzgarlıklar buldular, vestiyeri geçip nihayet dışarı çıktılar ve taze havayı soludular.

Ancak durmaya vakitleri yoktu.

Lüks malikânedен yaklaşık yüz metre uzaklıkta baba ve kızı, bir göl fark ettiler. Göldeki iskelede bir siluet oturuyordu; Jonathan’dı bu.

Muhtemelen kapı sesini fark eden Jonathan başını çevirdi ve kaçak ikiliyi gözlemlemeye başladı. Aynı anda

ayağa kalktı ve bir kolunu kaldırarak kaçakların peşine düştü.

Havada bir patırtı sesi duyuldu; bir mermi Isabelle'in kulağında uğuldayarak geride kaldı.

"Çabuk, şuradan!" diye bağırdı Yves, Jonathan'ın aksi yönünde hızla koşarken.

Dupuisler ormana doğru, güney yönünde ilerlediler, yakalanmalarını kolaylaştıracak toprak yoldan gitmemeye özen gösteriyorlardı. Genç adam ikinci, sonra üçüncü kez ateş etti ama hedeflerini ıskaladı.

Kaçış oldukça zorlayıcı hâle geldi. Arazi engebeli, kökler ve yüksek çalılarla doluydu. Yves ve Isabelle, bilinmeye doğru ilerlerken ağaç dallarına çarpıyor, hareketlerini sürekli olarak doğadan gelen yeni engellere uyacak şekilde ayarlamak zorunda kalıyorlardı. Neyse ki peşlerindeki kişi de aynı engelleri aşmak zorundaydı.

Yeni bir silah sesi yankılandı.

Bu kez, duyduğu derin bir inleme ile Isabelle babasının yeni merminin hedefi olduğunu anladı. Koşmayı sürdürürken başını çevirerek tökezleme riskini göze aldı.

"Önemli değil, sadece kolumu sıyırdı!" dedi Yves arkadan. "Devam et!"

Isabelle hem endişeli hem de babasının vurulmamış olmasından dolayı duyduğu rahatlama ile emre itaat etti ve ilerlemeye devam etti.

Genç adam iki el daha ateş etti, ancak mermiler kaçakları kıl payı sıyırdı.

Uzun bir kovalamacanın ardından, Izabelle, nefes nefese bir şekilde, babasına Jonathan'ın bir süredir ateş etmediğini söyledi. Arkalarına baktıklarında, ağaçlar arasında genç adamın silüetini seçemediler. Bir süreliğine mola verdiler, dinlenmek için kendilerine zaman ayırdılar.

Her şey, peşlerindeki kişinin avlanmayı bıraktığını gösteriyordu. En azından, şimdilik.

"Niye... Neden o... durdu ki?" diye sordu Yves, nefesi kesilmiş bir halde.

"Sanırım mermisi bitti... Yine de izimizi sürebileceğini biliyor."

Izabelle, babasının kolundaki yaraya işaret etti. Babasının kanı tampon yapan parmaklarının arasından süzülüyor ve yere damlıyordu. Dikkatli bakıldığında, herhangi bir amatör takipçi bile kolayca izlerini sürebilirdi...

"Manşetini yırtıp sana bir bandaj yapacağız," dedi Izabelle.

"Tamam ama aynı zamanda yürümeye devam edelim," diye yanıtladı Yves. "Mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz..."

Orman boyunca ilerlemeye devam ettiler. Bu arada, Izabelle yarayı elinden geldiğince sarmayı başardı.

“Ama çıkış yarası yok...” dedi Izabelle kaşlarını çatmış bir hâlde. “Mermi kolunda kalmış olmalı. Gerçekten tedaviye ihtiyacın var, baba...”

“Beni fazla düşünme, tatlım... Sadece iyi bir Samiriliye*, işlek bir yola... ya da lanet olası bir telefona rastlamamız lazım,” dedi Yves.

“Kaybolmuş olduğumuz ihtimalini düşünmüyor musun?”

Yves, ter içinde kalmıştı, cevap vermedi. Muhtemelen bu ihtimali düşünmek istemiyordu.

Ormanda bir saatten fazladır, ufukta hiçbir medeniyet izine rastlamadan yürüdükten sonra, ayakları sızlıyor ve soğuktan titriyorlardı. Yves, nihayet endişesini itiraf etmek zorunda kaldı.

Kolunu saran geçici bandaja rağmen, Yves’ten hâlâ etrafa kan sızıyordu; her adımında sağa sola biraz daha kan damlıyordu. Gün ışığı da işlerini zorlaştırıyordu. Genç ve efendisi, izlerini kolayca takip edilebilirdi.

“İza,” dedi Yves, kızının omzuna dokunarak. “Sanırım ayrılmalıyız.”

“Ayrılmak mı? Delirdin mi? Bu söz konusu bile olamaz!”

* İncil’deki “İyi Samiriyeli” hikâyesine gönderme yapan bir deyimdir ve mecazi anlamda “yardımsever, merhametli, yolda kalmış birine yardım eden iyi insan” için kullanılır. —ed.n.

“Tatlım, düşün bir kere! Nerede olduğumuzu, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz!”

“Güneye. Yardım bulmak orada daha kolay olacak, eminim,”

“Benim ne demek istediğimi biliyorsun... Ormanda kaybolmuş durumdayız. Eğer iki farklı yoldan gidersek, sadece yardım bulma şansımızı artırmakla kalmayız, aynı zamanda peşimizdeki manyaklar seni bulamaz. Benim izlerimi takip ederler...”

Izabelle, babasının esasen onu koruma amacıyla olduğunu ve yardım bulma olasılığına pek de inanmadığını anladı.

“Birlikte devam edelim, baba. En azından bir süre daha.”

Babası başıyla onayladı ve sessizce yürümeye devam etti.

Yorulmuş ve uzun süre daha ilerleyemeyeceğinden endişelenen Yves, fikrini bir kez daha ortaya sundu. Boğazı kurumuş, sesi derinden ve yankılı geliyordu.

“İza, dinle... Bana güven, yapmalıyız...”

“Baba, bak!”

Izabelle, birkaç yüz metre uzaklıkta bir şeyi işaret ediyordu. Karaçamların arasında, zar zor bir mimari bir yapı seçilebiliyordu.

Bir ev. Belki bir dağ evi.

Umutları yeniden yeşeren baba kız, taze bir enerjiyle, neşe içinde bu yöne doğru hareket etti.

BÖLÜM VIII

Burası gerçekten bir evdi. Yuvarlak kütüklerden yapılmış mütevazı ama bir o kadar da etkileyici bir evdi. Neredeyse küçük bir göl gibi görünen geniş bir göletin kenarına inşa edilmişti. İkisi, evin çevresini gözetledi, evin etrafında herhangi bir yaşam belirtisi göremedi. Ön tarafta da aynı durum söz konusuydu, park edilmiş hiçbir araç yoktu.

“Kapıyı çalalım mı?” diye sordu Izabelle, giriş holünün önünde durarak.

“Yani, tabii ki. Kapıyı kırmak için burada değiliz, değil mi?” dedi Yves, etrafına endişeyle bakarak. “Elindeki tok-

mağı bırak mesela... Eğer içeride biri varsa, onu korkutmak istemeyiz."

Izabelle, babasının talimatını yerine getirip tokmağı yere bıraktı. Baba, kapıya nazıkçe üç kez vurdu.

Kapının öteki tarafından, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif ayak sesleri duyuldu.

Kapıyı açan, Yves'ten en az on yaş daha büyük yaşlı bir kadındı. Üzerinde eski bir sabahlık ve yün terlikler olan kadın, kocaman gözleriyle merakla ziyaretçilerini süzdü.

"Ah, Tanrım!" diye haykırdı, bir eliyle ağzını kapatarak. "Size ne olmuş böyle, zavallılar? Beyefendi, yaralandınız mı?"

"Merhaba, hanımefendi," dedi Yves, kibarca yaşlı kadını selamlayarak. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama büyük bir sorunumuz var. İçeride telefonunuz var mı?"

"Eh... evet, evet, bazen sinyal alabilen bir cep telefonumuz var."

"İçeri girmemize izin verir misiniz, hanımefendi?" diye sordu Izabelle, nefes nefese kalmış bir şekilde, "Uzun sürmeyecek... Gerçekten polisi aramamız lazım ve babam için bir ambulansa ihtiyacımız var," dedi.

"Yüce Tanrım... Tabii, tabii girin lütfen!"

İçeri adım attıklarında, kendilerini tipik bir emekli Quebec halkı evinde buldular: oymalı eski ahşap mobilyalar,

gıcırdayarak sallanan sandalyeler, muhtemelen bit pazarından alınmış zevksiz birkaç parça dekorasyon ve uzun zamandır çalışmayan antenli bir televizyonun üstünde asılı bir haç...

“Telefonu getireceğim, burada bekleyin!” dedi yaşlı kadın.

“Burada yalnız mı yaşıyorsunuz, hanımefendi?”

“Oh, hayır! Kocam alışverişe gitti, birazdan döner!”

Yaşlı kadın odadan ayrıldığında, Yves, rahatlamış bir şekilde bir koltuğa çöktü. Derin bir nefes aldı gerginliğini biraz olsun hafifletmeye çalışarak. Isabelle de babasını takip etti.

“Bunu atlatabilecek miyiz sence?” dedi baba, gözlerini kapatarak ve başını geriye doğru yaslayarak.

Isabelle, ne söyleyeceğini bilemedi. O bile bu durumu kabul etmekte zorlanıyordu. Bu terkedilmiş kuytu köşede yardım bulma ihtimalleri gerçekten bu kadar yüksek miydi?

Kadın, elinde bir telefonla salona geri döndü.

“İşte buyrun, şarjı tam, kontrol ettim,” dedi, Blackberry telefonu Yves’e uzatarak.

“Adınız ne, hanımefendi?” diye sordu Isabelle, sıcak bir gülümsemeyle.

“Rolande.”

“Gerçekten çok teşekkür ederiz, Rolande. Hayatımızı kurtarıyorsunuz”

Yves, telefonu alıp hemen 911’i tuşladı. Ancak telefon sinyal almıyordu, çağrı başarısızdı. Giriş kapısının yanına gidip bir kez daha denedi ama yine başarısız oldu. Küfrederek, dışarıya çıkarak deneyeceğini söyledi. Verandaya çıktığında, nihayet telefon sinyal buldu. Arama başarılı oldu ve anında bir kadın sesi yanıt verdi.

Yves, ağzını açıp bir şey söyleyecekken, sağındaki pencere birden patladı. Üzerine ateş açılmıştı. Zorlukla içeri girdi ve panikle cep telefonunu yere düşürdü. Dışarıdan gelen mermiler evin cephesine çarpıyor, pencereleri ve kapıyı delip geçiyordu.

Rolande, panikle bağırırken, Isabelle hemen kendini yere yattı.

“Allah kahretsin, bizi bulmuşlar bile!” diye bağırdı baba, bir köşede saklanarak.

“Polisle konuşabilecek vaktin oldu mu?!” diye sordu Isabelle, patlamalar arasında.

“Hayır! Ama en azından birkaç silah sesi duymuş olmalılar. Umarım nereden aradığımızı izleyebilirler!”

“Rolande, kocanız avlanıyor mu?” diye sordu Isabelle.

Rolande, korkudan donmuş bir şekilde, bu sorunun nereye varacağını anlamakta zorluk çekiyordu.

“Evde bir av tüfeği var mı?”

Kadının gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve odanın arka köşesindeki bir dolaba işaret ederek başını sallayarak onayladı. Yves, dört ayak üstünde dolaba doğru sürünürken, Isabelle dikkatlice başını uzatarak dışarıyı gözlemlemeye çalıştı.

Kâbus gibi bir manzaraydı.

Richard ölmemiştir.

O ve Jonathan, ellerinde silahlarla tehlikeli bir şekilde onlara yaklaşıyorlardı. Evle aralarındaki mesafe sadece elli metre kadardı.

Bu mesafeden bile, en fazla üç saniye içerisinde, Isabelle yamyamın yüzündeki öldürme arzusunu net bir şekilde görebilmişti.

Rolande, dışarıda olan biteni görmek için kırık pencerelerden birinin önünde safça dikilmişti. Ellerini havaya kaldırmış, silahların kendisine doğrultulduğunu görünce donup kalmış ve tiz bir çığlık atmıştı. Yves, haykırdı:

“ HAYIR! YERE ÇÖKÜN! HEMEN!”

Üç korkunç silah sesinden sonra kadın yere yığıldı ve hareket etmiyordu.

Bir kurşun yanağına, bir diğeri göğsüne isabet etmişti. Cansız bakışları, Isabelle’in üzerine odaklanmıştı. Isabelle, yerini belli etmemek için çığlıklarına engel olmakta çok zorlandı ve gözleri dehşet gözyaşlarıyla doldu.

Dışarıdan motor sesleri gelmeye başladı.

Yves, dolaptan tüfeği ve bir avuç mermiyi çıkarıp derin bir nefes aldı ve fısıldadı: “Canım, gitmen gerekiyor.”

“Duydun mu? Bir araba yaklaşıyor!”

Dışarıdan yeniden silah sesleri geldi ama bu kez mermiler eve ve içindekilere yönelmemiştir. Yves, bu fırsatı değerlendirip başını kaldırarak dikkatle dışarıyı inceledi.

“Lanet olsun...” diye mırıldandı.

“Ne oldu?”

“Sanırım Rolande’ın kocasını indirdiler...”

“Ah Tanrım...” dedi Izabelle, panikten titreyerek.

“Dört ayak üstünde ilerle ve arka taraftan çıkmanın bir yolunu bul! Az önce bir kapı görmüştük, değil mi?” diye fısıldadı Yves.

“Evet... Evet...” diye yanıtladı Izabelle, dizlerinin ve dirseklerinin üstünde sürünerek odanın içinden geçerken. “Sen ne yapacaksın?”

“Beni boş ver, güzelim,”

Dişlerini sıkarak ve yarasının acısını görmezden gelerek, Yves zorlukla iki mermiyi şarjöre yerleştirip kararlı bir şekilde tüfeği önüne aldı. Yaralı kolunu destekleyerek, evin girişine nişan aldı. Avcılarını kurşunlarla karşılamaya hazırды.

“Evin etrafından dolaş ve arabayı bulmaya çalış,” dedi.

“Biraz şansımız varsa, lastiklere ateş etmemişlerdir.”

“Hayır, baba! Sen de gel. Onları arkadan yakalayabiliriz!”

Yves, kızının ısrarına karşı çıkacak zamanı olmadığını fark etti. Çömelmiş vaziyette hızla yanına gidip kızının alnına bir öpücük kondurdu ve onu nazikçe başka bir odaya itti.

“Orada kendini feda etmene asla izin vermemeliydim,” diye fısıldadı, pişmanlıkla. “Şimdi bırak babalık görevimi yapayım.”

“Be... bekle!” diye seslendi Izabelle.

Dışarıdan gelen ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Izabelle, kendini savunmasız ve tehlikede hissederek, isteksizce mutfaktan kaçmayı kabul etti.

Çıkışı hemen buldu, bir pencerenin kenarından dışarıyı gözetlerken, hemen yanı başındaki silueti fark etti.

Richard ve Jonathan’ın planları şimdi daha netti; Richard, Jonathan’ı öne göndermiş, kendisi ise evi arkadan çevreleyerek avlarını kuşatmayı planlamıştı.

Izabelle sağa dönerek ana yatak odasına girdi. Şansına, burada geçebileceği geniş bir pencere vardı.

Bir anda, daha önce duyduklarından çok daha güçlü bir patlama sesi Izabelle’i yerinden zıplattı.

“AL, ALLAHIN CEZASI! BU ALEX VE MARIE İÇİN!”

Babasının öfkeli bağıırışı duvarın öteki tarafından yankılandı.

Izabelle arka kapının açıldığını duydu; Richard çok geçmeden içeri girip Yves'e saldıracaktı. Yves muhtemelen Jonathan'ı etkisiz hâle getirmişti. Zaman kaybetmeden, çok dikkatli bir şekilde, Izabelle pencereyi sonuna kadar açtı, bir bacağını dışarı uzattı, ardından omuzlarını ve başını geçirdi, son olarak diğer bacağını da pencerenin dışına çekti.

Kurşunlar ardı ardına patlıyordu; yüksek sesli küfürler ve silah sesleri etrafta yankılanıyordu.

Izabelle, ikinci bir şansı olmayacağını düşünerek hızla SUV arabaya yöneldi. Yan kapı, mermilerle delik deşik olmuştu. İçeride, kan revan içinde yaşlı bir adam ön koltukta yatıyordu.

Bir çığlık onu aniden paralize etti; babasının acı içinde haykıran sesi.

Hızla arkasına döndü ve Richard'ın Yves'in boğazına yapıştığını gördü. Yves'in elleri boş, muhtemelen silahsızdı.

İntihar arzusunu zor da olsa bastırarak babasını kurtarma düşüncesinden vazgeçti. Kararlı bir hareketle arabanın kapısını açtı, cansız bedeni paltosundan kavrayarak en ufak bir tereddüt göstermeden dışarı fırlattı. Kanla lekelenmiş koltuğa yerleştiğinde, anahtarların hâlâ kontağın üzerinde olduğunu fark edip bir rahatlama hissetti. Motoru çalıştırdı.

Başını kaldırdığında, Richard verandada duruyordu. Ağzı ve çenesi kana bulanmıştı. Silahını Isabelle'e doğrultmuş, gülümsüyordu.

İki mermi, ön camı delip geçerken Isabelle'i kılpayı sıyırdı. Isabelle, başını eğmiş olarak gaz pedalına basıp aracı körlemesine geri çekti. Hızla geri gitmekte olan araç, bir ağaca çarpma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Ani bir manevra ile direksiyonu sağa kırıp vites değiştirdi ve hız pedalını kökledi. Arka cam, kurşunlarla tuz buz oldu ama tekerleklerle isabet eden bir mermi yoktu neyse ki. Birkaç saniye ve bir viraj sonra, Richard ve dağ evi görüş aynasından tamamen kaybolmuştu. Isabelle, Richard'ın hızla bir araca ulaşamaması için dua ediyordu; medeniyete geri dönen yolu bulabilmek için zamana ihtiyacı vardı.

Isabelle, otomatik pilota geçmişti, nereye gittiğini bilmeden sürüyordu. Zihni, Rolande'ın evinin önündeki o unutulmaz ana dönmüştü; babasını bir daha asla canlı olarak göremeyeceğini anladığı o anı düşünüyordu. Babasını ölüme terk etmişti; pencerenin önünden kaçmak yerine, odada ağır bir cisim bulup Richard geçerken arkasından saldırabilir miydi?

Ya da o sabah yataktan ayrılmak zorunda mıydı? Onurunu ve gururunu bir kenara bırakıp Richard hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu yumuşatma ve etkileme taktiğine devam edebilirdi. Ya da mutfakta fırsatını bulduğunda onu tokmakla öldürebilirdi. Şimdi bunları düşünürken, Isabelle dudaklarını kanatana kadar ısırıyordu.

Nasıl bu kadar tereddüt edip bu canavarı sağ bırakabilmişti?

Neden fırsatını bulduğumda onu yok etmedim?! NEDEN?!

Elleri direksiyona sıkıca sarılıyken, boğazı kuru, dişleri sıkılı ve yanakları ıslak bir şekilde, yaklaşık on kilometre sonra yan koltukta bir cep telefonunun durduğunu fark etti.

Konuşma kısa ve detaylardan yoksundu; sadece yardım ekiplerinin yolda olduğu belirtilmişti.

Biraz zaman geçtikten sonra, GPS ve akıllı telefonunun harita verilerini kullanarak Isabelle, nihayet asfalt kaplı bir ana yola ulaştı. Yavaşça 138 numaralı Saint-Laurent Nehri'nin kenarından uzanan yola vardı. Yol kenarındaki emniyet şeridinde durdu ve uzakta parlayan mavi ve kırmızı ışıkları görünce araçtan fırladı. Yolun ortasında durarak, polis araçları görünür görünmez kollarını genişçe sallamaya başladı.

Birkaç dakika içinde polisler yanına geldi ve ambulans görevlileri yaralarını kontrol etti. Ancak kısa sürede, en ciddi yaralarının kendi yetkileri dışında olduğunu fark ettiler.

ARA BÖLÜM

Hikâyenin sonunu dedektifler zaten biliyordu. 138 numaralı yolun kenarında, şok halinde olmasına ve ambulans görevlilerinin karşı çıkmasına rağmen, Izabelle, polisleri suç mahalline götürmeyi kabul etti. Lafreniere ve Gélinas, kızın babasının hâlâ yaşıyıp yaşamadığını kontrol etmek istediğini tahmin ettiler...

Göletin kenarına inşa edilmiş dağ evine vardıklarında, polisler Réjean ve Rolande Laflamme'ın, yani tatil evinin sahiplerinin yanı sıra genç Jonathan ve Yves Dupuis'in cesetlerini de buldular.

Uzaklarda, ağaçların üstünden yükselen duman, güvenlik güçlerini birkaç kilometre kuzeye, Dupuis ailesinin esir tutulduğu sözde yamyamın meşhur sığınağına

yönlendirdi. Malikânenin alevler içinde yandığını gören polisler, şüpheli Richard'ın suç izlerini yok etmek ve ardından izini kaybettirmek için her şeyi ateşe verdiğini anladılar. Tüm mülkünü kaybetmeyi göze almıştı. Yangın yerine çok geç ulaşan itfaiyeciler, ne yazık ki elle tutulur bir şey kurtaramamışlardı.

Öldürücü yangın –en azından bodrum kattaki hücrelerde esir tutulan uzuvları eksik birinin hayatına mal olduğu kesindi– sönmeye yüz tuttuğunda ve Laflamme ailesine ait kulübede kapsamlı araştırmalar başladığında, güvenlik güçleri tüm bu olaylardan sağ çıkabilmiş tek kişiyi Sept-Îles'e götürmeye hazırlanıyorlardı. Isabelle, yetkililerin sorularını yanıtlamayı ve gerekirse hastanede daha ileri tetkiklerden geçmeyi kabul etmişti. Dedektifler Catherine Lafrenière ve Jean-François Gélinas, Isabelle karakola gelir gelmez sorguya başlamışlardı.

Isabelle, ifadesini verirken dört sigara içme fırsatı buldu; kahvesine ise hiç dokunmadı.

Dedektifler tanıklığını dinlerken yalnızca birkaç not almakla yetindiler. Daha sonra, Isabelle'den iki gün sonra karakola dönüp resmî ifadesini yazmasını istediler. Resmî ifadeyi hemen alabilirlerdi, ancak Lafrenière, Isabelle'e biraz daha zaman tanınmanın iyi olacağını, bu sayede belki önemli detayları hatırlayabileceğini düşünmüştü.

“Bugün bize ne kadar yardımcı olduğunun farkında bile değilsin,” diyerek Isabelle'i tebrik etti Gélinas. “Gerçekten teşekkür ederim,”

“Suçluyu bulmak için elimizden geleni yapacağız, tamam mı?” diye ekledi Lafrenière kızın cesaretinden etkilenmiş bir şekilde.

Izabelle, başını hafifçe sallayarak onayladı.

“Şimdi... Şimdi evime dönebilir miyim?” diye sordu.

“Hımm, öö, evet, evet, tabii ki,” diye cevapladı dedektif. “Önce bir doktora görünmek istemez misin?”

“Hayır... Gerçekten eve dönmek istiyorum. Ambulans görevlileri zaten beni yeterince kontrol etti. Belki yarın giderim. Lütfen... Ben... Ben çok yorgunum.”

Dedektifler, Izabelle’in isteğini bakışlarıyla onayladılar. Eğer onun yerinde olsaydılar, onlar da bir an önce evlerine dönmek isterlerdi.

“Seni buraya getiren polisler evine bırakacak. Bizimle iletişimde kal,” diyerek Gélinas, Izabelle’e kartvizitini uzattı, “İki gün sonra tekrar görüşürüz. Biraz dinlenmek sana iyi gelecek. Uyar mı?”

“Evet. Teşekkür ederim.”

Izabelle ayaklandı, Gélinas, onu sorgu odasının dışına çıkardı ve kıza, devriye polislerinin yanına kadar eşlik etti.

Lafrenière ise oturduğu yerden kalkmadı. Notlarını dikkatlice inceledi, her bir ayrıntıyı tekrar okudu, ezberledi ve içine büyük bir huzursuzluk dolduran bir sonuca vardı. Dar odadan çıkıp kendi bürosuna geçti. Yeni demlenmiş kahvesini aldı –biraz süt, dört şeker ekledi; kah-

venin acı aromasını fazlasıyla tatlandırmak istiyordu- ve araştırmalarına başladı.

“Ah, demek buradasın!” dedi Gélinas odaya girerken.

“İzabelle’i götürdüler mi?”

“Evet, evi çok uzak değil. Çok zaman almaz.” dedi Gélinas bir sandalye çekip partnerinin yanına geçerken. “Bu ne biçim bir hikâye, değil mi? Gerçekten böyle hastalıklı tipler var...”

“İzabelle’in tarif ettiği saldırganda seni düşündüren bir şey yok mu?”

“Richard’dan mı bahsediyorsun?”

“Evet, sana da garip gelmiyor mu? Kurbanlarını yiyen, dişlerini sivrileştiren bir saat manyağı...”

Gélinas yaşadığı aydınlanma ile dondu kaldı; gözleri korku ve şaşkınlıkla büyüdü. Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Düşüncelerini toparlayıp gerçekle yüzleştikten sonra, güçlkle konuşmaya başladı:

“Hayır... Bu olamaz.”

“Neden olmasın?” diye yanıtladı onu Lafreniere. “Yıllar önce hapisten kaçtı ve hâlâ yakalanamadı...”

“Timsah*, Catherine. Sen o lanet Timsah’tan mı bahsediyorsun?!”

“Hepimiz neredeyse onun gerçek adını unuttuk...”

* Aynı yazarın Yasaklanmış Masallar Peter Pan adlı hikâyesinden.

Bir “klik” sesinin ardından, bilgisayar ekranında açılan dosyada, Quebec’in en çok aranan yamyam seri katilinin bilgileri vardı. Bu kişi hem “Başkentin Canavarı” hem de “Timsah” olarak biliniyordu ve üç yıl önce Donnacona hapishanesinden nasıl kaçtığı hâlâ esrarengiz bir muammaydı. Ekrandaki dosyada, adamın fotoğrafının üstünde yazan isim, Gélinas’ın tüylerini diken diken etti:

Richard Trudeau.

“Lanet olsun...” diye bağırdı dedektif. “İnanamıyorum... Gerçekten o...”

“İzabelle Dupuis, Timsah’tan kurtuldu, J-F. Hemen amire haber vermeliyiz. Bu soruşturma için bolca destek alırız,” dedi Lafrenière, kararlılıkla.

İkili, amirlerinin ofisine gitmek üzere hareketlenirken bir meslektaşları telaşla içeri girdi.

“Arkadaşlar, sahadaki ekipten haber geldi.”

“Ne oldu?” diye sordu Gelinas.

“Başka bir kurban daha bulmuşlar. O da hayatta,” diye yanıtladı meslektaşları.

“Ne?!” diye bağırdı Lafrenière, fincanını neredeyse yere düşürecekken. (Meslektaşları başını sallayarak onayladı.) “Nerede? Yanan konakta mı?”

“Hayır... Laflammeların kulübesinde, küçük bir kız çocuğu.”

Sürpriz direnişçi daha yedi yaşında bile değildi. Kızıl saçları uzun ve kalın bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yuvarlak yanakları sevimli çillerle doluydu. Çok şanslıydı ki, vücudunda yara veya morluk bulunmuyordu; sadece birkaç sivrisinek ısırığı vardı. Ancak polisler ona büyükannelelerinin “göge yükseldiğini” söylediklerinde gözyaşları sel olup akmış, dünyası başına yıkılmıştı.

Küçük kız, Laflammelerin malikanesinin tavan arasında, örtüler ve yastıklardan yapılmış basit bir sığınağın içinde saklanırken bulunmuştu. Yaşlı çift, torunlarını hafta sonları burada ağırılıyor olmalıydı. Onu mutlu etmek için oyuncaklar ve bebeklerle dolu bu alanda hayal gücünü serbest bırakmasına hafta sonu için izin veriliyordu. Marjorie, elektroniksiz bu ortamda kendi dünyasını yaratmış, yaratıcılığını dilediği gibi kullanabiliyordu.

Polisler onu bulduklarında, korkudan titriyordu. Şüphesiz, alt katta yaşanan dehşeti ya doğrudan görmüş ya da seslerini duymuştu. Elinde oldukça dikkat çekici bir oyuncak tutuyordu: tamamen kibritlerden yapılmış bir at. Bu ince işçilikle yapılmış detaylarla dolu heykel, bir başyapıttı. Küçük kıza bu oyuncak yıllar önce büyükbabası tarafından hediye edilmiş, bu özel oyuncakla birlikte büyümüş, okul harici zamanlarda her zaman yanında taşımıştı çünkü hem ailesi hem de öğretmenleri bu tür eşyaların okula getirilmesine izin vermiyordu, hem de arkadaşlarının alay etmesinden korkuyordu.

Polisler, hızla çocuğun anne ve babasıyla bağlantı kurmayı başarabilmişti. Rolande ve Réjean'ın yaşadığı trajediyi onlara aktarırken, küçük kızın güvende ve sağlığının yerinde olduğunu da üstüne basarak anlatmışlardı. Küçük kızı geçici olarak karakola getirmişlerdi. Böylece, ebeveynleri, yaşadıkları ve çalıştıkları Port-Cartier'dan gelecek onu kısa süre içinde alabileceklerdi.

Bu arada, kız beklerken Gélinas ve Lafrenière, küçük kızı sorgulama fırsatını kaçırmak istemediler. Resmî bir sorgu odası yerine, karakolun rahat deri koltuklarında konuşmayı tercih ettiler.

“İşte, Marjorie, elma suyun burada,” dedi Gélinas, dolu bardağı kıza uzatırken.

Marjorie, nazikçe elindeki kibritten yapılmış kırılğan atını bir kenara koydu ve bardağı iki eliyle aldı.

“Teşekkür ederim.”

Lafrenière, yumuşak bir tonla konuşmaya devam etti.

“Ebeveynlerin yakında buraya gelecek, tatlım. Bu arada sana birkaç soru sorabilir miyiz? Kulübede olanlarla ilgili...”

Küçük kız, tatlı sıvıdan üç küçük yudum aldıktan sonra, Lafrenière'yi dikkatle süzdü.

“Neden büyükbabam ve büyükannem öldü, hanımefendi?” diye sordu.

Bu soru, Lafrenière’i şaşırttı. Çocukları olmadığı için, küçük bireylerin bu kadar açık sözlü ve doğrudan sorular sorması onu her zaman şaşkına çeviriyordu. İki oğlu olan Gélinas, Lafrenière’nin zorlandığını görünce, sorguyu devralmaya karar verdi.

“Kötü kalpli biri onlara zarar verdi, Marjorie. Bu kişiyi yakalayıp hapse atmalıyız ki bir daha kimseye zarar vermesin. Eğer bize yardım edersen çok seviniriz. Yardım edebilir misin?”

Küçük kız başını birkaç kez sallayarak onayladı. İçindeki saf duygulara rağmen, öfkesi acısını hafifletmesine yardımcı oluyordu.

Gélinas, Marjorie’den olayları ayrıntılı bir şekilde anlatmasını beklemiyordu. Çocukların yaşadıklarını bu yaşta doğru bir şekilde ifade etmeleri zor olabiliyordu. Bu yüzden, dedektif yalnızca belirli sorular sormayı tercih etti ve Isabelle Dupuis’in verdiği bilgileri temel alarak devam etmeye karar verdi.

“Yabancılar eve girdiğinde, sen yukarıda mıydın?”

“Evet, bir adamı ormandan çıkıp avluya doğru koşarken gördüm. Büyükanne haber verdim, o da bana yukarıya gizlenmemi söyledi. Adamın kolu kanıyordu ve bu büyükanne çok endişelendirdi...”

“Alt katta konuşulanları yukarıda duyabiliyor muydun? Ne diyorlardı?”

Marjorie başını onaylayarak salladı.

“Duyabiliyordum ama pek net değil,” diye belirtti.

“Yaralı adam ve büyükannenle konuşan kadın... İyi insanlar mıydı?”

“Evet, adamın sadece yardıma ihtiyacı vardı. Hatta büyükannemi korumaya çalıştı. Ama yanında en başta bir kadın yoktu.”

Gélinas, kaşlarını çatmış, gözleri kısılmıştı. Birkaç saniye sessizlikten sonra Lafrenière araya girdi.

“Nasıl? Kadın yok muydu, Marjorie? Yaralı adamın yanında bir kadın yok muydu?”

Marjorie, başını kararlıca salladı.

“En başta, adamın yanında kimse var mıydı?”

“Kimse yoktu, tek başınaydı,”

Dedektiflerin beti benzi attı.

“Kadın biraz sonra geldi, benden biraz daha büyük bir abiyle birlikte,” diye devam etti Marjorie. “Liseye gidiyor olmalı. Eminim çünkü bir ara, çok korkmama rağmen çadırımdan çıkıp pencereden baktım ve onları gördüm... Ama sanırım beni fark etmediler.”

Gélinas, elleri titreyerek telefonundan Richard Trudeau’nun fotoğrafını buldu ve Marjorie’ye uzattı.

“Bu adamı tanıyor musun, tatlım? Şimdi saçları biraz daha uzun olabilir.”

Marjorie, fotoğrafa bakarken gözlerini kaçırdı.

“Korkutucu,” diye fısıldadı. “İyi biri gibi görünmüyor.”

“Bu kişinin büyükannene ve büyükbabana zarar veren kişi olduğunu düşünüyoruz, Marjorie. Onu gördün mü, kulübede?”

“Hayır... Sadece kanayan adamı, benden büyük çocuğu ve o kötü kadını gördüm.”

Merhaba Bay Trudeau,

Tanışmıyoruz. Hikâyenize gazetelerden öğrendiklerim kadar hâkimim. Son günlerde herkes bu konuyu konuşuyor. Bu yaşananlar beni büyüledi.

Yaptığınız eylemlerden elbette hoşlanmıyorum ve onları onaylamıyorum. Hatta ilk okuduğumda oldukça tiksindim. Ancak, “iyi niyetli” editörlerin, aşırı hassas ruhların ve sadece büyük başlıklara bakan pek çok koyunun aksine, olayın arka planını anlamak istiyorum.

Yanlış anlamayın, ben bir psikolog, kriminolog ya da gazeteci değilim. İlğim tamamen kişisel bir meraktan ibaret. Henüz öğrenci olduğumu bilmenizi isterim. Üstelik, gelecekteki mesleğimse, sizin işlediğiniz suçların tam tersi tarafında olacak: kesmek ve parçalamak yerine, ben tedavi etmeye ve iyileştirmeye çalışacağım.

Evet. Şu anda tek arzum, sizin hakkınızda daha fazla bilgi edinmek. Sizi gücendirmek gibi bir niyetim yok. Nasıl bu noktaya geldiğinizi anlamak istiyorum. Medyanın sizinle ilgili paylaştığı bilgilere göre, zengin bir ailenin çocuğu

olarak doğmuşsunuz. Aileniz, Montreal, Quebec, Toronto ve Halifax gibi büyük şehirlerde lüks restoranlar işletmiş. Maddi olarak hiçbir eksikliğiniz olmamış. Saatçiliğe olan tutkunuz, sizi bu alanda bir meslek sahibi yapmış. Eski Quebec'te kendi saatçi dükkânınızı ve saat tamir atölyenizi kurmuşsunuz. Okuduklarıma göre, dedektiflerin de üzerine düştüğü konu sizin bu tutkunuzmuş. Ama neden saatçilik? Gastronomik tercihlerinizi göz önünde bulundurduğumuzda neden aşçılığa merak salmadınız? Belki bu soru size basit görünebilir, belki yüzlerce kez sorulmuştur. Ama benim merakım daha derin. Kendinizi ne zaman, kendi türünüzden birinin "tadına bakmak" isteyecek kadar ikna ettiniz? Birinin hayatını bu şekilde sona erdirmе fikri size ilk nasıl göründü? İlk defa sınırı ne zaman aştınız? Bu soruları yanıtlamanın sizin için zor olabileceğini anlıyorum, özellikle de yazarak. Ömür boyu hapis cezası almış biri olarak, ek suçları kabul etmek sizin için riskli olabilir. Bunun farkındayım. Ancak yine de bilmek arzusundayım. Lütfen, kendinizle ilgili daha fazla bilgi verin. Belki ben de bu sayede size kendimle ilgili daha fazla bilgi vermeye cesaret edebilirim. Eğer bunu yapmazsanız, anlayışla karşılarım. Bu mektubu size göndermek belki büyük bir hata olabilir, yakınlarım bu durumu bilse kesinlikle onaylamazdı. Ama kendimi yine de engelleyemedim. Ve belki de mektubum size hiç ulaşmayabilir...

Tevazuyla, şimdilik, sabırla cevabınızı bekleyeceğim,

Rose

Ah, Rose...

Mektubunun (birbirimize "sen" diye hitap edebiliriz, değil mi?) bana ulaşmış olmasına gerçekten çok sevindim. Bazı gardiyanlar kişisel yazışmalarına karşı oldukça titiz davranabiliyorlar...

Senin bana olan merakın beni gerçekten gururlandırdı. Şimdiye kadar bana gönderilen onlarca mektubun aksine, senin mektubun ne nefret dolu ne iğrenme ne de sadece bastırılmış cinsel dürtülerle beslenen kör bir hayranlıkla dolu. Samimiyetin açıkça hissediliyor. Ben de samimiyim. İşte bir ortak nokta bulduk bile.

Saatler ve dişlilerle ilgili tutkumun tam olarak nasıl başladığını bilmiyorum. Ancak, saatçilik sanatına olan tutkumu anlatabilirim. Bu el sanatçılığının kaybolmaya yüz tutmuş "soylu" yönü dışında, saatçiliğin elinde tuttuğu güç beni etkiliyor. Şöyle açıklayayım.

Zaman, soyut bir kavramdır; insan tarafından varoluşu kolaylaştırmak için icat edilmiştir. İkimiz de bu amacın sadece yarısının başarıldığını biliyoruz; zaman ölçümleri, tarlalarımızı ekmemize, iletişim kurmamıza, bir çocuğun ne zaman doğacağını tahmin etmemize ya da önemsiz yıldönümlerini kutlamamıza yardımcı olabilir. Ancak, aksine zamanın bazı olumsuz etkileri de vardır. Modern insan, zamana tamamen bağımlı hâle gelmiştir. Bu bağımlılığın

sonuçları arasında kaygı, stres ve kronik sıkıntı yer alabilir. Kol saatleri, takvimler, tarihler ve saatler olmadan medeniyetimiz çöker. İster iyi ister kötü. Zaman, sürekli olarak ölümlülüğümüzü hatırlatır. Bazı insanlar, zamanın yetersizliğinden doğan korkusunu yenmeye çalışır ve sadece anı yaşamayı tercih eder. Bu çabanın boşa olduğunu düşünüyorum. Bana göre, acizliğimizi kabul etmek ve bu kaçınılmaz kaderle yüzleşmek en iyisi. Zaman gökyüzü, yıldızlar ve mevsim değişimleriyle belirlenir. Saatçi, ustaca elleri ve basit aletleriyle bu zaman ölçümünü somutlaştırabilir. Ölümlü parmaklarıyla zamanın, uzay ya da madde kadar kutsal olan bu kavramına dokunabilir. Bu duygu, Rose, gerçekten eşsiz bir tatmin veriyor. Çoğu insan zamanın geçişini sadece gözlemlemekten ona dolaylı yoldan dokunmaktan memnuniyet duyar. Bense onu doğrudan manipüle ediyor, okşuyorum.

Bu konuda daha uzun süre yazabilirim ama seni sıkamak istemem. Senin beni cevap vermeye iten sorularına odaklanmak istiyorum.

Gerçekten de yamyamlığa başladığım özel bir anımı anlatmak aptallık olurdu, Rose. Beni yırtıcı hayvanlar zincirinin zirvesine taşıyan belirli bir olay yaşandı. Belki bir gün karşılaşırsak, hayatımdaki bu özel anı seninle paylaşabilirim.

Yine de neden insanları öldürüp yediğimi açıklayabilirim.

Çünkü bunu seviyorum.

Bu kadar basit aslında.

Yukarıda belirttiğim gibi, zamanın “dokunulabilir” olması bana büyük bir güç hissi veriyor.

Hâlâ hayatta olan, birazdan onu yiyeceğimin bilincinde olan bir insanın etini yemek bu hissi bin kat artırıyor.

Ve bu insanın hayatını acımasızca almak, herhangi birinin “anlık zevkler” yaşadığı anlardan çok daha canlı bir his veriyor.

Tüm kalbimle bu yanıtın senin beklentilerini karşılamasını dilerim.

Sevgilerle, Richard

Merhaba Richard,

Bu mektubu doğum günümde yazıyorum.

Kendime yeni bir araba aldım. Eski arabam, külüstür, paslanmış, yeşil bir Corolla, hâlâ çalışıyor ama oldukça gü-rültü yapıyor ve kapılarını bile kilitleyemiyorum. Sept-Î-les'te yaşadığımı biliyorum; burada hırsızlık pek yaygın de-ğil ama yine de... Kendimi şımartmak istedim. Şimdi güzel, yeni bir mavi Prius'a sahibim. Cégep'ten mezun olduktan sonra iş bulmak zor olmayacak, bu yüzden böyle bir arabayı alabileceğimi düşündüm. Ayrıca babam ilk ödemedede yardımcı oldu. Şu an için bir eve yatırım yapmayı düşünmüyorum, tek başıma yaşamak gerçekten çok üzücü olurdu.*

* Türkiye'deki yüksekokul seviyesinde bir okul. Hemşirelik Yüksek Oku-lu. —ed.n.

Affedersin, kendimden çok fazla bahsettim galiba.

Hesapladım. Yazışmaya başlayalı altı ay olmuş ve bu benim sana yazdığım on yedinci mektup. Yavaş yavaş rahatlıyorum, belki de fazla rahatladığımı düşünebilirsin. Ama olsun. Kabul ediyorum.

Elle yazısını kullanarak mektup yazmak neredeyse bir bağımlılık hâline geldi. Daha önce de konuştuk ama elektronik dünyadan uzaklaşıp, çok hızlı konuşmak yerine düşüncelerimi geliştirmek için zaman ayırmak gerçekten iyi hissettiriyor. Kalemin kâğıt üzerindeki hareketinin, saçma sapan şeyler yazma olasılığını azalttığını düşünüyorum... Ayrıca bir zarfı postaya vermek, alıcının ne zaman alacağını bilmemek, belki alamayacağını ya da cevap verip veremeyeceğini... Bu oldukça heyecan verici. Daha önce hiç böyle bir etkileşime katılmamıştım, Richard. Bu kadar büyüleyici, merak uyandıran.

Umarım seni sıkıyordumdur. Safça da olsa, sonsuz sayıdaki hayranlarının beni çok gölgede bırakmadığını ummaya cüret ediyorum...

Her neyse, Richard, ben sıkıldım. Hayatım monotonlaştı. Derslerim artık eskisi kadar ilgimi çekmiyor. Çok az arkadaşım var ve onları evime davet ettiğimde, bir an önce gitmelerini bekliyorum. Kız kardeşlerim sinirlerimi bozuyor ve beni pek sevdikleri söylenemez. Babam hâlâ yaşına rağmen çok çalışıyor. Sen hariç, hatırlatmam gerekirse yamyam bir seri katil dışında, erkekler de beni sıkıyor. Küçük bir şehirde yaşadığım için neredeyse hepsini tanıyorum, artık hiç sürpriz yok. Bana hiçbir şey katmıyorlar, bana sunacakları bir

şey yok... Tek tutkuları bir sonraki yıl daha büyük bir kamyonet almak olan ama büyük laflar eden adamlardan bıktım. Kendilerinden daha zeki kimselerden arakladığı gönderiler ve argümanlar dışında kendini savunmayı beceremeyen son moda geeklerden de sıkıldım. Bu yaşta bu kadar sıkılmak normal değil... Haftada en az üç akşam dışarı çıkmak, sonradan pişmanlık duyacağım hatalar yapmak, fazlaca içmek, körlemesine deneyimler yaşamak, kendime bir iki fuckbody bulmam gerekiyor ... Aslında bu kadar basit ama hiçbiri beni çekmiyor.

Ben normal miyim, Richard?

Bana ne oluyor?

Farkında olmadan senden çok mu etkilendim?

Tıpkı bu şekilde ince ince etkilediğin bir kurbanın gibi, beni de mi cezbettin? Orta ya da uzun vadede, yüz yüze geldiğimizde bana zarar verme niyetin var mı?

Bundan rahatsız mı olurum, korkar mıyım, yoksa gururlanır mıyım bilemiyorum...

Kafam karıştı.

Ne kadar garip... Neden senin gibi bir adamın özgür olmasını bu kadar çok istiyorum?

Arkadaşın Rose,

Sevgili Rose,

Hayır, sen normal biri değilsin.

Yoksa ilgimi çekmezdin.

Ve eğer bir gün hücremden çıkmayı başarabilirsem...

Senin bir daha sıkılmaman için her şeyi yapacağım.

Doğum günün geçti ama yine de kutlu olsun, dostum.

Richard

Mavi kırmızı flaşlar yanıp sönüyordu; polis araçları, üç dur işareti levhasını umursamadan hızla ilerliyordu. Eğer küçük Marjorie'nin söyledikleri doğruysa, ikinci bir şansları yoktu.

Lafrenière ve Gélinas, daha önce Isabelle'i evine bırakan iki polis memuruyla birlikte, Québec Eyalet Polisi binasından sadece birkaç dakika uzaklıktaki Bissot Caddesi'ndeki evin önüne geldiler. Etraflarındaki sakinler ve yayalar, güvenlik güçlerini daha önce hiç bu kadar panik hâlde görmediklerinden, işlerini güçlerini bırakıp olan biteni izlemeye başladılar.

"İnanamıyorum..." diye homurdandı Gélinas, merkezden ayrıldıklarından beri yüzüncü kez.

"Tamam artık, yeter, anladık," diye karşılık verdi Lafrenière, binanın ana kapısını açarken. "Ben de sinirliyim ama şimdi konsantre ol."

Lafreniere, 103 numaralı apartmanın kapısını birkaç kez çaldı. Ardından yüksek sesle kendini tanıttı.

“İzabelle, ben Komiser Dedektif Catherine Lafrenière! Seninle tekrar konuşmamız lazım... Lütfen kapıyı aç!”

2, 3, 4 saniye geçti ama kapının diğer tarafından hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu sefer de Gélinas kapıyı çaldı.

“Acil bir durum, İzabelle! Kapıyı aç!”

Yine sessizlik.

“Burada değil herhâlde, ne diyorsun?” diye sordu Lafrenière.

“Bunu anlamamanın tek yolu var.”

Gélinas onlara eşlik eden iki memuru işaret ederek,

“Arkadaşlar, hazır olun,” dedi.

Hemen ardından, yan tarafa dönüp kapıya omzuyla sert bir darbe indirdi.

Kapının arkasında, koridorun sonunda göbekli ve kel bir adam bağırarak tepki verdi.

“Hey, hey, hey! Ne yapıyorsunuz orada, kahretsin?”

“Beyefendi, uzak durun lütfen,” dedi Lafrenière, adama sert bir şekilde.

“Ben buranın sahibiyim! Kapımı sebepsiz yere kırmanızdan hiç hoşlanmadım, bunu bilin!”

Gélinas, adama yaklaşarak sözünü kesti:

“Bu apartmanın anahtarları sizde mi?”

“Evet, bir yedeğim var! Ama eğer Izabelle’i arıyorsanız, üzgünüm.”

“Nasıl yani?”

“Az önce çıktı, biraz önce ayrıldığını gördüm.”

Polislerin yüzleri endişeyle gerildi. Lafrenière adama daha da yaklaşıp sordu:

“Az önce derken, ne kadar süreyi kastediyorsunuz?”

“Bilmiyorum... belki on beş dakika. Onun gibi bir şey.”

“Arabası var mıydı?”

“Hmm...”

“Hızlı düşünün,” diye baskı yaptı Lafrenière. “Bu çok önemli!”

“Evet, evet bir arabası vardı,”

“Rengi neydi? Markası?”

“Açık mavi bir hatchbackdi sanırım. Modelini hatırlamıyorum ama... Bir kız arabası gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle Toyota,”

“Bir Toyota mı? Emin misiniz?”

“Eee... Evet, sanırım öyle. Yani, eminim,”

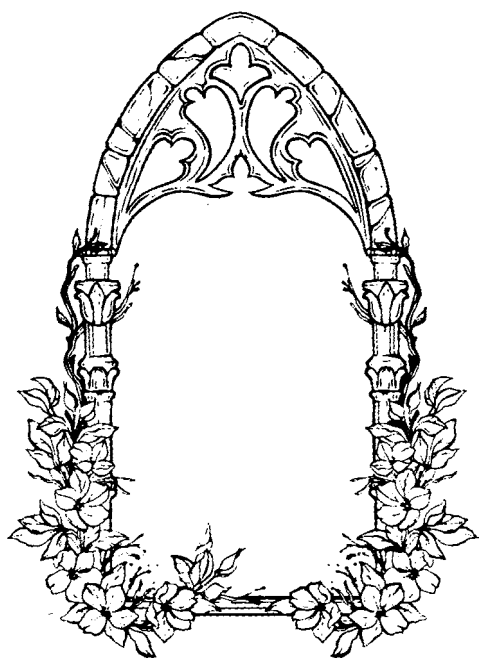
Lafrenière, adama ağzının içinden teşekkür edip meslektaşları ile birlikte hızla dışarı yöneldi. Memurlardan biri omuzundaki telsiz aracılığıyla tüm birimlere, genç bir

kadın tarafından kullanılan açık mavi bir Toyota hatchback için acil arama emri geçti.

Izabelle Dupuis, artık bir numaralı şüphelileriydi.

@ayisigikita

BÖLÜM I

Yves sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, kafası karışık ve şaşkındı. Kızlarına baktı, ne olup bittiğini anlamaya çalışırken ağzından kekeleyerek birkaç kelime döküldü.

“Kız... kızlar... Bu, bu da ne... Ne oluyor burada?”

“Şuraya bakın...” diye bağırdı Alexandra hıçkırıkların arasında sol tarafındaki bir şeye işaret ederek.

Başka bir hücrede, genç bir adam duvara yaslanmış hâlde oturuyordu. Eksik bir adam, uzuvları olmayan. Yağlı, uzun saçları dağınık bir hâlde yüzünü kapatan bir genç, belki de bir yetişkin. Gözlerinin altındaki derin mor çukurlar tükenmişlik ve umutsuzluk izleri taşıyordu. Yaşından en az beş yaş daha büyük görünüyordu; sanki yıl-

ların yükü onu erken yaşlandırmış gibiydi. Ne bacakları vardı ne de sağ kolu. Yüzünde bezgin bir ifadeyle Dupuis ailesinin her bir bireyini tek tek süzüyordu.

“Sakin olmasını söyledim,” dedi derin ve yankılı bir sesle, Alexandra’yı işaret ederek. “Çıldırılmış gibi. Bağır-mak burada hiçbir işe yaramaz, inanın. Hatta ters bile te-pebilir. Tehlikeli.”

“Sen kimsin lanet olası herif?!” diye kükredi Yves kafa-sı allak bullak olmuş bir şekilde.

“Biz burada ne halt ediyoruz?!” diye agresifçe çıkıştı Marie – Pierre.

En büyük kız kardeş ve babası o durumda önemi olma-yan sorularına devam ederken, Alexandra ise titriyor, pa-nik içinde nefes almaya çalışıyordu. Genç adam, onların biraz sakinleşmesini bekledi, sonunda derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

“Başınız büyük dertte.”

Dupuis ailesi bir anda sustu.

“Hayatınızın geri kalanını burada geçireceğiniz fikrini kabullenseniz iyi edersiniz. Ama endişelenmeyin, hemen ölmeyeceksiniz. Gerçi, belki de bu kötü bir haberdir.”

“Ne?!” diye karşılık verdi Marie-Pierre afallamış bir şe-kilde. “Neden bahsediyorsun, sen?”

“Sizi buraya getirenlerin... Sizi serbest bırakmak gibi bir niyetleri yok. Onlar için sadece yemden ibaretiz.”

“Yem mi? Bizimle dalga mı geçiyorsun? Ne istiyorlar bizden?!”

Genç adam, sağ kolundan geriye kalan parçayı kaldırdı.

“Sizce böyle mi doğdum? Tek kolla, bacaksız mı? Ha!” (Sahte bir kahkaha attı.) “Timsah aldı onları benden. Tek seferde değil... Parça parça... Önce iki ayağımı... Sonra elimi... Ardından sol bacağımı, bir ay sonra sağ bacağımı... Sonra da sağ kolumun bir kısmını, arka kaslarına kadar... Böyle devam etti. Sol kolumu kendimi besleyebilmem için bıraktı, o kadar. Bir süre aç kalmaya çalıştım, sırf onu sinir etmek için. Ama bir hafta boyunca kendi elleriyle beni besledi. Sizi aç bırakmaz, merak etmeyin. Bol bol karbonhidratla besleneceksiniz.”

Marie-Pierre, “Timsah” kelimesini duyduğu andan beri dinlemeyi bırakmıştı.

“Hey! Bekle, bir dakika...” diye araya girdi Yves olabileceği en sakin şekilde ama kulakları kızarmış bir hâlde. “Bize şunu mu söylemek istiyorsun... Bizi buraya kapatan adam... Bizi yemek mi istiyor?!”

“Timsah...” diye araya girdi avukat gözleri boşluğa odaklanmış bir şekilde. “Sen... Sen demek istiyorsun ki...”

“Evet, Timsah” diye yanıtladı Çolak soğukkanlılıkla. “O canavar. Başkentin kâbusu. Hapisten kaçan o psikopat yamyam... Şimdi anladınız mı her şeyi?”

Adamın sözlerinin ne anlama geldiğini ancak yarım yamalak kavrayabilen avukat altına kaçırmak üzereydi. Babası ise söylenenleri kabullenmekte zorlanıyordu, bu durum o kadar gerçekdişiydi ki inanması imkânsızdı. Gerçekdişi, kâbus gibi. Alexandra hâlâ hıçkırarak ağlıyordu, korku ve çaresizlik içinde kıvranıyordu. Onu buraya kapatan kişinin kim olduğu umurunda bile değildi. Tek düşündüğü şey, bir an önce bu cehennemden kurtulmaktı.

Marie-Pierre, titrek bir sesle sordu: “Biz... tam olarak neredeyiz?”

“Hem bir hapishanede hem de bir kilerde gibiyiz. Harita üzerinde nerede olduğumuzu size söyleyemem. Ama buranın Quebec’in en kuytu köşelerinden birinde olduğu gerçeği hiç sürpriz olmaz.”

“Sen buraya nasıl geldin?”

“Ah, bu uzun bir hikâye... Ama merak etme, anlatacak bol bol zamanım var. Ama önce siz: anlatın, ne yaptınız da Néo ve çetesi sizi böyle bir sona mahkûm etti?”

“Ne?! Néo kim? Ne diyorsun? Hiçbir fikrim yok.”

“Ciddi misin? İlginç. Bu çok nadir olur. Hatta ilk defa oldu diyebilirim. Genelde Néo’nun adını duyan yeni gelenler altına pisler.”

Genç adamın burada kestiğinden kaygılanan Marie-Pierre’nin daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı, daha fazla anlatması için ısrarcı oldu.

“Timsah bir süredir kaçak durumda. Buradan dışarı çıkamaz. Anladığım kadarıyla, neredeyse kendisi kadar tehlikeli birkaç dostu var... Yani hatırı sayılır bağlantıları olan insanlar. Bu arkadaşlar onun burada saklanmasını sağlıyor, Quebec Eyalet Polisi ve Kanada Kraliyet Jandar-ması’ndan onu koruyor. Karşılığında, Timsah’a ‘kaybol-masını’ istedikleri kişileri getiriyorlar. O da onlarla büyük bir zevkle ilgileniyor... Bu da düşmanlarını yok etmek isteyenler için bulunmaz fırsat, cesetlerin bulunması im-kânsız.”

“Bizim bu işlerle hiçbir alakamız yok ki! Lanet olsun!”

“Bildiğim kadarıyla kimseyle düşman değiliz,” diye bağırdı Yves öfkeli bir şekilde. “Hiçbir fikrim yok bu lanet olası Néo’nun kim olduğu hakkında. Neden burada...?” (O sırada aklından bir düşünce geçti.) “Hey... Marie... Alex... Isabelle nerede?”

İki kız kardeş, küçük kardeşlerinin yokluğunu henüz fark etmemişti. Oysa ki Isabelle babalarının doğum günü yemeğinde onlarla birlikteydi... Neden şimdi burada on-larla hapsedilmemişti? Başına daha kötü bir şey mi gel-mişti?

“Hey, sen!” diye genç adama seslendi Yves. “Bizi bura-ya getiren kişileri gördün değil mi? Gerçekten sadece üç kişi miydik? Başka bir kız daha var mıydı? Senin yaşla-rında, yirmili yaşlarının başında, esmer ve güzel bir kız?”

“Isabelle dediniz, değil mi?” diye sordu.

Şaşkına dönen Yves başını onaylar şekilde salladı. Genç adam tavana bakarak rahatsız edici bir şekilde ılık çaldı.

“Ne? Neden böyle yapıyorsun?”

“Sen babası mısın? Ve siz ikiniz, arkadaşları mı? Düşmanları mı? Ah, sanırım kız kardeşlerisiniz, değil mi?”

Suskunlukları onayladıkları anlamına geliyordu.

“Hiç onun sık sık ortadan kaybolduğunu fark ettiniz mi?”

Dupuis ailesinin ağzı açık kalmıştı. Alexandra ve Marie-Pierre, küçük kardeşlerinin boş zamanlarını nasıl geçirdiğini gerçekten bilmiyorlardı. Quebec ve Montreal’de yaşadıkları için, Côté-Nord’da yaşayan Isabelle’i nadiren görüyorlar ve genellikle ondan haber almak için zahmete girmiyorlardı. Marie-Pierre ve Alexandra, küçük kardeşleri Isabelle ile pek yakın olmamışlardı. Isabelle’i, çocukluklarının en büyük travmasından sorumlu tutuyorlardı. Yves ise, alüminyum fabrikasından emekliliğe ayrılmış olmasına rağmen alışkanlıklarından vazgeçmemişti. Isabelle ile yakın yaşıyor olmasına rağmen, haftada sadece bir kez ya bir kahve içmek ya da sıradan bir kart oyunu oynamak için bir araya geliyorlardı. Isabelle, ona kişisel hayatından pek bahsetmiyor, genellikle hastanede geçen günlerinden bazı anekdotlar paylaşarak sohbeti babasının hayatına yönlendiriyordu. Yves, kızının aşk hayatı hakkında sorular sormaktan geri kalmıyordu, ancak Isabelle, bu tür kişisel ve rahatsız edici sorgulamaları etkili bir şekilde savuşturacak yollar geliştirmişti. Bu nedenle,

Yves'in, kızının iş dışında --Quebec sağlık sistemi nedeniyle uzun çalışma saatlerinin ardından-- ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Ah, başınıza bir iş gelecek, haberiniz olsun," diye mırıldandı genç adam asık suratıyla.

Hep birlikte, tek çıkış kapısının arkasından gelen gürültüyü duydular. Metal kapı, korkunç bir gıcırtyla açıldı.

Soğuk ve pislik içindeki yere iki kişi girdi.

İlki, ergenlik çağının sonlarına yaklaşmış, uzunca bir gençti; ikinci sınıf bir korku filmindeki gulyabani canlılığına sahipti. Görünüşü itibarıyla herkes gibiydi, son derece sıradan bir gençti.

Diğeri, ilkinin neredeyse tamamen unutturacak kadar etkileyici bir varlığa sahipti.

Marie-Pierre, bu kişinin yüzünü televizyonda ve sosyal medyada birkaç kez görmüştü; yıllar önce tanıdığı bu yüz, hafızasından silinmemiştir.

Timsah, firarından bu yana pek değişmemiştir.

Uzamış ve yana taranmış saçları, kalın kafasının üstündeki küçük yara izlerini gizlemekteydi. Cildi hâlâ eski çirkinliğini koruyordu: sivilcelerden kalma krater görünümü ve renk tonu eşitsizlikleri. Geniş ve köşeli çenesi, ne amaçla kullanıldığı düşünüldüğünde daha da ürkütücü görünüyordu. Marie-Pierre, Timsah'ın onun aklında canlandırdığından çok daha uzun olduğunu fark etti; odada-

ki herkesten –ona eşlik eden genç adam dahil– en az yirmi santim en uzundu. Ayrıca, kas yapısı açısından da hepsinden üstün görünüyordu.

Korkudan donmuş hâlde, Dupuis ailesinin en büyüğü, bir an önce ortadan kaybolmak istedi. Küçük ve pahalı dairesinin rahatlığında uyanmayı, geçmişe dönmeyi ve küçük kardeşinin, babalarının doğum gününü kutlamak için ettiği on saatlik yolculuk teklifini reddetmiş olmayı istiyordu.

Yamyam, katil ve lanet olası Timsah, koridorda ağzını açıp keskin, ölümcül dişlerini göstererek ilerlerken Marie-Pierre omurgasından elektrik geçmiş gibi hissediyordu.

“Hepiniz hoş geldiniz. Yves, Marie-Pierre, Alexandra... Sizin hakkınızda çok şey duydum. Tanışmak için sabırsızlanıyordum.”

“Kim? İyi de... kimden?” diye mırıldandı baba, şüpheyle.

“Jean-Philippe’in sizi rahatlattığını düşünüyorum. Öyle değil mi?” diye sordu Timsah, uzuvsız adamın hücreesine önünde duraklayarak. “Yeni gelenlerle ilgilenmeyi çok sever, bol bol konuşur. Bu ona eğlenceli gelir. Kendini daha az yalnız hissediyor. Uzun zamandır burada, biliyorsunuz. Genelde onun gevezelik etmesi beni rahatsız etmez ama bu sefer... durum farklı. Hepinizin çok iyi tanıdığı sevgili arkadaşım, buranın sizler için sürprizlerle dolu olmasını diliyor... Jean-Philippe’in bu dileği bozmasını istemem.”

Timsah, başıyla yanındaki genç adama işaret etti. Genç adam, cebinden bir anahtar demeti çıkarıp, sakat adamın hücresinin kilidini açtı.

“Hey, hey... ne oluyor?” diye panikledi genç adam. “Bir dakika, neden...”

“Bu fırsatı, size buranın atmosferini daha iyi göstermek için değerlendireyim dedim... Bana biraz yardımcı olur musun, Jonathan?”

Hücreye giren ikili, içeride yer bulmakta zorlansa da bir şekilde sığabildiler. Sakat, tek kolunu çaresizce savunma pozisyonunda kaldırdı. Timsah ve genç adam, sakatın yanına iyice yaklaşp, ona daha yakından bakmak için eğildiler.

“İyi tut,” diye buyurdu yamyam, katlanan bıçağını yavaşça açarken. “Olması gerekenden daha fazla hasar vermek istemiyorum.”

“Hayır, hayır, lütfen...” diye ağladı sakat adam, göz yaşları içinde. “Durun!”

“Ne yapacaksınız ona?!” diye araya girdi Yves. “Bırakın, o savunmasız, lanet olsun!”

Timsah, sakatın kolunu sıkıca tutarken, genç adam bir elini sakatın elmacık kemiklerine, diğerini ise çenesine koyarak ağzını açtı sakatın tüm direnişine rağmen. Sakat konuşmaya çalışıyor, acımaları için yalvarıyor, ancak ağzından yalnızca anlaşılmaz mırıldanmalar çıkıyordu.

Alexandra gözyaşları içindeydi, Marie-Pierre Timsah'tan durmasını rica ederek yalvarıyordu. Yves öfkesinden deliye dönmüş, küfrediyor ve hakaret ediyordu... Ancak bu nafilte tepkiler, çirkini sadece daha da cesaretlendiriyordu.

Timsah, esirinin önce dilini yakaladı ve ağzından çekti. Ardından, bıçağını kullanarak yavaş yavaş ileri geri hareketlerle uzvu kesti.

Sakat adam, acı içinde bağıırıyordu; bağıırışları Dupuis ailesinin kulaklarını sağır edecek kadar yüksek ve etkileyiciydi. Saldırganlarının ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu ama bu çabaları sadece Timsah'ı daha da kıışkırtıyordu. Sakatın ağzı ve çenesi kanla kaplandı. Tek koluyla attığı güçsüzce darbeler hiçbir işe yaramıyor, Timsah'ın kaslı bacağı tarafından anında etkisiz hâle getiriliyordu.

Alexandra, gözlerini kapatarak çığlık atıyor, bu korkunç kasap manzarasını izlemekte zorlanıyordu. Yves, öfkesini yüksek sesle küfrederek dile getirirken, kelimelerinin arasındaki korku net bir şekilde hissediliyordu. Marie-Pierre ise karşı çıkmak ve yalvarma tepkilerini tamamen kaybetmiş, hareket edemeden yerinde donmuş kalmıştı.

Timsah'ın genelde bir dili kesme işlemi yalnızca birkaç saniye sürerdi ama bu sefer bu hazzını uzatmayı tercih etti. Dili milim milim keserek, işkencenin süresini sonsuzluğa yakınlaştırdı. Sakat bir an olsun haykırıışlarına ara vermedi.

Korkunç işlem sona erdiğinde, işkenceciler tutsak adamı öylece bıraktılar, adam acıyla yere serildi.

“Çok kan kaybetmediğinden emin ol” diyerek emretti Timsah yardımcısına. “Kan kaybından ölürse yazık olur.”

Genç yardımcısı pantolonunun arka cebinden çıkardığı mendille sakata tampon yaparken, Timsah, kanlı parmakları arasındaki dili diğer tutukluların görebileceği şekilde yukarı kaldırarak hücreden çıktı.

Yves neredeyse duyulmaz bir ses tonuyla mırıldandı: “Tanrım... Tanrım, bu mümkün olamaz. Hayır, hayır...”

Kızlar sessizce, nefeslerini tutarak bu dehşeti izliyorlardı.

Timsah, memnun bir şekilde gülümsedi: “Nasıl? İştah açıcı, değil mi?”

Ardından, dişlerini dile geçirdi. Uzuvdan biraz daha kan fışkırdı. Timsah, dilin yarısını koparıp gözlerini kapatıp başını geriye eğerek çiğnemeye başladı. Yavaşça yiyip bitirdi, her lokmada zevk aldığı belli oluyordu.

Timsah ikinci ve son lokmasını yutmak üzereyken, Alexandra bu korkunç manzaraya dayanamadı ve hücresinin dışına kustu, çıkan kusmuğun bir kısmı Timsah'ın deri ayakkabılarından birinin üzerine sıçradı. Timsah, hazzının ortasında bile olsa, durumu fark etti.

“Ah, Alexandra... Bu hiç de nazik ve onurlu bir davranış değil, sana hiç yakışmadı!”

Timsah, Alexandra'nın hücreğine doğru yaklaştı. Kız, titreyerek yüzünü silmeye çalışıyor, sesli hıçkırıklarını bastırmakta zorlanıyordu. Korkudan donmuş hâlde, hücrelerinde bir adım bile geri çekilemiyordu.

“Ama iyi oldu. Kız kardeşin oynamak için ilk seni seçmişti zaten.”

BÖLÜM II

Başına geçirilmiş opak bir kumaş torbayla, Alexandra zorla Timsah ve onun genç suç ortağı tarafından hücresinden çıkarılıp yukarı kata taşındı. Kısa bir süre sonra rahatsız bir sandalyeye oturtuldu, el ve ayak bilekleri kelepçelerle bağlandı, boynu da sandalyeye sabitlendi. Ardından, sandalye bir kol yardımıyla açıldı ve neredeyse düz bir masa hâline getirildi.

Birisi torbayı sert bir hareketle kızın kafasından çekip çıkardı. Alexandra'nın, bir dişçi lambasına benzeyen ancak çok daha güçlü bir ışık yayan lambayla karşılaşan gözleri körleşti. Görüşü net olmamasına rağmen, kısa sürede biri sağında ve biri solunda olmak üzere kendisini oraya getiren iki haydudun siluetlerini ayırt edebildi. Timsah,

hepsi birbirinden ürkütücü aletlerle dolu tekerlekli bir el arabası almış hemen yanı başında duruyordu.

“Hayır... Hayır! HAYIR! BIRAKIN BENİ! LÜ... LÜT-FEN! ACIYIN! NE YAPACAĞINIZ BANA?! HAYIR!”

Alexandra çırpınıyor, başını sağa sola sallıyordu. Gözleri, ayaklarının dibinde başka birinin varlığını fark etti. Karşısında çok tanıdık bir yüz vardı.

“I... Iza? Sen misin?”

Izabelle daha da yaklaştı, ablasının kaval kemiklerine dayanarak üzerine eğildi. Yüzünde kaygı yerine, parlayan bir ifade vardı. Alexandra, küçük kız kardeşinin hiç bu kadar geniş bir şekilde güldüğünü hatırlamıyordu.

“Nasıl-sın, Alex?” diye sordu Izabelle yumuşak bir ses tonuyla, başını yana eğerek. “Nasıl hissediyorsun? Kelepçeler çok sıkı değil, umarım?”

“Iza, Allah kahretsin... Burada... Ne işin var burada? Beni serbest bırak!”

“Hâlâ anlamadın mı?”

Izabelle, derin bir iç çekti, sonra doğrulup Timsah'ın yanına geçerek bir elini adamın omzuna koydu. Timsah hafifçe dönerek boynunu uzattı ve sevgilisini tutkuyla öptü. Parmak uçlarında yükselen Izabelle, onu sardı ve öpüşmeyi uzattı. Alexandra, gözlerine inanamıyordu.

“Kabul ettiğin için teşekkür ederim, Richard...”

“Bu hiçbir şey, güzelim. Senin benim için yaptıklarından sonra...”

“İza, Allah kahretsin, ne halt ediyorsun?!” diye küfretti Alexandra. “O Allah’ın cezası bir manyak! Bir yamyam! İnsanları yiyor, kafayı mı yedin?!”

“Gerçekten mi?” diye yanıtladı Izabelle, sahte bir naiflikle. “Ah! Ne halt yedim ben... Kandırıldım!”

Çift, canavarca güldü. Kederli, gergin ve dehşet içinde olan Alexandra, ne olup bittiğini anlamakta zorlanıyordu.

“Tamam Jonathan, gidebilirsin,” dedi Timsah genç suç ortağına. “Diğerlerine yiyecek götürebilirsin, Jean-Philippe’in de çok zarar görmediğinden emin ol. Ona biraz buz götür.”

Genç adam başıyla onaylayıp sessizce odadan çıktı.

Alexandra, gözyaşlarını tutamıyordu.

“İza... İza... Neden... Anlamıyorum... Bize ne oldu? Birlikte yemek yiyorduk ve sonra...”

“Marie-Pierre’in ev yapımı çorbasını gerçekten çok beğendiniz, değil mi? Kendi yaptığım sebze çorbamdan ben de oldukça memnundum.”

Aklı karışan Alexandra tepki veremedi.

“Marie’nin tarifine bir iki malzeme daha eklemek ne kadar da kolaydı... Üçünüz de yemek sırasında sinek gibi yere yığıldınız. Olanları hatırlamamanız normal tabii...”

“Hayır... Lanet olsun, Iza... Bunu yapamazsın... Izabelle, kahretsin, beni serbest bırak! Biz senin aileniz! Biz...”

Birden gelen sert bir tokat onu susturdu. Izabelle artık gülümsemiyordu. Aksine, yüzü tamamen değişmişti; anlatılmaz bir nefret, yüz hatlarını karartıp kasvetli bir hâle getirmişti.

“Beni her zaman nefretle izledin, lanet olası ikiyüzlü. Aksini iddia etmeye kalkışma. Sen ve Marie... ikiniz de benden hep nefret ettiniz, sadece doğmuş olduğum için.”

“Ben... Biz... Hayır, öyle değil...”

İkinci bir tokat, kızın yüzünde birincisinden daha yüksek bir sesle yankılandı.

“Hayatında bir kez olsun, lanet olası sahtekâr ve bencil sürtük, söylediğin şeyleri gerçekten düşün ve azıcık özgün olsun.”

Bu ikinci tokat ve küçük kız kardeşinin küfürleri, Alexandra'ya boyun eğdirmek yerine, tam tersine, onu çok öfkelen-dirmişti.

“EVET YÜZÜNE SÖYLÜYORUM... SENDEN NEFRET EDİYORUZ, LANET OLASI SÜRTÜK!” diye haykırdı Alexandra, başını olabildiğince kaldırarak. “ANNEMİZİ SEN ÖLDÜRDÜN, CANIN CEHENNEME! ÖLMESİ GEREKEN SEN OLMALIYDIN, O DEĞİL! BU SENİN SUÇUN! VE ŞİMDİ BİZE YAPTIĞIN ŞEYE BAK! BAŞIN-

DAN BERİ SENİN BİR BAŞ BELASI OLDUĞUNU BİLİYORDUK!”

Timsah, bu ani çıkıştan etkilenerek kaşlarını kaldırdı. Kollarını kavuşturmuş, hareketsiz kalan sevgilisine göz attı. Izabelle, sanki donup kalmış ama aynı zamanda patlamanın eşiğinde gibi görünüyordu. O kadar ki Timsah, Izabelle kendini ilk kez ona açtığı anda bile onu böyle görmemişti.

“Ve, Iza, sana bunu hiç sormadım ama hemşire olduğundan beri kendini daha az suçlu hissediyor musun?” diye devam etti Alexandra, sesi biraz yumuşamış olsa da zehrini akıtmaktan geri durmadan. “Çünkü hepimiz biliyoruz, değil mi –hatta babamız bile– senin bir hastanede çalışmaya karar vermenin tek sebebi bu. Acı çeken insanlar umurumda değil. Sen sadece, yaptığın şeylerin bedelini biraz olsun ödemek istiyorsun...”

Cümlesini daha bitirmeden çoktan pişman olmuştu. Izabelle, başlangıçta Alexandra’nın yüzünü örtmek için kullanılan bezin büyük bir kısmını acemice Alexandra’nın ağzına tikiştirerek onu susturdu.

“Başlayabilir miyiz artık, aşkım?” diye sordu Izabelle, titrek bir sesle Timsah’a. “Dayanamıyorum artık...”

Timsah yine gülümsedi.

“Sen de tahmin edersin ki ben en azından biraz doğal eti severim,” dedi Alexandra’ya, o anlamsızca kelimeler mırıldanırken. “En azından katkısız olmalı. Yapay kat-

kı maddelerini pek sevmiyorum, etin tadını bozuyor. Ve maalesef, kız kardeşin bana, tadına bakmadan önce sende çıkarılması gereken oldukça fazla şey olduğunu söyledi.”

Timsah, aniden yanındaki tekerlekli arabadan uzun bir bıçak çıkardı. Japon yapımı, iyi bilenmiş, en dayanıklı balıkları bile kolayca kesmeye yarayan bir bıçak. Bıçağı Alexandra’ya gösterdi, Alexandra bıçağın yansımasından kendi paniklemiş suratını izledi. Ardından bıçağın ucunu, *Influencer*’ın hırkasının yakasına yerleştirerek köprücük kemiklerinin arasından bir damla kan sızana kadar bastır-
dı. Diğer eliyle de kıyafeti kavrayarak, hiçbir incelik göstermeden, hırkayı boylamasına yırttı. Böylece Alexandra’nın esir düşmüş o muhteşem bronz ve narin teni ortaya çıkar. Alexandra zorlukla nefes alıp veriyordu, bakışlarıyla Timsah’tan yalvarırcasına durmasını isterken. Timsah bunun farkında bile değildi. Timsah, bıçağı sutyenin altına, memelerinin arasına soktu ve tek ve sert bir hareketle içeri itti ve doğal olamayacak kadar dik, yuvarlak ve simetrik göğsü çıplak bıraktı.”

Timsah, bıçağı sol göğsünün kıvrımının altına yavaşça kaydırıp estetik ameliyatın o ince izini ortaya çıkardığında Alexandra hıçkırıklara boğuldu.

“Gerçekten yazık...” diye mırıldandı Timsah. “Kadın göğsü normalde ne kadar yumuşak olur.... Sulu sulu. Buradaki yapaylık bütün gastronomik zevki alıp götürmüş. Isabelle, ne yapalım sence?”

“Çıkar gitsin, en basitinden,” diye yanıtladı Isabelle.

“Ama itiraf etmeliyim ki gayet başarılı bir operasyon olmuş... Pahalya mal olmuş olmalı.”

“Kesin... Ama endişelenme, sevgilim. Bu onun için iyi bir yatırım oldu. Ameliyattan sonra, ne kadar çok yeni takipçi kazandığını ve sponsorluk anlaşmaları imzaladığını anlatamam! Bence yaz festivallerinin VIP bölümlerinde çektiği birkaç fotoğrafla ameliyatın parasını çıkarmıştır.”

“Bunu, anlayabiliyorum,” diye yanıtladı Timsah dudaklarını yalayarak. “Böylesi güzel bir kişilik...”

Aniden bıçağı *Influencer*’ın göğsünün derinliklerine doğru ittirdi. Ağzını kapatan tıkaç yüzünden Alexandra’nın tiz çığlığı boğuk boğuk duyuldu. Bıçak, deriyi yavaşça keserek ilerledi. Korkudan altına kaçırın Alexandra’nın bacakları ıslanırken, gözleri dönmeye başladı. Kan, karnından göbek deliğine ve kaburgalarına doğru akıyordu. Acı dayanılmazdı. Timsah, serbest eliyle memeyi kavrayarak kesmeye devam ederken, Izabelle ise hemen yanında manzaranın keyfini çıkarıyordu.

“Canım, ben bununla uğraşırken, sen de protez tırnaklarını sökebilir misin, lütfen?” dedi Timsah, sanki su ister gibi rahat bir tavırla.

“Memnuniyetle.”

İlk meme bedenden ayrıldı ve fırlatıldı, sanki istenmeyen bir et sinirini fırlatır gibi.

Izabelle, her bir protez tırnağı tek tek şiddetle çekip çıkarırken, gerçek tırnakların da bir kısmı sökülüyor, par-

maklar yerinden çıkacakmış gibi çekiştiriliyordu. Bu sırada, Timsah, bıçağı bu sefer de sağ memenin dibine sapladı.

Alexandra'nın çığlıkları korkunç hırıltılara dönüştü. Ölmek istiyordu. Şu anda. Yok olmak, hemen şimdi. Ya da en azından bilincini kaybetmek. Bu korkunç işkencelerin son bulması için her şeyi kabul ederdi.

Kısa süre içinde, ikinci meme kesildi ve umursamazca odanın bir köşesine fırlatıldı. Alexandra ve Timsah'ın elleri kan revan içindeydi.

"Bu şekilde daha iyi, değil mi?" diye sordu yamyam, kirli bıçağını tekerlekli arabaya bırakarak.

"Şüphesiz," diye onayladı Izabelle, son akrilik tırnağı da sökerken. "Nasıl hissediyorsun, kardeşim? Daha hafiflemiş, sanırım?"

Göğsündeki dayanılmaz yanma hissiyle baş başa kalan Alexandra, doğal olarak cevap veremedi, zaten buna hiç niyeti de yoktu. Sadece inledi, ağladı ve dilini kullanarak ağzındaki kumaş torbayı zorla çıkarmaya çalıştı. Ancak çabaları, tedbirli kardeşi tarafından hemen boşa çıkarıldı. Izabelle, dikkatle, ağzından tıkaçı çıkardı ve bir bant yardımıyla dudaklarının arasından geçirerek ensesinden bağladı.

"Sahte kirpikleri de var, biliyorsun değil mi?" dedi Izabelle, sevgilisine.

"Evet, gördüm. Ama yenilebilir bir parça değil..."

Yine de, onları çıkarmak istiyorum.

“Bunun pek çok komplikasyon yaratacağını biliyorsun, değil mi? Gözleri kuruyacak, eğer hayatta kalmasını istiyorsak, uyuyabilmesi için bir çare bulmamız gerekecek...”

Izabelle omuz silkti.

Alexandra huzursuzlandı. Başını sallıyor, dişlerini sıkabildiği kadar sıkıyordu.

“Nasıl istersen, güzelim,” diye kabul etti Timsah sonunda, bir bistüriyle hazırlığa geçerek. “Ama kız kardeşin sakın durmalı, ben gerçek bir cerrah değilim... Onun kafasını tutabilir misin?”

“Tabii ki.”

Izabelle, kız kardeşinin başını koltuğun sırtına sıkıca bastırdı. Bu pozisyonu korumak kolay olmadı, Alexandra direnmek istiyordu. Sürekli ağlıyor ve kıpırdıyordu.

Timsah, güçlü parmaklarıyla sol göze takılı gözyaşlarıyla ıslanmış uzun yapma kirpikleri çekti. Elindeki kısa bıçakla, göz kapağının ucunda yüzerek katliamına devam etti ve geride bol miktarda kan izi bıraktı.

Alexandra’nın duyabildiği ve hissedebildiği tek şey, tarif edilemez bir acı ve gözlerinin önünde beliren morumsu bir sis perdesiydi.

Kirpikleri yarıya kadar kesilmişti ki, ablası şiddetli bir kasılma geçirdi. Izabelle, bu kontrolsüz hareketi durduramadı.

Bu istemsiz hareket, bistürinin Alexandra'nın gözüne girmesine yol açtı.

Alexandra, öyle tiz bağırdı ki sesini kaybetti. Acı, tüm bedenini kapladı.

Timsah, içgüdüsel olarak bistüriye geri çekti ama çoktan olan olmuştu. Gözü oyulmuştu, yumurta akına benzeyen sarımsı berrak bir sıvı ve kan gözünden akıp birbirine karıştı.

"Hareket etmemeliydi!" diye sinirlendi Timsah. "Lanet olsun..."

"Bana bırak," dedi Isabelle, bistüriyi sevgilisinden alırken. "Sen başını tut."

Keyifli bir şekilde kenara çekilen Timsah, Alexandra'nın kafasını sabitledi. Alexandra, yarı bilinçli hâldeyken, kız kardeşi bir gözle işini bitirdi.

"Ve işteeeee... Yetişkinlik hayatında hiç bu kadar doğal görünmemiştin, kardeşim! Söz veriyorum, işimi bitirdiğimde seni telefonunla fotoğraflayıp sosyal medyada paylaşacağım. Hayranların bu dönüşümünü nasıl karşılayacak, ne dersin? Ben dikkatle izleyeceğim... Bence takipçi sayın patlayacak!"

Daha fazla ara vermeden Isabelle, diğer gözün sahte kirpiklerini sıkıca kavradı ve bir hamlede göz kapağının ucunu kesti.

“Ah, lanet olsun, ne kadar da iyi!” diye haykırdı Izabelle, heyecan ve kahkaha içinde.

Alexandra’nın dayanılmaz acısı, onu mutluluktan çıldırtıyordu. *Influencer*’ın gözleri dönmüş, kızarmış göz küreleri yukarıya kaymıştı.

“Hey! Hemen ölme, orospu!” diye bağırdı Izabelle, kız kardeşine bir tokat daha atarak.

“Bayılmış,” diye açıkladı Timsah. “Biraz adrenalin enjekte edelim mi, uyanması için?”

“Hayır, hayır gerek yok... Ne kadar da iyisin. Sadece kalbinin durmadığından emin ol. İşimiz bitmedi, hâlâ yapmamız gereken şeyler var...”

“Tamam, tatlım. Nasıl istersen. Senin avın.”

Izabelle, Alexandra’nın ağzındaki kumaş torbayı çıkardı, ardından kırmızı ve çekici dudaklarına dokundu... Hyaluronik asitle dolgunlaştırılmış.

“Onları da çıkarmak zorundayız.”

Alexandra kendine geldiğinde, tüm vücudunun işkenceye uğramış olduğunu anladı. Çektiği acı dayanılmazdı. Leylak kokulu büyük bir yatakta yatarken, baştan ayağa titriyor, düzgün hareket edemiyordu. Sağ gözü kurumuştu, diş etleri, dili ve boğazı da öyle. Sol gözü tamamen işlevsizdi. Gözlerini kırpmıyor, göz bebeklerine çatal ba-

tıyormuş gibi hissediyordu. Kalp atışları hızlanmış, yaşadıkları zihnine hızla geri dönmüştü. Başını kaldırdı.

Memelerinin tamamen yok olduğunu fark etti. Kanla kirlenmiş bir bandajla sarılmıştı.

Vücudunu bir panik dalgası kapladı, hareketle yaşayacağı acıya rağmen yataktan çıkmaya çalıştı.

Hücrede değildi, mide bulandırıcı kokular yoktu, dilleri kesilmiş mahkumlar yoktu, deli bir yamyam da... Onu şirin bir odada, özenle dekore edilmiş bir mekâna kilitlemişlerdi. Sağında hafif aralık bir kapı vardı, Alexandra topallayarak o yöne doğru ilerledi. Nefes almakta zorlanıyordu. Susamıştı, çok susamıştı.

Kapının arkasında bir banyo buldu. Hemen musluğa atıldı, ellerini soğuk suyun altına bir kap gibi koydu ve susuzluğunu, kurumuş bir hayvan gibi gidermeye çalıştı. Bu beceriksiz hareketle parmakları ağzına değiyordu ve her seferinde yoğun acılar yaşıyordu. Refleks olarak lava-bonun üstündeki aynaya baktı.

Ve bir travma yaşadı.

Aynada korkunç bir canavar gördü, tüyler ürpertici bir yaratık.

Güzel uzun saçları nefretle, alelacele ve düzensiz bir şekilde kesilmişti.

Sağ gözü yuvalarından fırlamıştı, sanki her an yerinden çıkacak gibiydi. Siyah ve kuru dikiş izleri, üst göz ka-

pağının büyük bir kısmını kaplamıştı. Sol göz ise eskiden steril olan gazlı bezlerle kapanmıştı.

Güzel dudakları kesilmişti. Mükemmel dişleri açıkça görülür durumdaydı, bu şekilde korkunç bir gülümseme yayıyor gibiydi.

Ses tellerini patlatacak kadar şiddetli şekilde çığlık attı.

“HAAAAAYIIIR!!”

Bu korkunç görüntüye daha fazla katlanamayacak olan Alexandra, basitçe başını çevirmek yerine tüm öfkesini yumruğuna yönlendirir ve onunla aynaya güçlü bir darbe indirir. Ayna tuzla buz olur. Elleri ve eklemleri sayısız yeni kesiklerle dolar.

Elleri lavaboya dayalı bir şekilde, nefesini yeniden kontrol etmeye ve umutsuzluğunu bastırmaya çalışırken, gözlerini bir an olsun lavabonun içine düşmüş cam parçalarından ayıramadı.

Korkunç titremelerin esiri olan Alexandra'nın zihni, bu küçük parçaların bu berbat vaziyete bir son verebileceği düşüncesiyle dolup taşıyordu.

BÖLÜM III

Ertesi gün sıra Marie-Pierre'deydi. Jonathan ve Timsah onu hücrelerinden almaya geldiklerinde, Marie-Pierre direndi, itaat etmeyi reddetti ve durmadan Alexandra'nın nerede olduğu ve kendisine ne yapacakları hakkında sorular sordu.

Timsah ise avukatın boynunu ve kafasını sıkıca tutuyordu, ta ki Marie-Pierre bayılana kadar.

"Kızlarınız gerçekten olağanüstü, Bay Dupuis," dedi, hücrelerinde sıkışıp kalmış olan Yves'e gülümseyerek. "Umarım onlarla gurur duyuyorsunuzdur."

"Lanet olası pislik yaratık! Bırak onu! Alexandra'yı geri getir! Hayır, burada kal! HAYIR! LÜTFEN! BEKLE! BENİ AL YERİNE!"

Marie-Pierre, yaklaşık on beş dakika sonra bir önceki gün küçük kız kardeşi Alexandra'nın uyandığı odada onunkine benzer bir pozisyonda uyandı. Ancak farklı olarak, çıplak bacakları havada asılıydı ve tavandan inen bir zincire bağlı uzun bir çubuk yardımıyla açık tutuluyordu. Kolları haç şeklinde kelepçelenmişti, boynu ve göğsü en yüksek düzeyde itaatkarlık sağlaması amacıyla iplerle bağlanmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, panik içindeydi. Kaldırılmış bacaklarının hemen altında, hâlâ külotuyla örtülü cinsel organının önünde bir masa kurulmuştu. Masada iki boş tabak ve çatal-bıçaklar bulunuyordu. Timsah tam da bu masada oturmuş, aç gözlerle Marie-Pierre'i izliyordu.

"Lüt... Lütfen... Hayır..." diye kekeledi Marie-Pierre. "Beni çözün... Yaparım...Ne isterseniz yaparım..."

"Onu dinleme, Richard," dedi avukatın arkasından gelen bir kadın sesi. "O profesyonel bir yalancıdır."

Marie-Pierre bu sesi hemen tanıdı, en küçük kız kardeşi Isabelle'di.

"I... Iza? Tanrım Iza, ne oluyor?! Alex nerede? Neden..."

Ağızına alelacele yapıştırılan bir bant cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Üzerinde duran kişi Isabelle'di, ancak Marie-Pierre onu tanımakta zorlanıyordu. Dupuis ailesinin en küçüğü... değişmişti. Gözleri artık aynı bakmıyordu. Üzerine örtülü bir delilik perdesi, onun normalde sahip olduğu sıcaklık ve çekingenliği gölgede bırakmıştı. Burun delikleri her zamankinden biraz daha geniş

görünüyordu, bu ona daha sert bir ifade katıyordu. Ve o gülüşü... Gergin, yamuk ve şeytani bir sırıtiş... Avukat, kız kardeşini daha önce hiç bu hâlde görmemişti. O, âdeta... ele geçirilmiş gibiydi.

Marie-Pierre, Izabelle ile iletişime geçmek, onu ikna etmek, serbest bırakılması için yalvarmak ve ortak bir yol bulmak istiyordu. Ancak ağzındaki bant sadece birkaç anlaşılabilir homurtu çıkarmasına izin veriyordu.

"Alex biraz tepemin tasını attırdı..." diye itiraf etti Izabelle, ablasının yüzüne yaklaşarak. "Onun çok konuşmasına ve beni etkilemesine izin verdim... Seninle aynı hatayı yapmayacağım. Sevgilim de keyfini çıkarsın istiyorum."

"Ve bu çok hoşuma gider," diye onayladı Timsah, gömleğinin yakasına bir havlu yerleştirirken.

Izabelle ayaklandı, ablasıyla en uygun şekilde göz göze gelmek için avukatın etrafından dolaştı.

"Sen, Marie, Alex'in aksine, senin her zaman beni sevmeni istedim. Beni korumanı. Küçüklüğümden beri hep seni örnek aldım. O iğrenç kız kardeşimizin aksine, sen oyunu iyi oynadın. Uzun bir süre senin beni sevdiğini düşündüm. Gerçekten. Ta ki o meşhur güne kadar, kamp yaptığımız gün..."

Izabelle'in nereye varmak istediğini az çok anlayan Marie-Pierre gözlerini kocaman açtı, başını salladı, en azından kendini savunmak için bir çare bulmaya çalıştı.

“Sen on altı yaşındaydın, ben ise en fazla yedi... Alexandra hâlâ çadırda uyuyordu, babam kahvaltıyı hazırlıyordu. Enerjimizin fazla olduğunu ve onu rahat bırakmayacağımızı görünce, bize gölde tek başımıza balık tutma izni verdi. Çok mutluydum! Ablamla bir etkinlik! Solucanı kancama takmak istemedin, bundan nefret ettiğimi bildiğin hâlde. Sorun değildi. Sonunda bunu kendim yaptım, seni gururlandırmak istedim. Ama beni tebrik etmedin. Balık tutmaya başlayalı yaklaşık on beş dakika olmuştu ki... bir balık kancama takıldı. İnanılmazdı. O kadar mutluydum ki! Makarayı çok hızlı bir şekilde çevirmeye başladım. Sen yanıma geldin, hareketlerimi yönlendirdin, her iyi abla gibi... Ve balık sandala birkaç adım mesafeye geldiğinde, dengemi kaybettim. Suyu düştüm. Yanımdaydın, beni kolayca tutabilirdin ama yapmadın. Çok sonradan bazı şüphelerim oldu. Gerçekten dengemi kaybederek mi düştüm? Yoksa beni nazikçe itip, bunu fark etmememi mi sağladın? Ne fark eder. Asıl travma yaşadığım kısım daha sonra oldu.”

Marie-Pierre giderek daha zor nefes alıyordu. Nabızı hızlanmıştı. Gözlerini kapadı, kız kardeşinin öldürücü bakışlarıyla yüzleşmeye devam edemedi.

“O zamanlar yüzmeyi doğru düzgün öğrenmemiştim, havuzda hâlâ kolluk kullanıyordum. Ve sen bunu biliyordun. Mücadele ettiğimi, başımı suyun üstünde tutmaya çalıştığımı ve batmaya başladığımı izledin... Yaptığın tek

şey buydu. Beni yavaş yavaş boğulurken izlemek. Elini bile uzatmadın. Ve kısa bir süre sonra aklımda yer eden bir görüntü oldu. Asla unutmayacağım. Batıyordum, ciğerlerim acıyordu ve göldeki suyun içinde, hâlâ sandalın kenarına eğilmiş silüetini görüyordum. Görüşüm netleşsin diye bir an için mücadele etmeyi bıraktım ve o zaman fark ettim...”

Izabelle parmaklarıyla ablasının göz kapaklarını açmaya çalıştı. Kendisine sadece birkaç santimetre mesafede olan Izabelle tüm korkunçluğu ile karşısındaydı ve tüm dikkatini ona vermişti.

“Gülüşünü. Küçük kardeşin gözlerinin önünde boğularak ölüyordu ve sen gülümsüyordun.”

Parmakları göz kapaklarından ayrılırken, Izabelle aniden doğruldu, bu sırada kız kardeşi gözlerini birkaç kez kırptırdı ve ağzındaki bantın altından daha da fazla homurdandı.

“Babamın sesini duydum,” diye devam etti Izabelle, elini ablasının açıkta kalan uyluklarından birine kaydırarak. “Olan biteni görmüş olmalı. İşte ancak o anda hareket geçtin ve muhtemelen kendini aklamaya çalışarak suya daldın. Başından beri, aksi yönde oynasan da beni hiç sevmediğini anlayabilmek için ölümden yalnızca birkaç adım uzakta olmam gerekti. Benden Alexandra gibi hep nefret ettin, belki de daha fazla. Bilirsin, aslında, babam dışında annemi en iyi tanıyan kişi sendin. Yıllarca rol yaptın.

Gerçekte, hayatta kalan annem değil de ben olduğum için benden hep nefret ettin. Bunu biliyorum.”

Aniden, Marie-Pierre’in arkasından, görüş açısının dışında bir yerden, endişe verici bir ses geldi. Ses, saniyeler geçtikçe giderek daha yükseliyordu.

“Sana hiç söylemedim ama... Tiyatroya olan tutkumun kaynağı bu, Marie. İşte bu kadar etkili ve uzun süre yalan söyleme yeteneğin beni büyüledi. Bir gün sana aynı şekilde karşılık vereceğime söz vermiştim. Bir gün... Aslında, bugün. Ta-dam! (Gülünç bir selamlama hareketi yapar.) Fena değil, ha? Böyle bir şeyi hiç beklemiyordunuz, değil mi?”

Su kaynamak üzereydi. Marie-Pierre, sonunda sesin ne olduğunu tanımlayabilmişti.

Bir su ısıtma cihazından ıslık gibi bir ses yükselmeye başladı. Ardından ikinciden ve üçüncüden.

“Geliyorum, sevgilim, kıpırdama,” dedi Izabelle, dik-katlice alt dudaklarını ısırarak Timsah’a.

Marie-Pierre’in görüş alanından geçici olarak çıkıp, üç litrelik dumanı üstünde tüten su ısıtma cihazıyla geri döndü, sevgilisinin kulağına, kız kardeşinin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı:

“Afiyet olsun, aşkım.”

“Hayır, hayır, lütfen!” diye çığlık atmak istedi Marie-Pierre.

Kaynar su, sağ bacağıının iç kısmından yavaşça akıyordu.

İçten bir çığlık, ağlama ve bağırma sesi duyuluyordu. Akıtma işlemi durmadan devam ediyordu. Izabelle, herhangi bir sıçramanın ellerine ya da sevgilisine ulaşmaması için kaynar suyu kardeşinin bacaklarına dikkatle döküyor, yavaş hareket ediyordu. Sıvı, yerçekimi etkisiyle uyluğunun iç kısmını tamamen yakıyor ve bacak arasından akıyordu.

Izabelle, su ısıtma cihazı tamamen boşalana kadar elinden bırakmadı. Ablasının bacağı, canlı bir kırmızıya bürünmüştü.

“Tam kıvamında bir pişirme gibi görünüyor, güzelim,” diye teşekkür etti Timsah, gerçekten memnun bir şekilde.

“Git, tadına bak,” diye teşvik etti Izabelle.

Gözleri geriye dönmüş, dayanılmaz bir acı içinde kıvranan Marie-Pierre, yamyamın öne doğru eğilip büyük bir et bıçağını uyluğuna yaklaştırdığını göremedi. Bıçağın alev gibi yanan etini kesmeye başladığını ancak acının doruk noktasına ulaştığında fark etti.

Katlanılamaz acıyla felç olmuş bir hâlde olan Marie-Pierre çığlık atacak durumda bile değildi. Timsah, kesim işlemini hassasiyet ve titizlikle sürdürdü. Ağzından salyalar akıyordu. Ve Marie-Pierre göremese de aynı zamanda güçlü bir ereksiyon hâlindeydi.

Kısa süre sonra, yaklaşık 85 gram ağırlığında bir et parçası kesilip tabağa konmuştu. Timsah, derisini yüzüp çeşitli baharatlarla süslerken, bu arada, Izabelle kanamayı tamponlarla kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ancak, bu tamponlar hızla tükeniyorlardı hem ince hem de sayıca azdılar.

“Endişelenme, kardeşim, kanının son damlasına kadar ölmene izin vermeyeceğim, yine de...”

Richard et parçasından bir lokma ısıırıp kopardı ve ilk parçanın tadına baktı. Memnuniyetini, genellikle yalnızca lezzetli bir yemek veya tatmin edici bir cinsel ilişki sırasında çıkardığı bir iniltiyle ifade etti.

“Nasıl olmuş?” diye sorarak eserini onaylamak istedi sevgilisi.

“Ah! Izabelle... Al, bir tadına bak”.

Etten başka bir parça kesti, çatalına batırdı ve sevgilisine sundu. Tereddüt bile etmeden, Izabelle çatalı dudaklarıyla sardı. Gözlerini kapalı bir şekilde burundan gürültülü bir şekilde nefes alarak çiğnedi.

“Vay, Marie...” diye kasvetli bir tonla fısıldadı ağzındaki parçayı yuttuktan sonra. “Yemin ederim, bu kadar lezzetli bir şeyi uzun zamandır tatmadım... Sen de biraz tadına bakmak ister misin?”

Richard’a yeni bir çatal uzatmasını işaret etti, ardından kız kardeşinin ağız tıkcacını bir hareketle söküp aldı. Ma-

rie-Pierre, yüzü gözyaşı ve balgamla kaplı hâlde anlaşılmaz cümleler homurdanıyordu.

Izabelle, uzatılan çatalı alarak et parçasını kurbanının dudaklarına götürdü.

“Lanet...Lanet olası... Kahrolası sür...”

Izabelle ani bir hareketle et parçasını kız kardeşinin dişlerinin arasına zorla soktu. Marie-Pierre, çatal ağzından çekildikten sonra et parçasını güçlükle yana doğru tükürebildi.

“Hey, bu israf ama!” diye bağırdı Izabelle, ellerini beline koyarak.

“Sen... seni... bırakmalıydım... ölmen için,” diye mırıldandı Marie-Pierre, güçten düşmüş bir şekilde. “O... Orospu...”

Izabelle gülümsedi, bakışlarını Timsah’a çevirdi.

“Yani, biliyorum ki sen avlarını canlı yemeyi seviyorsun, aşkım ama kalbi atarken kan kaybını kontrol etmek zor olacak, özellikle bu pozisyonda... Senin için doğrudan en sevdiğimiz parçaya geçmemiz sorun olur mu?”

Henüz lokmasını çiğnemekte olan Timsah, başını sallamakla yetindi.

“Hey... Bek... bekleyin, ne... ne demek istiyorsun?” diye sordu Marie, daha önce hiç olmadığı kadar gergin bir şekilde.

“Çok uzun sürmeyecek, anlayacaksın,” diye yanıtladı Izabelle.

Kız kardeşinin görüş alanından bir kez daha çıktı, bu sefer iki su ısıtıcıyla birden geri döndü ve ablasının yüzünün tam üstüne yerleşti.

“Biliyor musun, canım kardeşim, Richard ve benim en sevdiğimiz parçalar insan yanakları. Özellikle kadınlarınki. Sakal kılları yok, biliyorsun. O kadar yumuşaklar ki... Ağızda eriyorlar!

“Hayır, Iza... Lüt...Lütfen...”

“Ama sen, aksine, eriyecek olan şey senin ağzın olacak. Nefes alamamanın nasıl bir şey olduğunu sen de göreceksin.”

“HAAAAAYIR!”

Marie-Pierre’in yüzü, iki cihazdan aynı anda akan kaynar sularla kaplandı. Kaynar sıvı ciltle temas ettiğinde bir “poff” sesi çıkıyor, bu ses anında çığlıklarla kesiliyordu. Önce yanakları hedefleyen Izabelle, fırsat bulduğunda suyu geniş açık ağızdan içeri döküyordu. Sıvı her yere sızdı: dil, damak, diş etleri, yemek borusu... Marie-Pierre dışı kadar içten de yanıklar yaşadı. Refleks olarak dudaklarını kapatınca, dudakları da kaynar suyla yandı.

Timsah, ilgisini çeken bu korkunç manzarayı izlerken yemeğini de sakın ve keyifli bir şekilde tüketmekle meşguldü.

Kaynar su avukatın burun deliklerine, göz çukurlarına kadar sızmıştı. Bazen damlacıklar Izabelle'in kollarının önüne sıçırıyordu ama bunu umursadığı yoktu; verdiği acılardan duyduğu keyif ve heyecan onu tamamen domine ediyordu.

Marie-Pierre'in çığlıkları hızla boğuk seslere, ardından tamamen bir sessizliğe dönüştü.

Uyluğundaki yaradan artık kan fışkırmıyordu.

Boş su ısıtıcılarını yere bıraktıktan sonra, Izabelle et bıçağını kavrayıp tereddüt etmeden kızarmış yanaklardan birine saldırdı.

"Richard, sen hangisini istersin, sol mu sağ mı?"

BÖLÜM IV

Hücresinde tek başına kalan Yves, kalan birkaç tel saçını yolmakla meşguldü. İlk olarak Alexandra'yı almışlardı. Geri gelmemiştii. Ardından Marie-Pierre'i. O da ortadan kaybolmuştu. Başlarına ne gelmişti? Timsah'ın hücredeki komşusuna yaptıklarını gördükten sonra, baba, olasılıkları hayal etmeye cesaret bile edemiyordu... Yine de hücresinde uyandığı ilk zaman, Yves, çolak komşusunun kendisine ve kızlarına uzun bir süre daha sağ kalacaklarını garanti ettiğini iyi hatırlıyordu. Bu umuda sıkı sıkıya tutunması gerekiyordu. *Ölmüş olamazlar... Ölmüş olamazlar... Kesinlikle olamaz...*

Ve tüm bu olaylarda Izabelle'in rolü neydi? Jean-Philippe dilini kestirmeden önce onun hakkında önemli bir

şeyi açıklamaya hazır görünüyordu. Acaba gerçekten ailenin kaçırılmasının sorumlularından biri miydi?

Kaçırılmalarının üzerinden tam iki gün geçmişti. Timsah'ın suç ortağı Jonathan birkaç kez ona ve çolak genç adama yiyecek içecek getirmek için uğramıştı: esas olarak su, ekmek ve konserve mısır, sabahları ise pek de taze olmayan birkaç meyve. Her seferinde, Yves, Jonathan'ı sorularıyla zorbalıyordu, bazen tehdit ediyordu ama genç adam soğukkanlılığını hep koruyordu. Jean-Philippe'e gelince, o da korkunç kaderini kabullenmiş olarak, ağzı olmadan acı içinde yemek yemeyi yeniden öğrenmeye çalışıyordu.

Yves, odanın içindeki berbat kokuyu bile hissetmediğini fark ettiğinde, bir eşiği geçtiğini anladı. Az saçlı kafası sürekli kaşınıyor, bu delikte tuvaletini yapmak bile artık onu rahatsız etmiyordu... Yakında kaçmanın bir yolunu bulamazsa, giderek daha fazla hayvana benzeyecekti. Ancak, kızlarının şu anki durumu dışında, onu en çok endişelendiren şey, kendi psikolojik istikrarıydı. Bu çukurda günlerce çürümek, hiçbir şey yapamamak, kimseyle iletişim kuramamak, istediği gibi hareket edememek ve dışarı çıkıp çıkamayacağını bilmemek... Yves, delirme olasılığının her geçen saat arttığına inanmakta güçlük çekmiyordu.

Üçüncü günün akşamında, Jonathan, bir kez daha hücrelere gelmişti ancak bu sefer elinde yiyecek içecek yoktu. Bir silahla kuşanmıştı ve Timsah'a eşlik ediyordu. İkili, Dupuis ailesinin babasının hücresinin önünde durdu.

“Sıra bana geldi, öyle mi? dedi Yves. “Beni nereye götüreceksiniz? Kızlarımı görececek miyim? Onlar iyi mi?”

“Eğer kendini teslim eder ve fazla hareket etmezsen, evet, kızlarını görebileceksin,” diye yanıtladı Timsah sakince. Hücrenin anahtarını ve Alexandra’nın kafasına geçirilene benzeyen bir kumaş torbayı cebinden çıkarırken, “Uslu duracak mısın? Jonathan’ın senin bacağına sıkamak zorunda kalmasını istemiyorum... Al, şunu başına tak,” dedi.

Dik başlılığın ve disiplinsizliklerinin ciddi sonuçları olabileceğinin farkında olan Yves, düşmanlarını sessizce takip etti. Onlara yalnızca birkaç kez hakaret etmek ve niyetleri hakkında birkaç soru sormakla yetinmişti. Yürüyüşleri sırasında, düşmanları iki farklı merdiveni çıkmasına yardımcı olmuşlar, ardından onu bir plastik sandalyeye oturup bileklerini ve ayak bileklerini sağlam iplerle bağlamışlardı. Timsah ve Jonathan daha fazla hareket etmemesini emrederek hiçbir açıklama yapmadan orada bıraktılar.

Yves, odada yalnız olduğuna ikna olmuştu. Sürekli hareket ederek kendisini bağlayan ipleri gevşetmeye çalıştı, oturduğu sandalyede zıpladı ve duvara çarptı. Dengesini kaybedip yanına devrildiğinde, yaklaşan ayak seslerini ve kahkahaları duydu.

“Ah, güzel bağlamışsın, tatlım,”

Yves'in kalbi bir an durdu. Kızlarından birinin, Izabelle'in sesini tanıdı.

"Biraz hareket etmiş sanırım. Onu yatağın önüne koyayım mı?"

"Evet, lütfen,"

"İza? Sen misin, güzelim?" diye araya girdi Yves.

Yves, güçlü ellerin koltuk altlarından tutup kendisini olağanüstü bir rahatlıkla ayağa kaldırdığını hissetti. İki üç adım içinde, ayakları ve sandalyenin dört ayağı yere bastı. Kafasına geçirilmiş torba nihayet çıkarıldı.

Yves gözlerine inanamadı.

En küçük kızı orada, önünde, büyük bir yatakta yan pozisyonda üstünde gece mavisi bir gece elbisesi ve ince topuklu ayakkabılarla uzanıyordu. Mükemmeldi. Son derece şehvetli görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Normalde muhafazakâr bir kadın olan Isabelle, her ne kadar bunu başaramasa da erkeklerin açgözlü bakışlarını üzerine çekmemek için vücudunu ve kıvrımlarını saklamayı tercih ederdi. Şu anda ise tam tersini yapıyordu.

"Nasıl görünüyorum, baba?"

Yves'in nutku tutulmuştu. Aklından telaffuz edemediği onlarca soru geçiyordu.

"Ben... şey... sen..."

“Evet, biliyorum,” diye yanıtladı Isabelle, dolgun ve pembe dudaklarıyla gülümseyerek. “Geliyor musun, Richard?”

Timsah yatağa tırmandı, ayakkabılarını çıkardı ve Isabelle’in arkasında, bir eli kalçasında olacak şekilde durdu.

“Senin... kız kardeşlerin... onlar...” diye kekeledi baba.

“Yakında onları göreceksin, merak etme.”

Isabelle hafifçe doğruldu, sonra elbisesinin askılarından birini tutup aşağı indirdi.

“Ne... ne yapıyorsun, kahretsin?” diye bağırdı Yves rahatsız olmuş bir şekilde bakışlarını başka yere çevirerek.

“Soyunuyorum,” diye yanıtladı Isabelle basit bir şekilde.

“Neden?”

“Göreceksin.”

Önce elbisesini çıkardı, ardından ayakkabılarını. Timsah boynunu öperken, gömleğinin düğmelerini çözüyordu.

“Hey, Allahın cezası” diye sinirle bağırdı Yves dişlerini sıkarak. “Bana bunu yapmayı kes... Allah aşkına! İza, Senin sorunun ne?”

Âşıklar kısa sürede tamamen soyunmuş ve ateşli bir coşkuyla öpüşmeye başlamışlardı. Baba tiksintiyle boğazını temizledi ve gözlerini kapattı.

“Hayır. İzlemini istiyorum!” diye bağırdı Isabelle aniden.

Yves gözlerini yeniden açtığında, kızını sırt üstü pozisyonda, bacakları açık ve başı yatak ucunda aşağı doğru sarkmış, babasına ters bir açıyla bakarken gördü. Timsah, Isabelle’in bacaklarını açık tutuyordu ve yavaşça cinsel organını yalıyordu.

“Her an beni yiyebilir, baba... kelimenin tam anlamıyla...” diye fısıldadı, memelerini ovuştururken. “Dişleriyle beni ısırabilir, parçalayabilir, ama hayır, o... aaah...”

Bitmek bilmeyen dakikalar geçtikten sonra çift pozisyon değiştirdi. Timsah bu sefer yatağın üstüne çıktı, Isabelle dizlerinin üstünde, kalçaları iyice geride, penisi elini bile kullanmadan emmeye başlamıştı; elleri, partnerinin sıkışmış bedenini dolaşmakla meşguldü. Yves, bu aşağılamayı kaldıramayarak başını yine çevirdi ama Timsah onu uyardı.

“Kızın sana izlemini söyledi, yaşlı domuz. Kızının bunu ne kadar iyi yaptığına bak... Yoksa bundan şüphelenmi vardı?”

“Seni... Allah kahretsin, seni öldüreceğim...”

Isabelle yarım tur döndü, emekleme pozisyonunda durdu ve yüzünü tekrar babasının yüzüne çevirdi. Çenesi ve dudakları, tükürük ve sperm ile kaplanmıştı. Hırsla yalamıştı. Arkasında, sevgilisi dizlerinin üstüne çökmüş, morarmış organıyla sevgilisinin mahzenine girmişti.

İlk darbe, oldukça sert ve merhametsizdi, Izabelle yüksek bir iniltiyle tepki verdi. Takip eden darbeler de sertliklerini kaybetmeden, aksine daha da sertleşerek devam etti. Sevgilisinin poposuna parmaklarını sıkıca geçirmiş Timsah, onun üstünde vahşi bir ritimle gidip gelirken keyif içindeydi. Izabelle zevk içinde inliyordu, Timsah'ın bu durdurulamaz temposuyla üstünde gidip gelmesine memnuniyetle izin veriyordu. Göğüsleri zıplıyor ve birbirine çarpıyordu, ayak parmakları kasılmıştı, elleri çarşafa sıkıca yapışmıştı, nefesi hızla kesiliyordu... Asla gözleri babasından ayrılmıyordu. Yves, sarsılmış bir şekilde gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

“Nasıl... hoşuna gidiyor mu, baba?” dedi Izabelle, müzip bir gülümsemeyle.

Izabelle aniden elini uzatarak babasına dokunmak istedi. Ancak Yves hemen sandalyesiyle geri çekildi. Temas isteği başarısız olmuştu; fakat Izabelle, babasının kasıklarındaki şişlikten, tahmin ettiği şeyi doğruladı.

“Tahmin etmiştim... Erekte olmuşsun bile...”

Bu sefer Yves gözyaşlarını tutmayı başaramadı. Utanç içinde, tükürüğünü yutmaya çalıştı ve bağlarını çözmeye çabaladı ama başaramadı.

“Ailemizdeki gerçekten tek kişi sensin... Ahh, Richard... Ailemizde beni gerçekten seven tek kişi... Ama ikimiz de biliyoruz ki... Oh! Tanrım... beni biraz fazla seviyorsun, değil mi?”

“Hayır... Hayır... Tanrım, bu doğru değil...”

“Kaç kez benimle birlikte olduğunu hayal ettin, baba?”

“Kes artık!”

“Şu an yaşadığın şeyin, aslında gizli fantezilerinden biri olduğunu biliyorum... Annem ben doğduğumdan beri hayatta değil... Ve ben ona çok benziyorum...”

Biri odanın kapısını çaldı. Ancak bu, Timsah'ın Izabelle'i becermeye devam etmesini engellemedi.

“Gir!” diye homurdandı ziyaretçiye.

Jonathan odaya girdi. Yves, hemen ona bakmadı; yatağın üzerindeki manzaraya o kadar odaklanmıştı ki gözlerini en küçük kızından alamıyordu. Kız, tam anlamıyla şehvet içinde, pervane bir şekilde, tamamen coşkulu bir hâldeydi... Şeytanın ta kendisi tarafından beceriliyordu... Genç çocuk, ancak büyük bir nesneyi yatağın ucuna koyduğunda Yves'in dikkatini çekmeyi başardı.

Alexandra'nın kafası.

Koparılmış.

Tamamen parçalanmış.

Babası çocuklarından birinin ölümünü sindirmeden, Jonathan yatağın diğer tarafına geçti ve ikinci bir şey bıraktı ve ardından sessizce odadan ayrıldı.

Marie-Pierre'in kafası.

Parlak kırmızı, üzeri kabarcıklarla dolu.

Yanaklarındaki iki büyük yara, dişler ve diş etlerini görünür kılıyordu.

Ve kız kardeşlerin kafaları, cansız gözleriyle öyle bir pozisyona yerleştirilmişti ki âdeta babalarını izliyor ve onu yargılıyormuş gibi duruyordu.

Yves'in boğazına yükselen asit onu rahatsız ediyor. Sertleşmiş organı yavaş yavaş yumuşuyordu.

"Merak etme, seni öldürmeyeceğiz," diye açıkladı Isabelle, nefes nefese. "Yanımda kalmanı istiyorum, baba... İstiyorum ki..."

Timsah, Isabelle'i saçlarından yakalayarak eğilmesini sağladı. Boşta kalan eliyle kalçasına sertçe bir tokat attı ve başını kendi terli yüzüne yaklaştırdı.

Isabelle giderek daha yüksek sesle inliyordu, böyle bir şekilde sevişmenin verdiği zevk ve babasının bu kadar büyük bir sıkıntı içinde olması onun için aşırı derecede tatmin ediciydi. Orgazma ulaşmak üzere olan Timsah, güzelinin gerilmiş ve iştah açıcı boynuna dişlerini geçirmek için kendini zor tutuyordu.

Marie-Pierre ve Alexandra'nın korkunç ölümlerinden sorumlu olan yamyam katil, delirmiş son kızıyla eğlenirken, Yves Dupuis hiçbir tepki veremiyordu, en azından fiziksel olarak. İçinde öfke, pişmanlık ve üzüntü seli vardı, bu sel onu boğuyordu ve herhangi bir duygu göstermesini engelliyordu.

Ruhunun bir parçası sanki ondan ayrılmış gibiydi.

Birbirlerini sarmalamış olan âşıklar nefeslerini geri kazanmaya çalışıyorlardı. Birkaç dakika sonra, Timsah kötücül sessizliği bozdu.

“Uyumadan önce kafaları buzdolabına koymalıyız, değil mi? Onları böylece bırakırsak, babanın burada dinlenebileceğini sanmıyorum. Hem hâlâ birkaç iyi parça var...”

BÖLÜM V

Yves gece boyunca gözünü kırpmadı. Timsah ve Isabelle önündeki yatakta huzur içinde uyurken, o tüm gece boyunca öfkesini bastırmaya ve kendini bağlı olduğu sandalyeden çaktırmadan kurtulmaya çalışmakla geçirmişti. Kızlarının cansız başlarına bakmamaya çalışarak da... Artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Onu hemen hücreye geri koymamış olmamaları ne büyük bir hataydı... Görünüşe bakılırsa, geceyi onlarla birlikte geçirmesi konusunda direten kişi bizzat kendi kızıydı.

Güneşin ilk ışıkları perdelerden içeri süzülürken, nihayet sağ elini bağlayan ipi yeterince gevşetip serbest bırakmayı başardı.

Timsah ve Izabelle hâlâ horluyorlardı.

Aceleciliği ve beceriksizliğiyle, Yves önce sol elini, ardından sağ ayağını özgürleştirdi. Fakat sol ayağıyla biraz fazla uğraşınca, sandalyesiyle birlikte yere devrildi.

Gürültü, hemen Izabelle ve sevgilisini uyandırdı. Uykulu hâlleriyile bile, ne olduğunu çabucak kavradılar. Yves, kendini bu durumdan kurtarmak için hiç vakit kaybetmiyordu, onlara tepki verebilmeleri için süre tanımamıştı. Sonunda özgürce hareket edebilen adam hızla odadan fırlamış ve kendini lüks bir yemek salonunu kuşbakışı gören bir asma katta bulmuştu. Sağındaki merdivenlerden hızla inerken son basamakta sendeleyerek düşmekten son anda kurtuldu.

Arkasından Timsah'ın çığlığı yankılanıyordu: "DUR! BEKLE! KAHROLASICA, DUR HEMEN!"

İlk karşılaştığı kapıyı açıp içeri girdiğinde, karşısına son derece modern bir mutfak çıktı. Kolları haç şeklinde açılmış ve karmaşık bir mekanizmayla dev bir saatin ibreleri gibi işlev gören bir adamın duvara asılı mumyalanmış cesedi ile karşılaştı. Bu görüntü midesinde iğrenç bir bulantı yarattı ve bir anlığına onu felç etti. Kısa nefesler alarak ve oradan çıkmak için sadece birkaç saniyesi olduğunu bilerek, başını sallayıp hızla etrafa göz gezdirdi. Mutfak, gerçek bir çıkmaz sokak gibiydi. Takipçisinin adımları tehlikeli bir hızla yaklaşıyordu; birkaç adım daha atarsa, Timsah ona ulaşacaktı.

Elinin altındaki ilk sert nesneyi kaptı: Bir et tokmağı.

Takipçisinin ağır nefesini ensesinde hissetti. Topuklarının üzerinde dönüp, et tokmağını önüne körlemesine savurdu. Tokmağın düşmanına isabet etmeme sadece hava boşluğunu yarma riskini göze aldı.

Tak!

Timsah, şakaklarına aldığı darbeyle yere yığıldı.

Bir solucan gibi çıplak ve baygın hâlde, ülkenin en çok aranan suçlularından biri, tüm etkisini ve prestijini kaybetmişti. Nihayet, yamyam canavar savunmasız görünüyordu; insani ve ölümlü.

Öfkesinin önderliğinde Yves, et tokmağını havaya kaldırarak yamyamın kafasını hedefledi.

Beynini mi patlatmamı mı istiyorsun, geri zekalı!

“SAKIN HAREKET ETME!”

Baba, ani bir hareketle durdu, olduğu yerde kalakaldı. Yavaşça başını kaldırdığında, mutfak kapısında küçük kıızı, ipek sabahlığının altında yarı çıplak bir şekilde, silahını ona doğrultarak duruyordu. Dağılmış saçları ve deli bakışları ona vahşi bir görünüm kazandırıyor, tehlikeli.

“Beni vuracak mısın, Iza?!” diye bağırdı Yves, öfkeyle. “Beni mi öldüreceksin? Alex ve Marie’ye ölüm cezası vermek yetmedi mi?!”

“Yeter, baba, seni öldürmek istemiyorum! Dinle...”

Babası sütten çıkmış ak kaşık olmasa da yine de kız kardeşleri kadar suçlu değildi. Babasıyla ilgili güzel projeleri

vardı, safça yeni yaşam tarzını ona kabul ettirme umudu taşıyordu. Geçen gün uyguladığı acımasız cezanın, babasının birçok günahını temizlemiş olduğuna inanıyordu...

“PEKİ, KIZ KARDEŞLERİN, ONLAR?! ONLARIN ÖLÜMÜYLE BİR BAĞLANTIN OLMADIĞINA YEMİN ET! ŞU LANET OLASI PSİKOPATIN SENİ MANİPÜLE ETMEDİĞİNE YEMİN ET!”

Kızının her şeyi ortaya koyan sessizliği, Yves’in içinde yoğun bir öfke patlamasına neden oldu. Et tokmağını kaldırıp atmaya hazırlandı.

Ama bu hareketi gök gürültüsünü andıran bir tabanca sesiyle yeniden sekteye uğradı.

Izabelle, tam başının üstünden tavana ateş etmişti.

“Yemin ederim, bir sonraki sefer hedefimde sen olursun,” dedi, elleri titreyerek.

Yves, kolunu indirip derin bir nefes verdi.

“Eğer onu bitirme şansı vermiyorsan, en azından gitmeme izin ver.”

“Yapamam.”

“Umurumda değil. Ben gidiyorum. İstersen, beni vursun.”

“Jonathan ateş ettiğimi duymuştur, baba, gelmek üzeredir...”

“O yüzden beni bırakman ve hemen gitmem gerekiyor.”

Yves, Isabelle’in ve çıkışın olduğu yönde ilk adımını attı.

“Hayır, dur! Hareket etme!”

Isabelle, babasının uyarısını göz ardı ederek yürümeye devam ettiğini görünce titredi. Dudaklarını ısırdı, neredeyse paramparça edecekti.

Babasını vurmayı başaramayacağını anlayınca, onun gitmesine göz yumdu. Onun bacaklarından birine ateş edebilirdi aslında... Sevgilisinin bu kaçış girişimini affetmeyeceğini biliyordu. Onun öfkesi ölümden bile daha korkunç olacaktı.

Yves, yemek odasında hızla ilerledi, koridoru buldu, kapalı kapıları geçti ve mucizevi bir şekilde dışarı açılan kapıyı buldu. Hızla dışarı fırladı.

Bir kurşun burnunun ucundan hızla geçti.

Sağında, birkaç on metre uzaklıkta, bir su kenarındaki rıhtımda Jonathan, silahı elinde hızla ona yaklaşmaktaydı.

Yves, kaçmak için yönünü değiştirdi ve ormanın derinliklerine karıştı.

Aniden, sol kolunda, kas bölgesinde keskin bir yanma hissetti. Bir mermi kasını parçalamış gibi görünüyordu ama bu onu durdurmadı. Koşmaya devam etti, ormanın karanlıklarında kaybolmayı göze aldı.

Silah sesleri yavaşça kesildiğinde, nihayet biraz rahatlayabildi.

Sadece biraz.

“Kaçmasına izin mi verdin, seni lanet olası beceriksiz?! Bana ne yaptığını gördün mü? Beni öldürebilirdi! Bunun sonuçlarının bilincinde misin?!”

“Aşkım, ben geldiğimde zaten gitmişti...”

“Kahrolasınca yalancı! İşimi bitireceği apaçık ortadaydı! Ne yaptığının farkında mısın? Bittik biz! Eğer yardım bulacak olursa işimiz bitti! 3 yıllık kaçak hayatı akıllı fikri Freud fantazileriyle dolu bir enayi yüzünden çöp oldu!”

“Ben...”

“Burada çok fazla delil var, her şeyi yakmaktan başka çaremiz yok! HER ŞEYİ! Kurup yarattığımız ne varsa hepsi kül olup gidecek! Sırf o canın babacığına bu kadar düşkün olduğun için! Biliyordum, bu işi sana bırakmamalıydım...”

“Yeter. Hâlâ yapabiliriz...”

Jonathan nefes nefese odaya daldı ve kendini bu hararetli tartışmanın ortasında buldu.

“Ormana kaçtı... Ama onu vurdum, çok fazla uzaklaşamaz, kan izlerini takip edersek kolayca buluruz.”

Timsah bir eli şakağındaki yarada gözlerini kapadı ve Isabelle ile konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

“Bu senin şansın, güzelim. *Son* şansın. Üstüne bir şeyler geçir ve Jonathan ile çık. Onu bul ve geri getir. Diri ya da ölü. Umurumda değil. Ama onu buraya getireceksiniz. İki saat içinde, tam iki saat içinde. Eğer onunla birlikte dönmezseniz...”

Alnını ovuşturdu ve başını salladı. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. Isabelle onu hiç böyle huzursuz görmemişti.

“Hepsini yakmaktan başka bir çarem yok. Polisin buraya gelme riskini göze alamam. Néo da böyle bir duruma izin vermez; tek gerçek müttefikimizi kaybederiz... Ve Isabelle... Eğer başarısız olursan, döndüğünde ben burada olmayacağım. Tek başına başa çıkmak zorunda kalacaksın, güzelim... Ya sıradan hayatına geri döneceksin ya da hapiste çürüyeceksin. Yeterince açık mı herşey?”

Şansına, Yves sonunda Laflamme ailesinin yazlığına ulaşmış, et tokmağından kurtulmuş ve yardım istemek için eve girdiğinde nazik Rolande ile karşılaşmıştı. Ona yardım etmeyi kabul eden Rolande telefonunu ödünç vermişti. Kocasını da yakında dönecekti.

Birkaç dakika sonra, Jonathan ve Isabelle, Yves’e doğru ateş açmaya başladığında adam 911’e yeni ulaşmayı başarmıştı. Daha iyi durumda ve araziye daha hâkim olan

ikili, Yves'in aldığı mesafeyi çok daha hızlı katetmiş ve yaralı avlarını kolayca bulmuşlardı.

Izabelle, sevgilisini hayal kırıklığına uğratmamaya ve durumu pragmatik bir şekilde ele almaya kararlıydı, ormandaki koşusu boyunca kararını vermişti. Babası ölmek zorundaydı. Ve ona yardım eden herkes.

Panik ve korku içinde, böyle bir duruma psikolojik olarak hazırlıksız olan zavallı yaşlı kadın, aniden gelen kurşunlarla yanağından ve göğsünden vuruldu. Hemen yere yığıldı ve oracıkta öldü.

Tam o anda, hiç beklenmedik bir şekilde, bir araç kulübeye giden çakıl yoldan geçerek ortaya çıktı.

Jonathan, araç ve şoförü menzilinde görür görmez onay beklemeden harekete geçti. Şarjörünü boşalttı; mermiler aracın ön camını, sürücü kapısını ve yan camlarını delik deşik etti. Kan, camlardan fışkırarak etrafa yayıldı. Yaşlı şoför, bir kukla gibi yana devrildi.

Jonathan, biraz önce iki masum hayatı acımasızca sona erdirmemiş gibi soğukkanlılığını koruyarak şarjörünü tekrar doldurdu. Bu sırada Izabelle, ona ana kapıdan kulübeye girmesini emretti, kendisi ise başka bir giriş arıyordu.

Jonathan içeri adım attığında, rakibi ondan hızlı davrandı. Bir kanepenin arkasında çökmüş hâlde bekleyen avının hedef almasına bile fırsat vermeden av tüfeği ile genç adama ateş etti. Jonathan'ın kafasının yarısı havaya

savrularak parçalandı, sol gözü yuvasından çıktı, kulağının yarısı koptu ve beyni arkasındaki duvara yayıldı... Bedeni, hareketsiz bir şekilde girişteki halının üzerine yığıldı.

Yves, zaferle haykırdı:

“AL, İŞTE BÖYLE! ALLAHIN CEZASI! ”

Ancak sevinci uzun sürmedi. Kızının sesi arkasında yankılandı ve onu irkiltti.

“Sakin kıpırdama!”

Yves bir an için donakaldı, ardından başını yavaşça çevirdi. Isabelle, odanın diğer köşesinde, silahını ona doğrultmuş hâlde bekliyordu. Yine.

“Fikrini mi değiştirdin, kızım? Sonunda bana da mı ateş edeceksin? Psikopat âşığın seni beni bulmaya mı zorladı?

“Kes, sakın ol, her şeyi mahvedeceksin...”

“BEN? BEN Mİ HER ŞEYİ MAHVEDECEĞİM? SEN DEĞİL MİSİN...”

Keskin öfkesi, onun biraz fazla hızlı ve biraz fazla tehditkâr bir şekilde arkasını dönmesine sebep oldu. Silah o anda refleksiyle ateş aldı. Yves, derin bir çığlık attı ve dizlerinin üstünde yere yığıldı. Kızı, onu omzundan vurmuştu.

Isabelle, kendi beklenmedik tepkisinin şokuyla donup kalmıştı. Babasını bir kez daha hedef alıp vuracak gücü bulamadı. Yves, tüfeği namlusundan tutup, kızının kolla-

rına vurarak silahını elinden düşürdü. Havada patlayan bir kurşunla, tabancayı yere düşürdü. Isabelle, hayatta kalma içgüdüleriyle babasının genital bölgesine sert bir diz darbesi indirdi. Yves, acıyla iki büklüm olup silahını bıraktı. Kızının çenesine bir yumruk attı; bu yumruk, ona kızıyla neredeyse aynı ölçüde zarar verdi. Yves, kızını belinden yakalayıp yere yatırarak dövüşmeye karar verdi. Yaraları ancak yerde dövüşmesine müsaade ediyordu. Kızının üzerine çıkmayı başarak, güçlü bir şekilde tokat attı ve iki eliyle boğazını tuttu ve sıkmaya başladı. Gittikçe daha sert bir şekilde, acımadan. Isabelle'in eskiden melek- si görünen yüzü hızla kızardı ve kan tehlikeli bir şekilde beynine doğru akmaya başladı.

"İstediğin bu muydu, Iza?! Kendi aileni yok etmek mi istedin? Aklında ne vardı, lanet olası deli? Kızım olabilirsin, annenin bir kopyası olabilirsin ama bu beni durdurmaz..."

Birden, yan tarafına keskin bir ağrı saplandı.

Isabelle, babasını bir çakıyla bıçaklamıştı.

Yves, kızının boğazındaki ellerini gevşetmek zorunda kaldı, bu da Isabelle'e babasını yana yatırıp üstüne çıkma fırsatı verdi.

"Hayır, Iza, ben..." diye kekeledi Yves, titrek bir sesle, vücudu ağır şekilde hasar görmüş ve karşılık veremez durumdaydı.

“Seni çok seviyor olabilirim, baba ama bu Richard yerine seni seçeceğim anlamına gelmiyor. O beni özgürleştirdi! Berbat hayatıma bir anlam kazandırdı!”

“Du...Dur...Hay...”

Izabelle, babasının yan bölgesinden bıçağını çekip, onun boğazına sapladı. Kan hızla fışkırarak, Yves’in ağzını kısa sürede doldurdu. Gözlerinde korku ve şaşkınlık ifadesiyle, adam, gözlerini kızına dikti ve bu ölümcül hareketinden neredeyse pişman olmasını sağladı. Can çekişirken, boğulma hissi içinde çırpınarak ölüme bir an önce ulaşmak için dua ediyordu.

Izabelle, babasının son nefesine kadar bıçağını çekmedi.

Bu eşsiz anı acı ve yas içinde geçirdi. Cesedin yanına oturduğunda, gözyaşlarını tutmakta ve kendini toparlamakta güçlük çekti. Serbest eliyle zemini defalarca yumrukladı.

“NEDEN, LANET OLSUN?! NEDEN BIRAKMADIN YAPAYIM?! NEDEN BENİ GERÇEKTEN OLDUĞUM GİBİ SEVMEDİN?! HİÇ KİMSE OLMAKTAN, SENİN KÜÇÜK SÜSÜNDEN İBARET OLMAKTAN, SÜRÜNÜP DURMAKTAN VE ÖZ KIZ KARDEŞLERİM TARAFINDAN BİLE NEFRET EDİLMEKTEN BIKMIŞTIM ARTIK! BUNU ANLIYOR MUSUN?! ANLIYOR MUSUN, LANET OLASI, SAPIK İHTİYAR HERİF?!”

Bir süre daha ağlayıp sızladıktan sonra, gözlerini, burnunu ve yanaklarını silerek, yere düşen tabancasını aldı ve ayağa kalktı. Bu kargaşanın tek hayatta kalan kişisi olarak, ön kapıdan dışarı çıktı ve Jonathan'ın cesedinin üzerinden hiçbir şey olmamış gibi geçti. Onu hiçbir zaman sevmemişti, ruhsuz bir çocuktur. Eğer onun ölümü, Yves'in son saatlerinde biraz olsun rahatlamasına neden olduysa... iyi bir sonuçtu.

Izabelle, hasar görmüş araca yöneldi. Kapıyı açtı, içerideki yaşlı kadının muhtemelen kocası olan şoförün cesedini duygusuzca dışarı attı ve anahtarların hâlâ kontakta olduğunu görünce rahatladı. Zaman kaybetmeden aracı çalıştırdı ve geri manevra yaparak orman yolunu buldu. Gelişmiş yön bulma yeteneği sayesinde sevgilisinin evine giden yolu takip etmeye başladı.

Ne yazık ki, bir süre sonra yaptığı talihsiz bir keşif onu durdurdu.

Ağaçların arasından yükselen kara duman, Richard'ın gizli sığınağının olduğu yeri işaret ediyordu.

Zaman akıyordu. Bu duman, Timsah'ın her şeyi yakıp kül ettiğini, tüm insan eti stoklarını, projeleri ve sanat eserlerini yok ettiğini gösteriyordu.

Güzel artık yalnızdı. Tamamen yalnız.

“Hayır! Hayır, hayır, hayır! HAAAAAYIR!” diye bağırarak direksiyona vurdu, ciğerleri acıyla doldu.

Sadece iki saat geçmişti... Böyle büyük bir evi yakmak için epey bir zaman hazırlık yapmış olması gerekirdi. Yani Richard, beni iki saat beklemeyi düşünmemişti bile...

Derin bir nefes aldı, gürültüyle üfledi. Artık pişmanlık ya da öfke zamanı değildi, bir B planı yapması gerekiyordu.

Etrafına göz attı. Sağında, yolcu koltuğunda bir cep telefonunun durduğunu fark etti. Telefonun şebekesi aktifti. Kendi cep telefonunu, acil durumlar için hâlâ sütyeninde saklıyordu ama Richard bu telefonu kullanmasını yasaklamıştı hem kendisiyle hem de Néo'nun çetesiyle iletişim kurmasını istememişti. Kendi telefonuyla kurtarma ekiplerini araması saçma olacaktı...

Kararlı bir şekilde, Izabelle araçtan çıktı, çevredeki araçamlara yaklaştı. Bataryasını çıkardıktan sonra kendi telefonunu ormana fırlattı. Ardından, çenesini sıkıp, sivri uçlu bir dalın yardımıyla kollarına çok sayıda kesik, yüzüne ise birkaç sıyrık açtı. Derisini ve saçlarını biraz toprağa bulayıp hafifçe kirletip, dağınık görünmesini sağladı ama çok da abartmadan. Hatta kıyafetlerini yer yer yırtmaya ve dişlerini sıkma pahasına tırnaklarını ağaç kabuğuna sürterek manikürünü bozma noktasına kadar gitti."

Sonunda, kostümü hazırды. Şefkatli güzel gözleri ve acınası fiziksel durumunu üstüne geçirerek, kim bakarsa baksın masum görüneceği bir görünüşe büründü. Elllerine bulaşmış kanı bile açıklayabilirdi; eğitim sürecindeki bir

hemşire, kesinlikle diğer kurbanları kurtarmaya çalışmış olabilirdi...

Tiyatroya olan tutkusu ve bu konudaki doğuştan gelen yeteneği daha önce hiç olmadığı kadar işine yarayacaktı.

Polisler onu sorgulayacaklardı ve mantıklı bir hikâye sunmaktan başka şansı yoktu. Biraz şans ve mükemmel bir performansla biraz empati kazanacak ve muhtemelen hemen evine dönmesi için bırakılacaktı. Sadece, kısa bir süre içerisinde, hikâyesindeki ayrıntıların olay yerindeki kanıtlarla uyuşmayacağını fark edeceklerdi. Bir iki küçük detay bile onları alarma geçirecekti. Kesinlikle iş yerini de araştıraraklar, iş arkadaşlarını sorguya çekecekler ve hastane envanterlerini bile kontrol edeceklerdi. Birinin düzenli olarak anestezi ve bakım malzemelerini aldığını fark edeceklerdi... Isabelle Dupuis'in yakın arkadaşları ve tanıdıkları, onun sık sık ortadan kaybolduğunu, birkaç gün izin yapması gerektiğinde genellikle ulaşamadığını ve iki büyük kardeşiyle pek anlaşamadığını söyleyeceklerdi.

Isabelle'in ilk fırsatını bulduğunda tamamen ortadan kaybolması gerekecekti.

Her şey planlandığı gibi giderse, güvenlik güçlerinden oldukça uzun bir zaman kazanabilecekti.

Ancak her şeyin planlandığı gibi gitmesi şarttı...

KAPANIŞ

138 numaralı yol ve Sept-Îles'den ayrılırken kullanılan daha az bilinen tüm çıkış yolları üzerinde hızlıca barikatlar kurulmuş ve denetimler sıklaştırılmıştı. Québec Eyalet Polisi'nin bölgesel tüm birimlerinin iş birliği ile Saint-Laurent Nehri boyunca uzanan şehirlerin ana arterlerine, doğuya ve batıya doğru devriyeler yerleştirilmişti. Kanada Polisi de Cote-Nord'daki bölgesel kuvvetlere destek sağlamak için birimlerini harekete geçirmişti. Medya, olayın farkına varmıştı, en azından bir kısmına. Eyalet Polis Merkezi cinayet şüphelisinin ve aracının tasvirini içeren bir basın açıklaması yapmıştı. Ancak, panik yaratmama ve sayısız yanlış alarm riskini azaltma amacıyla, Isabelle Dupuis'in ünlü "Timsah" ile bağlantısı hakkında bilgi verilmemişti.

Lafrenière ve Gélinas, şehrin sokaklarını tüm duyuları tetikte yaklaşık yarım saattir turluyordu. Yol üstünde Isabelle'in aracına benzeyen her aracı durdurup kontrol etmelerine rağmen, elleri boş dönmüşlerdi. Sabırları tükenmek üzereydi.

Gélinas, direksiyon başında sinirli bir şekilde bağırıyordu:

"Lanet olsun, Cath! Düşünebiliyor musun? Onu yakalamıştık! Ve serbest bıraktık! Nasıl oldu bu?"

"Bunu bilemezdik, J-F... Bu gerçekten sinir bozucu, biliyorum ama..."

"Kötü bir psikopat bu. Böylesini hayatımda hiç görmedim. Yüzümüze baka baka yalan söyledi... Aptal yerine konduk! Ve biliyor musun, belki de Timsah hakkında söylediklerinin hepsi yalandır!"

"Bence mantıksız. Bana kalırsa tek başına bunu başaramazdı. Gerçekleri çarpıtmak, yalan söylemekten daha kolaydır. Ayrıca, Timsah'tan hiçbir zaman doğrudan bahsetmedi, Richard adında birinden söz etti. Sadece onun "Timsah" olduğunu varsaydım..."

"Evet, doğru söylüyorsun..."

"Bana öyle geliyor ki birkaç saat içinde adli tıp ekibi onun da olay mahallinde olduğunu kanıtlayan şeyler bulacak. Ama yine de yanılıyor olabilirim."

Tam bu sırada Lafrenière'in telefonu çaldı. Numara gizliydi.

"Dedektif Catherine Lafrenière'in telefonu, buyurun,"

"Merhaba, dedektif Lafrenière, ben Quebec Şehri Polis Merkezi'nden kıdemli dedektif Denis Béliveau. Siz ve partnerinizin Richard Trudeau ile ilgili bir davada çalıştığınızı duydum..."

Denis Béliveau adı, Lafrenière'e bir şey hatırlatıyordu. Gélinas, telefonu hoparlöre alması için Lafrenière'e işaret etti.

"Eee. Evet, bu doğru olabilir... Ama bu bilgiyi nereden aldınız? Quebec Şehri Polis Merkezi'nin bu olayla ilgili olduğunu sanmıyorum..."

"Yıllardır Trudeau dosyasını yakından takip ediyorum, adı sistemde geçer geçmez hemen bana bilgi veriliyor. "

Bu bilgi Lafrenière'nin zihninde bir ışık yakmıştı. Denis Béliveau, Timsah'ı yakalayan ve parmaklıklar arkasına gönderen dedektifin, Jacques Dolan'ın ortağından başkası değildi.

"Anlıyorum," dedi Lafrenière, sakın bir ses tonuyla. "Size saygım var, amirim. Neden aradınız?"

"Sizi bilgilendirmek istedim."

"Bizi mi? Ne hakkında?"

"Eğer sezgileriniz gerçekten doğruysa, ki dosyadan öğrendiklerimden buna inanıyorum, bilin ki Timsah ve

peşinden koştuğunuz Isabelle Dupuis'in güçlü müttefikleri olabilir. Bu kişiler onların kolayca yakalanmalarına müsaade etmeyeceklerdir."

"Ben...Anlıyorum... Peki, siz tam olarak hangi müttefiklerden bahsediyorsunuz?"

"Uyuşturucu kaçakçısı Nicolas St-Clair adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, itiraf etmeliyim ki hiç duymadım."

"Herkes ona Néo diyor."

Dedektifler nefeslerini tuttu. Elbette ki, Néo ismini duymuşlardı. Üç yıl önce, başkent bölgesindeki altın tozu krizinden ve ünlü "Timsah"ın kaçışından sonra, Néo'nun liderliğindeki suç örgütü birçok polis teşkilatını zorlu bir mücadeleye sokmuştu. Motorlu ve mafyatik klasik suç örgütlerinden farklı olarak, bu tehlikeli grup, Quebec'in organize suç dünyasında korkunç bir üne sahipti. Uyuşturucu kaçakçılığı, fuhuş ağıları, yasa dışı inşaat sözleşmeleri ve düşmanlarının göz alıcı bir şekilde ortadan kaldırılması gibi faaliyetlerle adını duyurmuştu. Bugün bulunamayan bazı kaynaklara göre, Néo, eski suç örgütü liderinin sağ kolu ve sevgilisiydi. O kişinin kaybolmasının ardından, Néo'nun suç örgütünü pusuda geliştirip Quebec'teki en karlı ve en tehlikeli suç örgütlerinden biri hâline getirdiği söyleniyordu.

"Geçmişte onunla çok işim oldu ve gazetelerde işlediği bazı korkunç suçları gördüğünüzden eminim. Uzun za-

mandır, Richard Trudeau'nun özgür kalmasına yardım ettiğine dair şüphelerim vardı. Aralarında bir tür ortaklık olduğu açık. Néo'nun zamanla birçok ölüme yol açmış olması ve Trudeau'nun özel stilinin rakiplerini ortadan kaldırmak için ona yardım etmiş olması muhtemel. Isabelle Dupuis'in, Timsah ile yakın olduğu varsayımı beni şaşırtmaz, Néo ve işleyişi hakkında önemli bilgiler bildiğini düşünüyorum. Çalışma arkadaşlarınız, yangında zarar gören binada onun hakkında ilginç şeyler bulacaktır... Trudeau ve Néo, Dupuis'in yakalanıp konuşmasına asla izin vermez. Bu yüzden siz ve ekibinizin ekstra dikkatli olması gerekiyor. Nicolas St-Clair, kurallara göre oynamayan bir suçlu. Kaynakları ve sadık adamları var. Göz korkutmak için gün ortasında bir iki polisi öldürmekten çekinmez. Bunu yapacak güce ve cesarete sahip. Anlıyor musunuz?"

"Evet... Evet, bu bilgi için çok teşekkür ederim. Hemen devriyelere bu bilgiyi ulaştıracağım."

"Ve Timsah..." diyerek bir an duraksadı. "Richard Trudeau. Bu kadar uzun süre kaçak kalabilmesinin ve Néo gibi birini yanına alabilmesinin bir nedeni var. Medyadan ve kamu raporlarından duyduğunuz tüm vahşetleri... on ile çarpın. O bir canavar. Ama ultra zeki bir canavar. Bir zamanlar ondan bir adım önde olmayı başaran tek adam... Trudeau'nun kaçışından beri ondan haber alamadık."

Izabelle, radyo yayını tarafından hakkında bir arama emri verildiğini öğrendiğinde, durumu anlamakta zorlanıyordu.

Ne çabuk?!

Polis onu bu kadar hızlı nasıl bulmuş olabilirdi? Kesinlikle bir şeyler kaçırmış olmalıydı.

Port-Cartier'e yaklaşırken, uzaklarda parlayan polis ışıklarını fark etti. Kalbi, göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Bir polis kontrol noktası, hem de çok yakın. Hızla aracının farlarını kapattı.

Polis kontrol noktalarının görüş alanında henüz olmadığı için, hemen tehlikeli bir manevra yaparak geri dönmeye karar verdi. Ani bir fren yaptı ve direksiyonu çevirdi. Araç kayma noktasına gelmiş ve devrilmek üzereydi ama son anda durumu kontrol altına alarak yolu ters yönde takip etmeyi başardı. Kontrol noktasıyla arasını açmak ona biraz rahatlattı. Ancak şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. 138 numaralı yolda çok fazla sapak yoktu. Araçtan inip ormanda yaya mı ilerlemeliydi? Eğer öyleyse, Richard ile iletişime geçmekten başka seçeneği kalmayacaktı...

Tam bu sırada, evinden aldığı kartlı telefonun çalması gökyüzünden gelen umut verici bir işaret gibi geldi. Izabelle, telefonundaki özel melodiyi duyduğunda Richard'ın aradığını anladı. Bu, yalnızca onun için seçtiği bir zil tonuydu ve şimdi Richard, tam da yardım istemeyi düşündüğü anda yardımını teklif ediyordu!

“Sevgilim, çok özür dilerim, ben...” diye ağlamaya başladı. “Yardım et, yardım et, lütfen...”

Richard’ın sesi, her zamanki gibi derin ve tanıdık, sakin ve öfkeden uzaktı.

“Sakin ol, Isabelle. Sana yardım etmek için aradım. Polisin peşinde olduğunu biliyorum. Arabanın içindesin, öyle değil mi?”

“Evet... evet,” dedi Isabelle, nefesini düzenlemeye çalışarak.

“Tam olarak neredesin?”

“138 numaralı yolda... Biliyorum, pek iyi değil...”

“Hangi kilometrede, yaklaşık olarak?”

“Eee... bilmiyorum... Port-Cartier’den biraz önce...”

“Tamam, arabayı yolun dışına çekmeye çalış ve mümkün olduğunca gizli bir yere gir. Araçta biraz hasar yapabilirsin ama çok abartmana gerek yok. Sadece dikkatli bir gözün görebileceği kadar. Havanın kararması işimize yarayacak. Sonrasında biraz yürüyüp çok uzaklaşmadan saklan. Néo, seni almaya adamlar gönderecek, tamam mı?”

“Tamam. Teşekkürler, teşekkürler Richard... Sence bir gün beni affedebilecek misin?”

“Çoktan affettim, güzelim. Yakında görüşürüz.”

“Seni se...”

Richard telefonu kapattı.

Bu konuşmadan sonra, Isabelle kendine geldi ve öz güvenini yeniden kazandı. Hızını düşürdü ve yol kenarında, Toyota'sını ağaçların arasına gizleyebileceği geniş bir geçit bulur bulmaz oraya daldı.

Néo ve Richard'ın adamlarının Isabelle'i bulmasının ve oradan oraya büyük bir gizlilikle taşımaya başlamasının üzerinden yetmiş iki saat geçmişti. Kuzeydoğu Quebec'teki tüm polisler, izini sürüyordu.

Bugün, nihayet sevgilisine kavuşacağını söylemişlerdi. Kamyonetin kasasında, eşyalar ve battaniyeler arasında saklı bir şekilde yolculuk yaparken, bu zahmetli yolculuğun bir an önce sona ermesi için dua ediyordu. Şu an nerede olduğunu bilmese de soğuyan hava, kurtarıcılarının kuzeye doğru ilerlediklerini düşündürüyordu.

Kamyonet nihayet durdu. Güneş batmak üzereydi.

Isabelle'i taşıyan yüzlerinde hiç gülümseme olmayan iki adam, kamyonetin kapısını açıp inmesi için ona yardım ettiler. Kamyonet küçük bir kır evinin önüne parketmişti ev en az elli yıllık ve oldukça bakımsız görünüyordu. En yakın komşular, yüzlerce metre uzaklıktaydı.

"O, burada, içeride mi?" diye sordu Isabelle, Richard'ı kastederek.

Adamlar başlarıyla onayladılar ve Isabelle'i birlikte içeri girmeye davet ettiler.

Odaya adım attığında Isabelle, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı, boş bir oturma odasıyla karşılaştı. Burası uzun zamandır kullanılmıyor gibi görünüyordu. Tanımadığı ikili, Isabelle'i kirli bir mutfak ve ardından gıcırdayan merdivenlerden inmeye yönlendirdi.

Bodrum katı, üst katla kıyaslandığında tamamen farklıydı. Temiz ve düzenli olan bu alan, üst kattaki kötü durumdaki evle tam bir zıtlık oluşturuyordu.

Bir radyo, hafif bir piyano melodisi çalıyordu.

Odanın en köşesinde, kalın bir kitabı okuyan Richard Trudeau, rahat bir şekilde koltukta oturuyordu.

"Richard..."

Isabelle, Timsah'ın kollarına doğru hızla koştu. Richard kalkıp ve onu göğsüne bastırdı.

"Ah, güzelim... Sonunda başardın, demek..."

Richard, Isabelle'in sırtını nazikçe okşadı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Isabelle, gözyaşlarıyla adamın gömleğini ıslattı.

"Gerçekten döneceğini umuyordum."

Richard, onu nazikçe itti ve kapalı bir kapının önüne getirdi.

"Seni beklerken sana güzel bir sürpriz hazırladım."

Çift, kapının arkasındaki karanlık odaya adım attı. Richard ışığı açtığı anda, Isabelle'i korkunç bir titreme sardı.

Odanın tüm duvarları kar gibi bembeyazdı, yalnızca en arka duvarda farklı bir şey vardı. Duvarın ortasında, birden dokuza kadar olan Roma rakamlarının ahşap oyma şekilleri, neredeyse mükemmel bir daire oluşturacak şekilde asılmıştı. Bu sayıların ortasında, dişlilerden, silindirlerden ve metal plaklardan oluşan karmaşık bir mekanizma yer alıyordu. Uzun bir sarkaç olarak kullanılan bir kürek de beton zeminden bir metre kadar yukarıda asılı duruyordu. Isabelle, bu tür bir düzeneği daha önce görmüştü ve bu, hiç de iyiye işaret değildi.

Birdenbire, omzunda yoğun bir acı hissetti ve bir çığlık attı.

Richard, son derece keskin ve sert bir hareketle, bir kolunu yerinden çıkardı. Isabelle, itiraz etme veya kendini savunma fırsatı bulamadan, diğer omzu da yerinden çıkardı.

“AAAAAH! NE YAPIYORSUN, LANET OLSUN?!” diye bağırdı Isabelle, gözyaşları içinde.

Richard, Isabelle'in çenesine öylesine güçlü bir yumruk indirdi ki, üç ön dişi kırıldı ve onu odanın en uzak köşesine savurdu. Isabelle yarı baygın bir şekilde yere düştü.

“Yardım edin, çocuklar!” diye seslendi Richard, hâlâ yanlarında duran iki adama.

“Ri... Rich... Neden...”

Izabelle, birden altı farklı el tarafından ayağa kaldırıldı. Eller kollarını sert bir şekilde çekiyor ve her hareket, acı dolu çığlıklarla karşılık buluyordu. Bacaklarıyla mücadele etmeye çalıştı ama karnına aldığı darbeye nefesi kesildi, direnç göstermeden acı içinde yapılanlara göz yumdu.

Kolları ve bacakları, metal ve deri kayışlarla dişlilere sıkıca bağlanmıştı. Gövdesi ve boynu, soğuk metal mekanizmaya kancalar ve güçlü demir desteklerle sabitlenmişti. Bacakları ise havada sallanıyor, parmak uçları neredeyse yerden birkaç santim yüksekte asılı duruyordu.

“Hayır, Richard... Lütfen affet beni!”

“Olan biteni gerçekten keyifli bulmuştum,” dedi Richard, ellerini beline koyarak. “Ama sınırı aştın, Isabelle.”

“Ne yapıyorsun... Hayır, bekle...”

Richard bir adım öne çıktı ve elini bir kanca gibi kullanarak Isabelle’in ağzını sıkıca kapattı. Sesini keserek, gözlerinin içine baktı.

“Senin yüzünden, sadece polis benimle ve Néo’yla ilgili daha fazla kanıt bulmakla kalmadı, aynı zamanda kaçışından beri oluşturduğum her şeyi kaybettim, Isabelle... HER ŞEYİ!” diye tükürdü, Isabelle’in korku içinde deformation olmuş yüzüne. “Reprodüksiyonlarım, kitaplarım, saatlerim, neredeyse tüm kol saatlerim, kişisel resimlerim, insan etleri rezervlerim... ve her şey... senin yüzünden, her şeyi kaybettim! Benim en büyük gururum. Başyapıtım!”

Richard, Isabelle'i bırakıp, yan odadan gelen iki sessiz gorile bir baş işareti yaptı.

"Üzgünüm Richard!" diyerek gözyaşları içerisinde kaldı Isabelle. "Ben... Sana mislini ödeyeceğim! Söz veriyorum! Aşkım, beni serbest bırak! Sana yalvarıyorum!"

Kiralık haydutlar, bir süre sonra ellerinde iki korkutucu nesneyle geri döndüler ve ellerindekileri Timsah'a uzattılar. Birinin elinde büyük bir metal testere, diğerinin elinde ise Isabelle'in ne olduğunu henüz anlamadığı bir obje vardı. Richard, objeyi Isabelle'in gözleri önüne serdiğinde ancak ne olduğunu fark etmişti.

Bir protez, kanca şeklinde bir protez.

"Bu, ondan geriye kalan tek şey, şimdi anlıyor musun? Diğer her şeyi yakmak zorunda kaldım... Şimdi, ona saygı gösterirken bana yardım edeceksin, güzelim."

Richard kancayı yere bıraktı ve Isabelle'in sağ bileğini sertçe kavradı.

"Hayır, Richard! Hayır! Seni seviyorum! Senin de beni sevdiğini biliyorum! Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra! LÜTFEN DUR!"

Timsah, testereyi eline alıp sevgilisinin elini kesmeye başladı. Isabelle'in çığlıkları, ağlamaları ve bacaklarıyla çaresizce direnme çabaları, işkencecisinin bulunduğu aç sebebile etkili olamadan sonuçsuz kaldı. Yanındaki iki adam, sadece izlemekle yetindiler, en küçük bir tepki bile göstermediler.

Sonunda Izabelle'in eli kesildi ve yere düştü. Vücudu titremeye, kasılmalar her tarafını sarmaya başladı. İşken-cesi daha bitmemişti: Timsah, onun bayılmasına fırsat vermedi. Kancayı tekrar acımasızca eline aldı, ardından Izabelle'in kanlı bileğine sert bir şekilde iterek, sağlam bir şekilde sabitledi.

Izabelle'in acı dolu çığlıkları, Richard'ın amacından dönmesini engellemedi.

"Aileni bizim hikâyemize karıştırmamalıydın, Izabelle. Bizim öykümüz daha uzun süre devam edebilirdi... sadece ikimiz... Sen beni gerçekten eğlendirdin. İkimizin avlanması ve yemesi farklı bir deneyim oldu. Ve o güzel kadının, gerçek kimliğimi bilerek benimle sevişmesi... Ancak şimdi fark ediyorum ki sen tehlikelisin. Beni zayıflattın, dikkatsizleştirdin. Haklısın, Iza, hâlâ seni sevdiğimi söylemende doğruluk payı var..."

Izabelle, nefes almakta zorlanarak ve hıçkırarak cevap verdi. "Ben de... Ben de seni... Hâlâ geç değil, çok geç değil..."

"Ah! Evet, maalesef, çok geç kaldın. Ama seni teselli edebilirim; bugün ya da başka bir gün, kesinlikle tabağım-
da olacaksın."

"Hayır, hayır... Hayır!"

Timsah, Izabelle'in yanına geçti, testerenin dişlerini Izabelle'in şişmiş karnına dayadı ve kulağına fısıldadı.

“Gerçekten seni tatmayı dört gözle bekliyorum, Izabelle. Güzel poponu, yumuşacık bacaklarını, cinsel organını dişlerimle parçalamayı...”

“Lütfen! Hayır! LÜTFEN ACI!”

Izabelle, gözyaşları içinde titriyor ve mümkün olduğunca hareket etmemeye çalışıyordu... Testere önce giysiyi, sonra derisini, ardından karın kaslarını parçaladı.

“Seni onurlandıracağım, hayranı olduğum Rose. Bana bu isimle yazdığın zamanları hatırlıyor musun? İlk mektubundan itibaren ilginç buldum seni. Merakın, zekân, lezzetli çılgınlığın, derin acın... Tek başına geçirdiğim hapis günleri senin sayende katlanılabilir hâle geldi. Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun? Hapisten çıkarsam sen bir daha hiç sıkılmayacaktın. Sözümü tuttum, değil mi?”

Kan, Richard’ın ellerini, zemini ve Izabelle’in çılgınca kıvranan bacaklarını kaplamıştı. Izabelle, korkunç bir şekilde hırıltılar çıkarıyordu, gözleri dönmüş ve ağzı açık bir hâlde kalmıştı. Artık çevresinde olan biteni anlayamaz duruma gelmişti.

“Merak etme, sevgili çiçeğim, seni kısa sürede solmaya bırakmayacağım. Uzun süre koruyacağım seni... ve zaten biliyorsun, genellikle eserlerime iyi bakarım.”

Izabelle, bağırsakları karın boşluğundan çıkarılmadan önce, son bir kez ailesini düşündü; ailesinin yok edilmesine yardım ettiği o anı. İçinde bir yerlerde pişmanlık vardı.

Özgürlüğünü ve ardından kendi hayatını, babasına olan aptal sevgisi yüzünden sona erdirdiğini düşündü.

Ve kız kardeşleri daha uzun süre acı çekmediği için pişmanlık duydu.

Karanlık kalbi, kalçaları gövdesinden ayrılmadan birkaç dakika önce durdu.

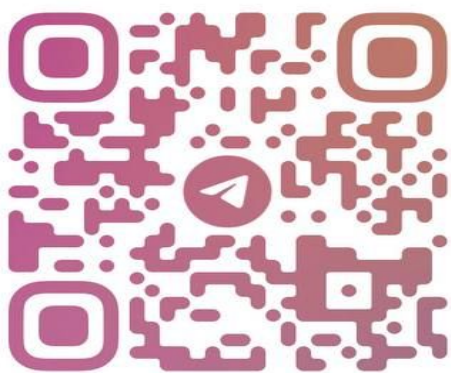
Richard, işini tamamlamaktan memnun bir şekilde bir adım geri çekildi, testeresini bıraktı ve yan odadan armut şeklinde büyük ağır bir parça getirdi. Alışkın oldukları vahşet sahnelerinden bile daha barbar olan bu manzara karşısında hasta olmak üzere olan iki uşağına bu fırsatı değerlendirerek onu yalnız bırakmalarını emretti. Âşığının cesedinin yanına geri döndü, duvardaki düzeneğe sabitlenmiş zincire, getirdiği parçayı dikkatlice taktı. Duvara sabitlenmiş mekanizmanın zinciri, cesedin arkasında duruyordu.

Otomatik olarak, sarkaç görevi gören kürek, Izabelle'den geriye kalanların altında sallanmaya başladı. Sola, sonra sağa.

Ve Timsah, eseriyle gururlanarak, bu sürekli tekrar eden eşsiz sese kulak verdi.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak...

SON

@AYISIGIKITAP